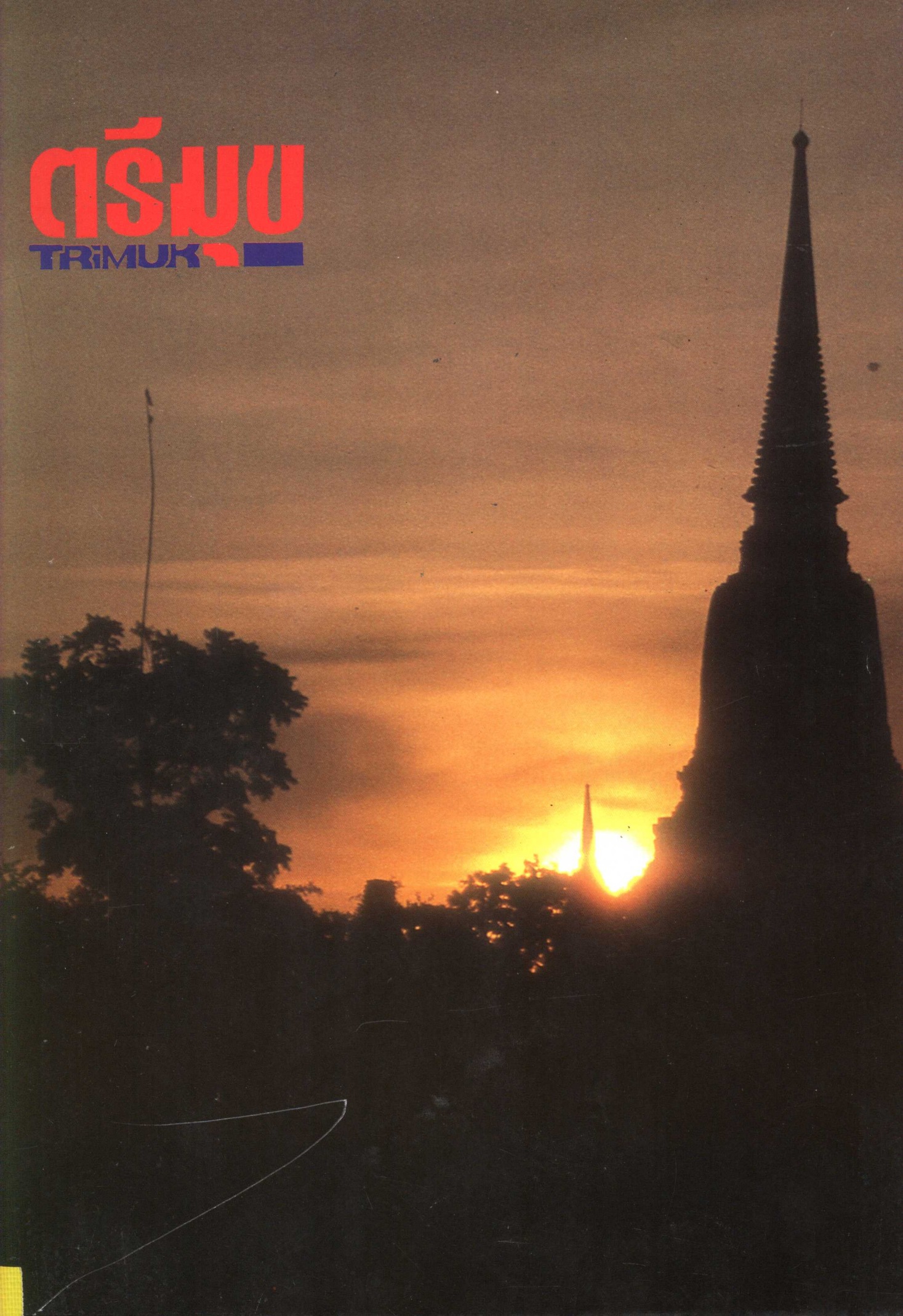

ត្រីមុខ
TRIMUK

ไม้สวย สำหรับบ้านคุณ

บริษัท หย่วนเฮงลืออุตสาหกรรมไม้ จำกัด

47 หมู่ 3 ต.คลองสวนพลู อ.พระนครศรีอยุธยา

จ.พระนครศรีอยุธยา 13000 (035) 242-333-5

แฟกซ์ (035) 242-336

ดำเนินงานโดย

นายจาตุรงค์ ด้านชัยวิโรจน์

ประธานกรรมการ

นายวรพจน์ ด้านชัยวิจิตร

กรรมการผู้จัดการ

ส.รวยเจริญ

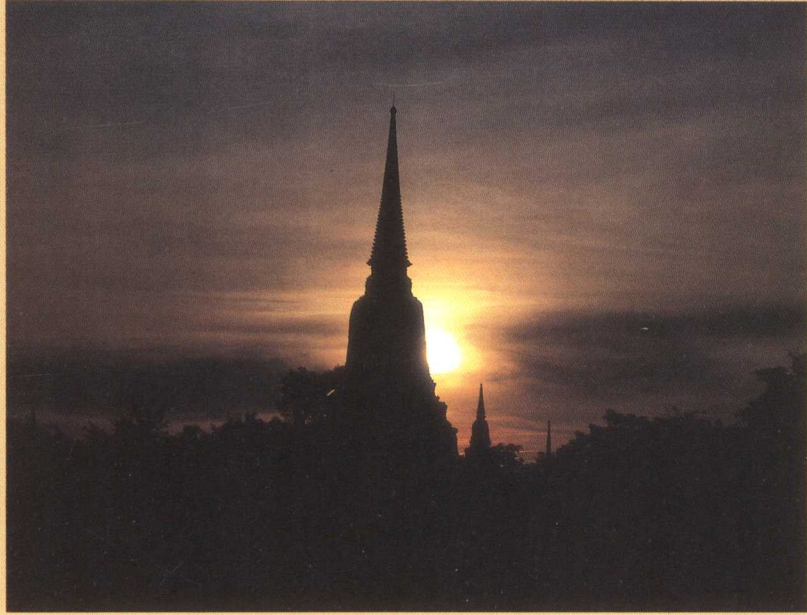
บ้านสวยสำหรับคุณ

สถานที่ติดต่อ : ส.รวยเจริญ อ.ป่าโมก จ.อ่างทอง 14130

โทร. (035) 661004-452

เรื่องจากปก

“วัดใหญ่ชัยมงคล” ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเกาะเมืองทางด้านฝั่งสถานีรถไฟ มีพระเจดีย์ใหญ่มองเห็นได้แต่ไกล วัดนี้แต่เดิมพระเจ้าอู่ทองสร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ. 1900 มีชื่อว่า “วัดป่าแก้ว” สำหรับเป็นสำนักสงฆ์ซึ่งไปบวชเรียนมาจากสำนักพระวันรัตมหาเถรในลังกาทวีป

ในแผ่นดินสมเด็จพระนเรศวรมหาราช มีข้าศึกยกกองทัพเข้ามาตีกรุงศรีอยุธยา เมื่อ พ.ศ. 2135 สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงยกกองทัพออกไปต่อสู้ข้าศึกจนถึงได้ชนช้างกับจอมทัพของข้าศึกที่ตำบลหนองสาหร่ายในแขวงเมืองสุพรรณบุรี สมเด็จพระนเรศวรมหาราชมีชัยชนะทรงฟันคู่ต่อสู้สิ้นพระชนม์บนคอช้าง แต่ครั้งนั้นไม่สามารถจะตีกองทัพของข้าศึกให้แตกยับเยินไปได้ เนื่องจากกองทัพต่าง ๆ ติดตามไปไม่ทันทัพหลวงหลายกอง ครั้นเมื่อเสร็จการสงครามแล้ว สมเด็จพระนเรศวรมหาราชจึงทรงพิโรธแม่ทัพนายกองเหล่านั้น จะให้ประหารชีวิตแม่ทัพนายกองที่ตามเสด็จไปไม่ทันเสียให้หมด สมเด็จพระวันรัตวัดป่าแก้ว (วัดใหญ่ไชยมงคล) ถวายพระพรขอพระราชทานโทษไว้แล้วทูลแนะนำให้ทรงสร้างเจดีย์ไว้เป็นที่ระลึก เพื่อเฉลิมพระเกียรติยศที่ได้มีชัยชนะอันยิ่งใหญ่ในครั้งนั้น สมเด็จพระนเรศวรมหาราชจึงโปรดให้สร้างเจดีย์ใหญ่ ขึ้นที่วัดนี้ทรงขนานนามว่า “พระเจดีย์ไชยมงคล” ชื่อวัดจึงเป็น “วัดใหญ่- ไชยมงคล”

เจ้าของ

ภาควิชาการสื่อสารและการประชาสัมพันธ์

คณะวิทยาการจัดการ

สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ผู้พิมพ์โฆษณา

อ.หงลักษณ์ แซ่มโซติ

บรรณาธิการ

มนัส โมลา

คณะที่ปรึกษา

ผศ.ดวงจิตต์ กล้าพากร

ผศ.บุปผา แสงผล

ผศ.นิพนธ์ ทวีกาญจน์

อ.ไพศาล วงษ์ศิริ

บรรณาธิการบริหาร

จักรกฤษณ์ บุตรไชย

เลขานุการประจำกองบรรณาธิการ

นงเยาว์ มณีอินทร์

หัวหน้าศิลปกรรม

อารี เขียนดี

หัวหน้ากองโฆษณา

อรรวรรณ ศรีสุวรรณ

กองบรรณาธิการ

กศิมา เฟ่งพิศ

จงกลณี อนุะมาน

จินทนา พองสินธุ์

มานัส สังข์ศิริ

ประเวศน์ พิงชู

สยาม พงศ์พันธุ์สุข

วรรณรพ ตรีพิช

ฝ่ายพิสูจน์อักษร

จันจิรา หัสสะ

วิไล วงศ์ธรรม

ฝ่ายภาพ

ชินรัตน์ โกกนท

หัวหน้าฝ่ายจัดจำหน่าย

พจนีย์ เสถียรวิทย์

คอมพิวเตอร์กราฟิก กราฟิโก ซิสเต็มส์

พิมพ์ที่ เทียนวัฒนาการพิมพ์

สำนักงาน อาคาร 7

สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

จากบรรณาธิการ

พฤษภาคม 2536 เป็นช่วงเวลาที่เราอายุยารอคอยงานฉลองมรดกโลก
ที่ได้มาถึง

บ่อยครั้งเรื่องราวที่คนไทยทุกคนควรใส่ใจให้ความสำคัญ กลับถูกมองผ่านไป
ว่าเป็นเรื่องห่างไกลจากตนเองมาก หากไม่รู้ว่า มรดกโลกอันได้แก่โบราณวัตถุสถาน
เหล่านั้น เป็นเรื่องราวใกล้ชิดกับตัวเราเป็นอย่างไร ด้วยสิ่งเหล่านี้เป็นหลักฐานความเจริญ
ในอดีตซึ่งมีความสืบเนื่องเกี่ยวโยงมาถึงปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นด้านศิลปกรรม สถาปัตย-
กรรม ความเชื่อและรวมไปถึงวัฒนธรรมประเพณีต่าง ๆ ที่กำลังเลือนหายไปจากชีวิต
คนไทยทีละน้อย ๆ

ในปัจจุบันวัฒนธรรมประเพณีและแม้แต่วิถีชีวิตแบบไทย ๆ กำลังถูกกลืนไป
โดยวัฒนธรรมต่างชาติและความเต็มใจรับสิ่งใหม่ ๆ อยู่ภายในอดีตเคยมีการเล่นเพลงเรือ
ดอกสร้อยดักว้า แข่งเรือยาว การลอยพระประทีปในเดือนสิบสอง ซึ่งสิ่งเหล่านั้นนับวัน
จะหาได้ยากยิ่ง เพราะคนอยุธยารุ่นใหม่อาจพอใจหาความบันเทิงกับทัวร์คอนเสิร์ต
หรือตามผับตามบาร์มากกว่า

สภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบันอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้สภาพดังกล่าว
เกิดขึ้น แถมยังบีบคั้นให้น้ำใจของคนไทยหดหายไปสิ้นดังสายน้ำที่เหือดแห้งไปจากแม่น้ำ

ตรีมุขฉบับนี้ก็เป็นเพียงเสียงสะท้อนจากมุมมองเล็ก ๆ ที่ไม่มีอำนาจใด ๆ
จะมาชี้แนะให้ใครทำในสิ่งใดหรือแก้ปัญหาใดได้ เราเป็นแค่กระบอกเสียงที่ช่วยเผยแพร่
วัฒนธรรมบางส่วนที่กำลังสูญสลายไป และบัดนี้ตรีมุขเองก็อาจจะต้องสลายตัวไปจาก
วงการหนังสือ

เราได้ขานรับและดำเนินรอยตามตรีมุขของรุ่นพี่ และได้พยายามฟันฝ่าอุปสรรค
ต่าง ๆ แต่ในที่สุดก็ถึงทางตัน และหนังสือตรีมุขคงต้องอำลาจากวงการหนังสือไป เสียง
สะท้อนเล็ก ๆ ที่คอยเพียรบอกกับสังคมในสิ่งที่กำลังจะสูญหาย ก็คงจะสิ้นสุดแค่นี้

บรรณาธิการ

สารบัญ

ปีที่ 3 ฉบับที่ 4 เดือนพฤศจิกายน 2536

คอลัมน์ประจำ - ปกิณกะ

จากบรรณาธิการ.....	3
อยู่อย่างคนอยุธยา.....	18
ตรึมขบันทีก.....	54
ปลายทางปากกา.....	56
ไปดูปลาวังมัจฉา วัดพระลอย	
สกุ๊ปพิเศษ.....	50
สัปเหร่อผู้เชื่อมวิถีโลกกับปรโลก	
เที่ยวไปกินไปในอยุธยา.....	26
ร้านอาหารต่าหนักแก้ว	

สัมภาษณ์พิเศษ

45 นาทีกับแอ๊ด คาราบาว.....	6
ศิลปะ.....	60
อ.ประทีป อเมเจริญ	
อยุธยาวันพรุ่งนี้.....	88
วิกฤตแห่งโบราณสถาน	

อาชีพ

วันเวลาที่เหลืออยู่กับอาชีพของคน	
คู่คานเรือ ช่างตอกหมัน.....	46

สารคดีประจำฉบับ

สารคดีท่องเที่ยว	
เสียบเลาะเกาะเมืองกรุงเก่า.....	36
พระบรมราชานุสาวรีย์	
สมเด็จพระสุริโยทัย.....	80
สารคดีอนุรักษ์	
ย้อนรอยประวัติศาสตร์	
ที่วังจันทร์.....	12
วัดไชยวัฒนาราม.....	17

วัฒนธรรมประเพณี

แข่งเรือสีส่นและสีลาแห่งชีวิต	
บนผืนน้ำ.....	40
ไก่ชน...กีฬาหรือการพนัน.....	20
มองหัตถศิลป์จากบ้านทรงไทย....	28

เรื่องสั้น

นักสู้.....	66
ถ้าแม่เพียงคุณบอกได้.....	70
เก็บหัวใจเพื่อวันพรุ่งนี้.....	73

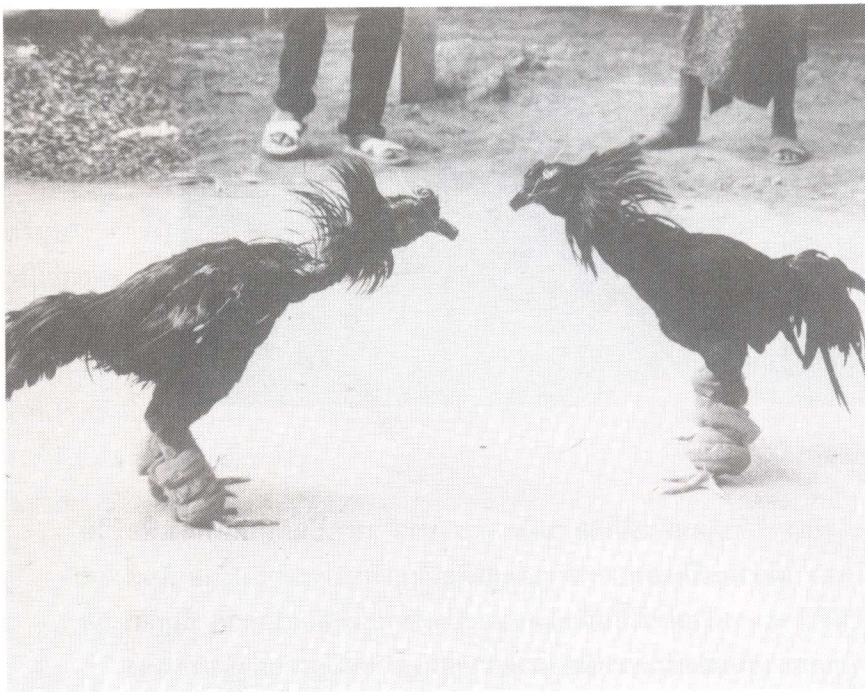
เด่นในฉบับ

6 ความคิดอ่านของนักสู้อย่างยืนยง โอภากุล เกี่ยวกับ
มรดกโลก และผลงานที่กำลังเผยแพร่อยู่ในวงการ
เพลงไทย แนวเพลงเพื่อชีวิตและเนื้อหาจรรโลงสังคม
เขาจะมีทักษะเช่นไร

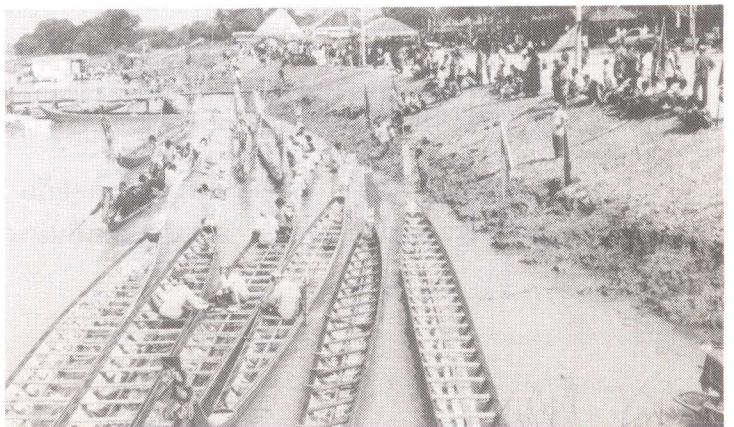

36 “เกาะเมืองอยุธยา” แหล่งที่ตั้งของโบราณสถาน
จำนวนมาก ถ้าเราใช้ผืนน้ำเป็นวิถีในการเปิด
โลกทัศน์ครั้งนี้ มุมมองที่ต่าง วิถีชีวิตริมน้ำที่นับวัน
จะหาดูได้ยากยิ่ง สายน้ำทำให้เราได้สัมผัสใน
สิ่งเหล่านี้แล้ว

20 “โกเชน” กีฬาที่มีมาแต่ครั้งโบราณกาล เป็นที่นิยม
ชมชอบทั้งในชนบทและคนเมือง กีฬาที่กำลัง
จะหาดูได้ยากขึ้นทุกวัน แต่สนามประลองไก่กลับ
มีชื่อเรียกว่า “บ่อนไก่”

40 “ประเพณีแข่งเรือยาว” แสดงความสามัคคีและพลัง
ผสมกับความคิดสร้างสรรค์ในการประดิษฐ์ประดอย
แกะสลักไม้ทั้งต้นให้เป็นเรือทั้งลำ โดยอาศัยสายน้ำ
เป็นเวทีในการประลองฝีมือ เป็นการแข่งขันระหว่าง
หมู่บ้านเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี แต่ในทุกวันนี้
กีฬาแข่งเรือกำลังกลายไปเป็นการพนันอีกรูปแบบหนึ่ง

45 นาที กับ..... ยืนยง โอภากุล

ยืนยง โอภากุล หรืออีกนามหนึ่งที่เรารู้จักคุ้นหูกันดีก็คือ “แอ๊ด คาราบาว” เขาเป็นศิลปินเพลงเพื่อชีวิตในระดับแนวหน้าที่ยอมรับกันในวงการเพลง ไม่ว่าจะเป็นบทบาทการต่อสู้เพื่อเรียกร้องประชาธิปไตย นับตั้งแต่ 14 ตุลาคม 16 ถึงเหตุการณ์พฤษภาทมิฬที่ผ่านมาหรือการเป็นตัวแทนของประชาชนที่ด้อยโอกาส ที่ถูกละเลยจากรัฐบาล หรือการท้วงติง อำนาจอันมิชอบธรรมของนักการเมืองมาหลายยุคหลายสมัยโดยผ่านบทเพลง

สิ่งหนึ่งที่แอ๊ด คาราบาวต่อสู้โดยอาศัยบทเพลงมาโดยตลอดคือการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะการอนุรักษ์ป่าและสัตว์ป่า เขาต่อต้านเขื่อน เขาชื่นชมวีรกรรมของ “สืบ นาคะเสถียร” และสืบทอดเจตนามาอย่างต่อเนื่องแม้ในเพลงชุดใหม่ “ช้างให้” ที่กำลังจะออก

และวันนี้ตรีมุขได้มีโอกาสได้พบและพูดคุยกับ “แอ๊ด คาราบาว” ถึงแนวคิดเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะการอนุรักษ์ “อยุธยา” อันเป็นมรดกโลกอีกแห่งหนึ่ง

เรื่อง มนัส โมลา
อารี เขียนดี

“ตรีมุข” : หลังจากเทปชุดสัจจะสิบประการได้สำเร็จ
ลุล่วงไปด้วยดีแล้วในช่วงนี้มีผลงานใหม่หรือยัง

“แอ๊ด” : ช่วงนี้ก็จะ มี “ชุดข้างให้” ซึ่งจะออกในเดือน
ตุลาคมหรือพฤศจิกายน

“ตรีมุข” : ในชุดนี้มีเพลงเกี่ยวกับการอนุรักษ์บ้างไหม

“แอ๊ด” : มีเพลงข้างให้ เพลงปะกาคะยอ แล้วก็เพลง
ยังไม่สาย พวกนี้เป็นเพลงเกี่ยวกับการอนุรักษ์ ข้างให้
ก็พูดถึง “ข้าง” เรื่องราวที่เรานำมาใช้งาน ความเกี่ยว
พันของข้างที่มีต่อคนในอดีต โดยเฉพาะประเทศเรา ข้าง
เคยเป็นคู่บ้านคู่เมือง ในปัจจุบันเราไม่เหลียวแล ป่าก็
ลดน้อยลง ข้างก็จำนวนน้อยลง มีข้างก็มีป่า ถ้าไม่มีป่า
ก็คงไม่มีข้าง ถ้ารักษาข้างได้ก็เท่ากับรักษาป่าได้

ความจริงแล้วมันไม่ใช่สมบัติของใครคนใดคนหนึ่ง แต่มันเป็นสมบัติของคนทั้งโลก แต่บังเอิญมันอยู่
ในประเทศไทย และพี่น้องประชาชนชาวไทยก็หวงไว้ แต่คนที่ป็นรัฐบาลไม่เคยคิด มันจะทำทุกอย่าง
ให้ชีวิตสุขสบาย

“ตรีมุข” : การที่ห้วยขาแข้งได้เป็นมรดกโลก ฟังคิด
ว่ามีโอกาสสูญเสียบ้างหรือเปล่า

“แอ๊ด” : การที่เรารักษาไว้ไม่ได้ เนื่องจากผู้ใหญ่ใน
บ้านเรา คนที่มีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องนี้ เป็นพวกที่เขา
ไม่สนใจตรงนี้ จำได้ไหมที่ครั้งหนึ่งมีคนออกมาพูดว่า
การที่พวกอนุรักษ์พยายามที่จะให้ห้วยขาแข้งก็ดี หรือ
ป่าเขาใหญ่ก็ดี เป็นมรดกโลก เขาบอกพวกนี้ว่าขายชาติเอา
แผ่นดินไปยกให้คนอื่น นี่คือทัศนะของผู้ใหญ่ที่มีอำนาจใน
รัฐบาล เพราะฉะนั้นถ้าเขามีอำนาจอยู่ตรงนี้ แผ่นดิน
ก็จะถูกคน ๆ นั้นขายกินหมด เขาไม่ต้องการให้มันเป็น
มรดกโลก ไม่ต้องการความคุ้มครองของคนทางสากล
จากประเทศอื่น ๆ

ความจริงแล้วมันไม่ใช่สมบัติของใครคนใดคนหนึ่ง
แต่มันเป็นสมบัติของคนทั้งโลก แต่บังเอิญมันอยู่ในประเทศ
ไทยและพี่น้องประชาชนชาวไทยก็หวงไว้ แต่คนที่ป็น
รัฐบาลไม่เคยคิด มันจะทำทุกอย่างให้ชีวิตสุขสบาย
ก็เท่านั้นนะ ในช่วงที่มีชีวิตอยู่ก็เท่านั้นนะ เราต้องต่อสู้
ถ้าอยากให้มันเป็นมรดกโลก มันก็เป็นปัญหาที่หนัก
สำหรับคุณชวน เมื่อไม่นานก็มีคนออกมาพูดถึงเรื่องจะ
ให้มีการทำสัมปทานปลูกป่า ซึ่งคำว่าป่าของพวกเรา
มันไม่ได้ตรงกับคำว่าป่าในทางนิเวศน์ คำว่า “ป่า”
ในทางนิเวศน์คือ เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มีความหลากหลาย

หลายทางพฤติกรรมเป็นที่อยู่อาศัยของสิ่งสาละสลว เป็น
ต้นน้ำลำธาร แต่พวกนี้ก็คือสวนป่าที่สามารถปลูกและ
ตัดเอาไปขายได้แล้วก็เซ็นโรงงานกระดาษออกมารองรับ
มันเป็นคนละอย่างกันฉะนั้นถ้าถอดคำว่าป่าออกก็คือ พวก
นั้นจะพยายามจะหากินกับพื้นที่ ๆ เป็นของส่วนรวมโดย
อาศัยความมีอำนาจของเขา แล้วจะไปแปลงอะไรที่เราจะ
ลุกขึ้นมาด่าพวกเขาไม่แปลกเลย

“ตรีมุข” : หนทางการแก้ไขหรือวิธีการป้องกันควร
จะเป็นอย่างไร

“แอ๊ด” : ต้องแก้ไขกฎหมาย แก้นุคูล นำกฎหมาย
มาจัดการกับบุคคล แต่ทุกวันนี้กฎหมายอยู่ในมือของเขา
ไม่อยู่เหนือแต่อยู่เหมือนเหนือ

“ตรีมุข” : การที่อยู่ยงยืนได้เป็นมรดกโลกโอกาสที่จะ
รักษาความเป็นเมืองโบราณจะมากขึ้นหรือเปล่า

“แอ๊ด” : ถ้าเกิดการขยายตัวของเมืองแล้ว ประชาชน
ชาวอยุธยาจะได้ประโยชน์จากการเป็นมรดกโลกของเมือง
อยุธยา เขาจะได้ประโยชน์โดยตรงคือ การที่เมืองเป็น
แหล่งท่องเที่ยวเศรษฐกิจในเมืองก็ดีขึ้น ชาวอยุธยา
ก็ต้องปกป้องรักษาสิ่งนี้อาไว้เพื่อผลประโยชน์ อย่าง
น้อย ๆ ที่สุดก็ของเขาเอง เพื่อการกินดีอยู่ดี การทำมา
ค้าขึ้น แต่ถ้าหลุดลอยไปก็ถือว่าชาวอยุธยาเองนั้นแหละ
ไม่สนใจเหลียวแล ซึ่งมันง่ายกว่าการดูแลป่า มรดกทาง
โบราณสถานที่ถูกทำลายไปมันอยู่ในสายตาของประ
ชาชนอยู่ในความรับผิดชอบของประชาชนมันใกล้เมือง
ใกล้มือเห็นกันง่ายอยู่ไม่เหมือนในป่าบางที่เราอาจจะไม่เค
ยไปได้แต่พูด

“ตรีมุข” : ในฐานะที่เป็นคนสุพรรณ ที่มีความรู้สึก
อย่างไรต่อจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

“แอ๊ด” : มันเหมือนกับคนบ้านเดียวกันคือเป็นเมืองเก่า
เป็นคนโบราณ พื้นฐานจิตใจใกล้เคียงกันเคยเป็นเมืองหลวง
มาด้วยกัน อยุธยาเคยเป็นเมืองหลวงสุพรรณก็เป็นเมือง
หลวง หลังจากสุโขทัยก็มาอยู่ทอง สุพรรณแล้วจะมาอยุธยา
เป็นคนลุ่มแม่น้ำภาคกลางเหมือนกันนิสัยใจคอคล้ายคลึงกัน
รักศิลปวัฒนธรรม รักของเก่า คนประเภทปลูกข้าวพวก

นี้มีความรักในผืนแผ่นดิน แต่ปัจจุบันเทคโนโลยีมันพัฒนา
มากขึ้นสังคมใหม่ ๆ สังคมทุนนิยม มันเข้าครอบงำจิตใจ
คนมันก็เปลี่ยนไปตามธรรมดาคนก็อยากจะรวย คนก็
อยากจะมีฐานะดีขึ้นทำให้ต้องขายนาขายที่อยู่อยุรยากเลย
กลายเป็นเมืองหลวงเมืองขึ้นของญี่ปุ่น ได้หัวนี้ เพราะ
ว่าชาวนาขายที่ให้กับคนต่างชาติหมด จะเห็นโรงงาน
เข้ามาตั้งแทนเป็นภาพที่คนไทยจะรู้สึกอย่างไร การที่
รัฐบาลเราชักนำเอาคนต่างชาติเข้ามาไว้ในประเทศ ที่ก็
ไม่รู้เพราะพี่เดียวก็ตายแล้วช่างแม่

**“ตรีมุข” : ที่มีความคิดอย่างไรเกี่ยวกับวิธีการแก้ปัญหา
ชาวนาขายที่**

“แอ๊ด” : มันมาจากกระบวนการที่ถูกรวบจำ ใคร

คนไทยจะไม่มีรอยยิ้มสยามแบบเดิม จะมีแต่ตัวเลขเอากำไรกัน แล้วชีวิตแบบนั้นคือชีวิตที่มีความสุข
เหรือ ถามคนที่อยู่ในสภาพที่ว่าทำไมเขาต้องนำเราไปอยู่ตรงนั้น

ไม่สบายก็อยากสบายก็อย่างหนึ่ง พื้นฐานแรกของการ
เกษตรล้มเหลว เนื่องจากเราทำการเกษตรที่ผิดมาตลอด
มุ่งเน้นในทางการผลิตเพื่อผลิตผลทางการเกษตร เพื่อที่
จะเอาไปขาย เพื่อที่จะเอาเงินมาซื้อทีวี ซื้อตู้เย็น ซื้อ
เทคโนโลยีที่มันฟุ้งเฟ้อนั่นก็คือพื้นฐานแรกของชาวนาที่
เคยมีชีวิตอยู่กับคุณภาพชีวิตแบบไทย ๆ ถูกทำลายไปแล้ว
ถูกหลอกด้วยแรงจูงใจ แรงโฆษณาจากหนังสือพิมพ์
ทีวี วิทยุ ให้เขาต้องมีรถปิคอัพ รถเก๋ง ต้องมีมอเตอร์ไซด์
ให้มีทุกอย่าง เขาต้องขายผลิตผลทางการเกษตรเอามา
ซื้อของพวกนี้ มันไม่คุ้มกัน การทำเพื่อกินและใช้ก็หายไป
สิ่งสุดท้ายที่เขาอยู่คือพื้นที่ ที่ดินก็ขายแล้ว ถ้าเรา
จะไปแก้ไข เราก็ต้องดูโครงสร้างนโยบายเศรษฐกิจ
แห่งชาติ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติมุ่งเน้นให้ประเทศนี้ไป
เป็นประเทศอุตสาหกรรมในอีก 10 ปี ข้างหน้าจะสร้าง
เขื่อนเพื่อรองรับการขยายตัวของเมือง จะให้มีการลงทุน
เมืองไทยจะกลายเป็นเมืองแบบญี่ปุ่นแล้วจะละยิ่งกว่า
นั้นอีก เพราะคนไทยไม่มีศาสนาที่เข้มแข็งพอ ไม่เหมือน
ญี่ปุ่นที่มีนิกายเข้มแข็งโดยเฉพาะมีปรัชญาทางพวกเซน
โบลีซึ่มที่ชาบูไรโซ่แต่ไทยไม่มีเมืองไทยมีแค่ศาสนาอิสลาม
เท่านั้นที่จะรวมผลได้ แต่ศาสนาพุทธในเมืองไทยรวมไม่ได้
เพราะแตกเป็นก๊กเป็นเหล่า

**“ตรีมุข” : นอกจากเพลงข้างให้แล้วยังมีเพลงแนว
อนุรักษอีก 2 เพลงไม่ทราบว่ามีเนื้อหาเป็นอย่างไรครับ**

**“แอ๊ด” : ก็จะมีเพลง “ประกาศะยอ” เป็นเพลงที่พูดถึง
ชาวกะเหรี่ยงที่อยู่ที่หมู่บ้านแม่แจ่มที่หมู่บ้านวัดจันทร์
อ.แม่แจ่ม จ.เชียงใหม่ พวกนี้เขาอยู่ในป่าสน 2 ใบ 3 ใบ
ที่มีขึ้นพร้อมกัน 150,000 ไร่ แต่รัฐบาลเปิดไฟเขียวให้
องค์การป่าอุตสาหกรรมป่าไม้เข้าไปทำป่าสน ชาว
กะเหรี่ยงเขาไม่ยอมเพราะมันเป็นป่าต้นน้ำ แล้วเขาก็สู้
จนทุกวันนี้ ทางกราก็ยังจะเข้าไปตัดไปสร้างโรงเลื่อย
นี้ยังเจตนาที่แท้จริงของคนที่เป็นตัวแทนของประชาชน
เป็นเช่นนี้แล้วเราจะหวังอะไรละ เราก็ต้องสู้กับคนพวกนี้**

อีกเพลงหนึ่งเป็นเพลง “ยังไม่สาย” ที่พูดถึงว่าให้

ร่วมแรงร่วมใจกันพิทักษ์รักษาสิ่งแวดล้อม ช่วยกัน
ประหยัดพลังงานมันยังไม่สายที่จะเยียวยาโลก

**“ตรีมุข” : ที่คิดว่าเราจะมีแนวทางในการรักษาโบราณ
สถานอย่างไรดีครับ**

**“แอ๊ด” : การรักษาโบราณสถานเป็นหน้าที่ของกรม
ศิลปอยู่แล้ว ซึ่งเขามีนานแล้วก็ลงไปอยู่เป็นระยะเวลา
นาน เพื่อจะดูแลรักษา พัฒนามุ่งเน้นไปในแหล่งท่องเที่ยว
ทางประวัติศาสตร์ดูแลได้อยู่แล้วมันไม่ใหญ่นะ เมืองสมัย
ก่อนนิดเดียวแต่ก็ต้องปลูกฝังให้คน และมีเจ้าหน้าที่พอเพียง
ที่จะดูแลเพราะว่ามีการท่องเที่ยวเนี่ยคนมักจะมีบ่อนไป
ขีดเขียน ถ้าทำลายกันมาก ๆ เดียวเขาก็ถอนได้ ต้องมี
เจ้าหน้าที่ให้การอบรมเยาวชน อบรมคนที่ไปเที่ยว
ตรงนี้กระทรวงศึกษาทำได้เริ่มจากการสอนเด็ก ให้เด็ก
ไปบอกพ่อแม่ว่าอย่าทำอย่างนั้นนะ ไปบอกพี่น้องแล้ว
คนที่จะทำก็จะรู้สึกกระดากไม่กล้าทำ ก็เป็นการรักษา
เมืองเอาไว้ได้ เมืองโบราณนำศึกษาว่าชีวิตความเป็น
อยู่ของคนโบราณเป็นอย่างไร**

**“ตรีมุข” : เราจะมียุทธวิธีแก้ปัญหาที่นายทุนที่มีอิทธิพล
ต้องการไปทำธุรกิจ (การลู่ล้าเขตโบราณสถาน)
ได้อย่างไร**

**“แอ๊ด” : มันอยู่ที่ผู้ใหญ่ว่าไปอนุมัติได้ยัง อันนี้ประชาชน
ต้องลุกขึ้นต่อสู้ นักศึกษาในเมืองต้องลุกขึ้นคัดค้าน ชี้ให้**

ชาวโลกได้เห็น ชี้ให้ประเทศไทยได้เห็น คนของชาติมาทำอย่างนี้ได้ยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว เดี่ยวผู้ใหญ่มั่นก็อยู่ไม่ได้ก็ต้องออกมาเดิน ถ้าออกมาเดินเข้าข้างนายทุน มันก็ถูกย้าย มันอยู่ที่ประชาชนชาวอยุธยา สิ่งนี้ยากกว่าการรักษาป่ามากเพราะมีคนเห็นกันชัด ๆ แต่ปัญหานี้ไม่รู้ มันบอกปลูกไม้โตเร็ว บอกเป็นการปลูกป่า ชาวบ้านก็ไม่ว่าจะเถียงยังงัย นักวิชาการก็เถียงตัวโก่ง มันก็บอกว่าพวกเราขายชาติ เดี่ยวมันก็เอาเรื่องส่วนตัวเรามาแฉกลับบ้าง

“ตรีมุข” : การที่มรดกโลกอยู่ในเมืองแล้วรอบเมืองมีนิคมอุตสาหกรรมอยู่รายล้อม พี่คิดว่าเหมาะสมหรือไม่ครับ

“แอ็ด” : ไม่เหมาะสมอยู่แล้ว อย่างว่าแหละในเมื่อคนส่วนใหญ่กลายเป็นหนี้ การวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติเป็นประเทศอุตสาหกรรม ยังผลให้จิตใจคนไทยจะไม่เหมือนอดีตแล้วคนไทยจะไม่มียุทธียัมปสยามแบบเดิมจะมีแต่ตัวเลขที่จะเอากำไรกัน แล้วชีวิตแบบนั้นคือชีวิตที่มีความสุขหรือ ถามคนที่อยู่ในสภาพนั้นซิว่า ทำไมเขาต้องนำเราไปอยู่ตรงนั้น ให้เราเลือกเองบ้างไม่ได้หรือ ถ้าเราจะเลือกบนผืนแผ่นดินนี้เราไม่มีสิทธิ์เลือกแล้ว เราต้องทำความเงี้ยวของพวกเขา

“ตรีมุข” : รัฐบาลแต่ละชุดที่ผ่านมาชุดปัจจุบันต่างกันอย่างไร

“แอ็ด” : แผนพัฒนาเศรษฐกิจนี้มันเขียนมาตั้งแต่ปี 03 เป็นเวลา 33 ปี เพราะฉะนั้นเมื่อรัฐบาลใดเข้ามาก็พยายามที่จะทำตามกันเพราะมีความคิดเดียวกัน อาจนำความร่ำรวยมาให้ผู้ที่ลงไป อยู่ตรงนั้น ใครจะมาพัฒนาให้คนมีจิตใจดีงามมันต้องไม่เห็นตัวเงิน พัฒนาทำโน่นทำนี่ดีกว่าเห็นแต่ตัวเงินแล้วก็ เป็นสิ่งที่เขาสามารถจะหยิบฉวยมันได้ ไม่ว่าจะเป็นค่าคอมมิชชั่นก็ดีค่าอะไรก็ดี คิดง่าย ๆ ก่อนอื่นเราต้องเลือกคนที่เรามีความแน่ใจ แล้วทุกวันนี้เวลาเราเลือกกันเราไม่ได้สนใจ ไม่ได้ศึกษาพวกเขา ก่อนอย่าบอกว่าระบบประชาธิปไตยสอดคล้องกับประเทศในปัจจุบัน มันยังไม่ใช่ เป็นเพียงการเริ่มต้น

“ตรีมุข” : แนวโน้มที่ประเทศไทยจะได้ประชาธิปไตยที่ดีกว่านี้ในอนาคตเป็นอย่างไรบ้าง

“แอ็ด” : ในอนาคตประชาชนต้องต่อสู้ แต่ไม่รู้ว่าคุณภาพของคนในทศวรรษหน้าจะเป็นอย่างไร อาจจะเซงชวยทั้งหมด เพราะว่าถูกล้างสมองมาตั้งแต่บัดนี้ ถูกล้างสมองเมื่อย้อนหลังกลับไป ไม่รู้ว่าเขาจะรับรู้ปัญหาได้มากน้อยหรือเขาจะเดินไปทางเดียวกันหมด คือดีใจที่จะได้เป็นอุตสาหกรรมก็ไม่รู้ ลูกเรายังไม่ชอบกินน้ำพริกเหมือนเราแต่มันชอบกินพิซซ่า กินแมคโดนัล

เห็นความแตกต่างไหม เราคือพวกเดียวกัน ที่อยู่ในฟิล์มเดียวกัน ที่มีความห่วงใยประเทศชาติบ้านเมืองในมุมมองของคนชนบท ความสัมพันธ์ที่เคยใกล้ชิดกับธรรมชาติ สะท้อนออกมาให้เห็นถึงความคิดแนวความคิดความอ่านในปัจจุบัน แต่จะมีอีกสักกี่คนที่เกิดและโตแบบเรา เราได้เกิดมาร่วมโลกกับพวกเลว ๆ เราต้องสู้กับพวกมันต่อไป แต่ผลที่จะได้รับว่าเราต่อสู้สำเร็จหรือไม่สำเร็จมันไม่ได้อยู่ที่เราคนเดียว มันอยู่ที่คนหลาย ๆ คน ก็ต้องหาแนวร่วมให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

“ตรีมุข” : หลังจากที่ต้องสู้มามากในด้านนี้ที่มีความรู้สึกท้อไหมครับ

“แอ็ด” : มันเป็นเรื่องธรรมดาแต่เราต้องเดินหน้าต่อไป เพราะว่าที่สุดแล้วเราก็ต้องตายแต่เราก็ต้องทำก็พยายามที่จะขวางคนเลว ที่มันทำสิ่งที่ไม่ถูก อย่างน้อยเราก็ตายตาหลับ

“ตรีมุข” : การเข้ามามีส่วนช่วยของสื่อมวลชน (สื่อมวลชนเข้ามามีส่วนช่วยอย่างไร)

“แอ็ด” : สื่อมวลชนก็สนใจเรื่องสิ่งแวดล้อมมากในขณะเดียวกันเขาเองก็ต้องเอาตัวรอดเหมือนกัน ถ้าการไฟฟ้าฝ่ายผลิตมาจ้าง ให้เขาเขียนข้อความเพื่อเชียร์เขื่อนเขา ก็ต้องทำเพื่อเอาตัวรอด เอาเงินเข้ากระเป๋า วันหนึ่งเขาอาจจะลุกขึ้นมาเขียนคำคนที่ตัดไม้ แต่เสร็จแล้วเขาก็ไปเขียนเชียร์เขื่อน ซึ่งความชัดเจนในการรับผิดชอบต่อสังคมมันไม่เท่ากัน อาจจะไม่เท่ากับพวกเราที่มีอยู่เลยด้วยซ้ำ นี่แหละที่เราจะทำให้พวกเขาเห็นใจเรา ต้องอาศัยการประชาสัมพันธ์ที่ดี ต้องพยายามหาแนวร่วม

“ตรีมุข” : มีคนเคยพูดว่าคนไทยมักสนใจอะไรสั้น ๆ แล้วก็ลืมง่ายสนใจระยะหนึ่งแล้วก็เจียบหายไป พี่มีความคิดอย่างไรเกี่ยวกับคำพูดนี้

“แอ็ด” : มันก็ไม่เจียบหรือว่ามันก็ดูดีขึ้น แต่ในขณะเดียวกัน ชนชั้นปกครองหรือพวกฝ่ายอีกด้านหนึ่งเขาก็รุกรมากขึ้น เมื่อมันยากเขาก็รุกรมากขึ้น เมืองไทยเขื่อนมันสร้างยาก ก็ข้ามไปโน้นพม่า สาละวิน แม่โขง ในจีนซึ่งความจริงแล้วธรรมชาติมันไม่มีพรมแดน สร้างตรงไหนมันก็กระเทือนถึงกันหมด ป่า ฝน ก็ถูกทำลายลงไป ผลที่จะเกิดคือ อากาศจะร้อนขึ้น ความชุ่มชื้นก็จะหดหายไป มนุษย์ก็ต้องเพิ่มพลังงานด้านนี้เพื่อเอามานับแอร์ให้ตัวเองเย็นมันจะตีกลับและในที่สุด เมื่อจุดขาดความสมดุลมันเกิดขึ้น มนุษย์ก็จะอยู่ไม่ได้ธรรมชาติก็จะเป็นตัวทำร้ายเองเหมือนกับทำให้ไดโนเสาร์กลายเป็นจูราสสิคปาร์คไปแล้ว

นั่นคือการต่อสู้ของมนุษย์ ลงไปร้อยหนึ่งได้มาบาทหนึ่งก็ถือว่าชนะ ถ้าเราวางมาตรฐานของเราไว้ เราก็ลูกคืบหน้าไปเรื่อย ๆ สักวันหนึ่งเราลงไปร้อยเราจะได้มาสองร้อย

“ตรีมุข” : พี่คิดว่านักการเมืองที่ดีมีบ้างไหมครับ

“แอ็ด” : มีครับ แต่ว่าบางทีพอเข้าไปในระบบเข้า มันทำอะไรไม่ได้ อันนี้เป็นสาเหตุหนึ่งที่พี่พยายามไม่เข้าไป เพราะว่ามันเล่นในระบบการเมืองซึ่งต้องฟังพรรค ส่วนใหญ่มติพรรคออกมาก็เลยมาทำอะไรไม่ได้ พูดยุคนเดียวกลายเป็นแกะดำในเมื่อมันเป็นเช่นนั้นเราก็สู้ข้างนอก หวังอะไรไม่ได้จากสภา ต้องสู้ข้างนอกไม่ใช่เรามอบอำนาจให้เขาเราให้เขาไปเป็นตัวแทน อำนาจอยู่ที่ประชาชน อำนาจเป็นของประชาชน ถ้าเขามอบอกว่า เฮ้ยปลดหมดแล้ว คุณเลือกฉันมาแล้ว ปลดเลยฉันสิ นั่นเข้าใจผิด นั่นไม่ใช่ประชาธิปไตย มันก็คือเผด็จการโดยการเลือกตั้งใช่ไหม ถ้าประชาชนเป็นอำนาจที่แท้ที่สมบูรณ์ ประชาชนก็มีสิทธิ์ที่จะบอกว่า เฮ้ย มึงทำไม่ถูก คุณทำไม่ถูก ทำอย่างงี้ ทำอย่างนั้น นี่คือประชาธิปไตย ถ้างั้นก็เท่ากับว่าประชาธิปไตยเพื่อการเลือกตั้งแต่เลือกแล้วเป็นท...อะไรก็ไม่รู้ ไม่ใช่ประชาธิปไตยมันกลายเป็นผู้แทนธิปไตยแล้ว

“ตรีมุข” : พี่น่าจะเข้าไปจุดนี้ดูบ้าง

“แอ็ด” : ไม่หรอก มันต้องเปลี่ยนแปลง ถ้าจะเข้าไปเราต้องเปลี่ยนก่อน ในสมัยที่เป็นนักเรียนพี่ก็เปลี่ยนตรงจุดนั้นมาแล้ว แต่ว่าตรงนั้นสเกลมันใหญ่กว่าที่พี่จะเปลี่ยนได้ ที่ทำไม่ได้เพราะอยู่ตรงนี้ต้องสู้ตรงนี้ เลือกทางเลือกที่

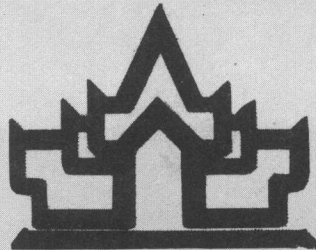
เหมาะสมกับตัวเองที่ไม่ใหญ่เกินไปนักไม่คิดใหญ่โตเกินไปนัก ทำได้เท่าที่เราทำ พี่คิดว่าอยู่ตรงนี้ทำประโยชน์ได้มากกว่าที่จะขึ้นไปตรงนั้น

“ตรีมุข” : ผลจากการต่อสู้ดูเหมือนว่าจะได้การตอบรับกลับมาไม่มากนักใช่ไหมครับ

“แอ็ด” : นั่นคือการต่อสู้ของมนุษย์ ลงไปร้อยหนึ่งได้มาบาทหนึ่งก็ถือว่าชนะ ถ้าเราวางมาตรฐานของเราไว้ เราก็ลูกคืบหน้าไปได้ ลูกคืบหน้าไปเรื่อย ๆ สักวันหนึ่งเราลงไปร้อยเราจะได้มาสองร้อย

“ตรีมุข” : โอกาสที่คนไทยจะตื่นตระหนกในปัญหาเหล่านี้แทบจะไม่มีเลยแล้วพี่คิดว่าอย่างไร

“แอ็ด” : สิ่งแวดล้อมกับการหาอยู่หากินของเขาในระดับประชาชนอาจจะเข้าใจแต่ระดับชาวบ้านเขาไม่สนใจออกมาจากบ้าน อยากจะเผาขยะก็เผ่าหน้าบ้าน มันอยู่ที่เราจะให้การศึกษาเขา มันต้องใช้เวลายาวนานคนเราพอมันติดอะไรแล้วมันเปลี่ยนยาก ต้องใช้เวลา ต้องใช้เงินเราเห็นเป็นเครื่องตัดสิน อย่างน้อยลูกหลานเขาจะฟังเรา เขาอาจจะไม่ฟังเราแต่เขาก็ต้องตาย ลูกหลานเขาจะฟังยังมีความหวัง ไม่ใช่ไม่มีความหวัง

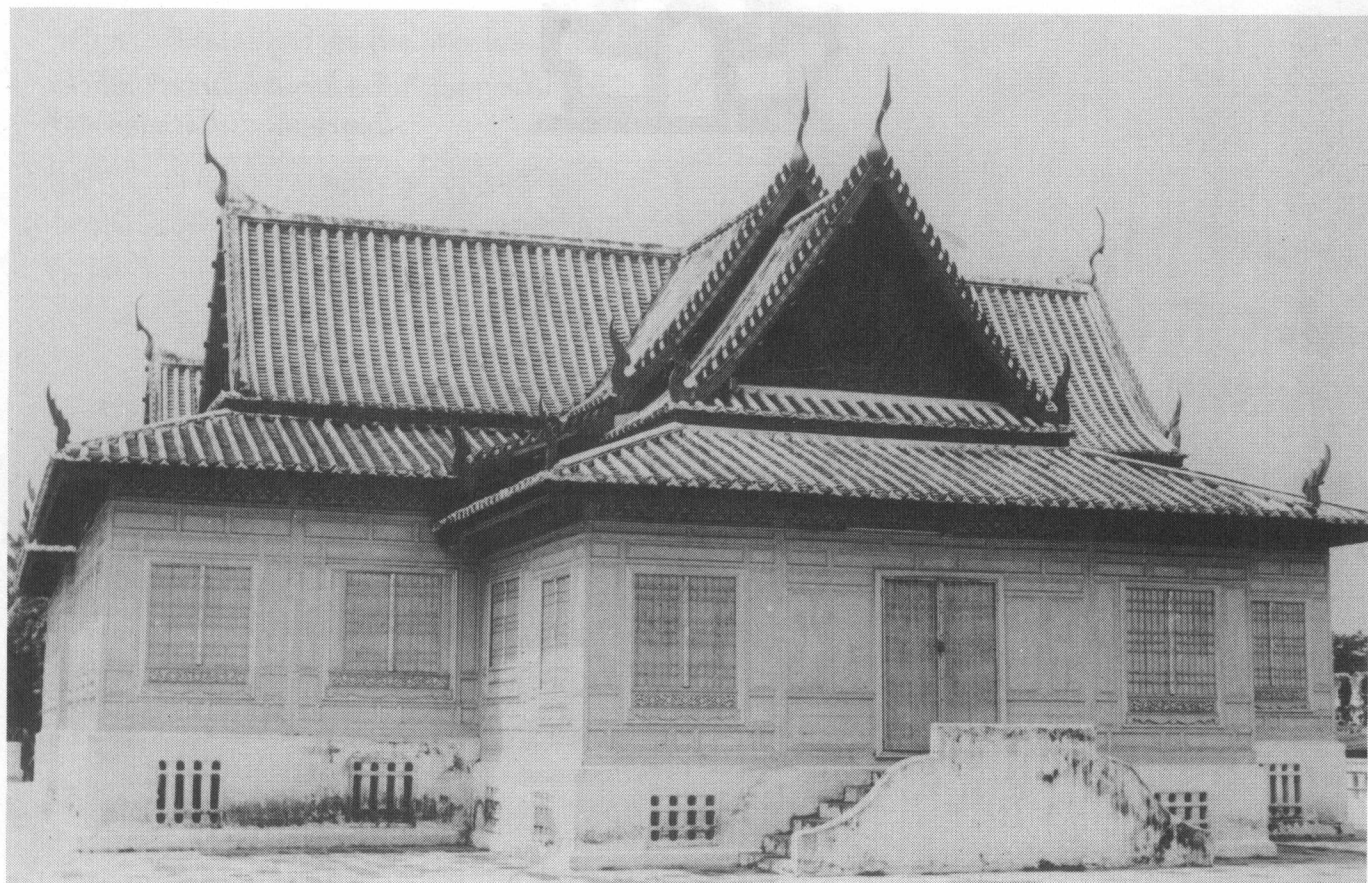

อยุธยาแกรนด์ไฮเต็ล

โรงแรมชั้นนำ ทันสมัย
พร้อมบริการสำหรับคุณ

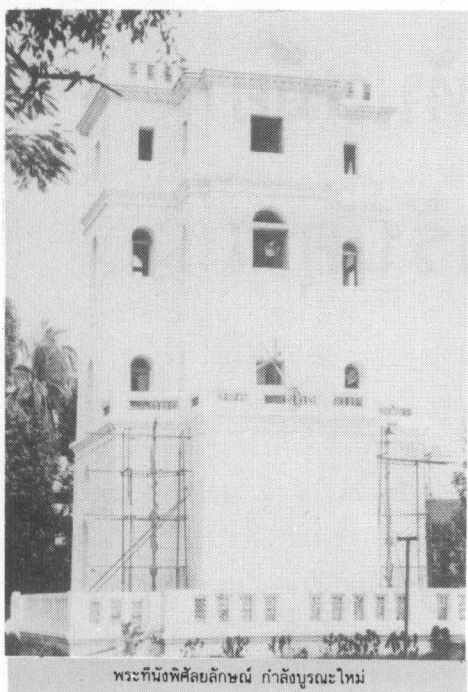
โทร.(035)

335483 - 91

พลับพลาจตุรมุข

ย้อนรอย...ประวัติศาสตร์

พระที่นั่งพิศาลลักษณะ กาลังบูรณะใหม่

ที่...วังจันทร์

เรื่อง/ภาพ วรณรพ ตรีพีช
สยาม พงษ์พันธุ์สุข

“

ราชธานีเก่า

อยู่ช้าอยู่เน้า

เลิศล้ำกานท์กวี

คนดีศรีอยุธยา

”

พระที่นั่งพิมานรัตยา

สโมสรมหา

“ราชธานีเก่า อยู่ช้าอยู่เน้า เลิศล้ำกานท์กวี คนดีศรีอยุธยา” นี่คือ คำขวัญที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

แหม...กว่าที่จะลงมือเขียนและลงมือทำหนังสือฝึกงาน “ตรีมุข” ก็ต้องค้นหาข้อมูล ทรมานน่าดู แต่ก็ดีเหมือนกันทำให้ได้รู้จักรสชาติของชีวิตการเป็นนักเขียน

อยุธยา นับได้ว่าเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอีกอย่างหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นอยู่ในอดีตกาลแห่งวิถีชีวิตของผู้คนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่มีความเกี่ยวข้องกับขนบธรรมเนียมประเพณี และพิธีกรรมต่าง ๆ

จะมีใครสักกี่คนที่รู้ว่าการที่อยุธยาได้รับการยกย่องให้เป็นมรดกโลก เพราะเหตุใด อยุธยาเคยเป็นราชธานีเก่าที่มีความรุ่งเรือง ก่อนที่จะมีการตั้งราชธานีใหม่ที่กรุงเทพฯ ที่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผมต้องนำออกมาตีแผ่เพื่อเผยแพร่สู่สาธารณชน นับได้ว่าเป็นโอกาสอันดีที่ผมจะแนะนำให้ท่านได้รู้จักกับโบราณสถานแห่งหนึ่งที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ คือ “พระราชวังจันทร์เกษม”

อาจจะมึนงงท่องเที่ยวอีกจำนวนมาก

ที่รู้จักแต่ชื่อพระราชวังจันทร์เกษมหรือที่ชาวบ้าน เรียกว่า “วังจันทร์” แต่หาว่าไม่มีความเป็นมาอย่างไร เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลาผมขอแนะนำให้ท่านได้รู้จักกันเสียเลย

เมื่อท่านขับรถเข้าจังหวัดพระนครศรีอยุธยาข้ามสะพานนเรศวรมาแล้ว เลี้ยวซ้ายตรงเชิงสะพานเข้าถนนสายอุทธรณ์เป็นถนนรอบเกาะเมืองจะผ่านตลาดเจ้าพรหม ขับตรงไปเรื่อย ๆ ก่อนที่จะถึงตลาดหัวรอประมาณ 1 กิโลเมตร ท่านก็จะถึงพระราชวังจันทร์เกษม

ภายในกำแพงที่สูงตระหง่านเก่าคร่ำคร่าและกำลังอยู่ในสภาพที่ทรุดโทรมลงทุกขณะ มีโบราณสถานและวัตถุอันมากด้วยคุณค่าทางประวัติศาสตร์ศิลปวัฒนธรรมเป็นอย่างมาก บ่งบอกถึงความรุ่งเรืองของกรุงศรีอยุธยาในอดีต

พระราชวังจันทร์เกษม สร้างขึ้นในรัชสมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เพื่อเป็นที่ประทับของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชในขณะที่กำลังดำรงตำแหน่งเป็นพระมหาอุปราช

หลังจากเสียกรุงศรีอยุธยาครั้งที่สองนั้น วังจันทร์เกษมที่เคยรุ่งเรืองก็ทรุดโทรม

ระเบียงจัดตั้งเครื่องศิลาจำหลัก

กลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่าไปอย่างน่าเสียดาย มาถึงสมัยรัตนโกสินทร์พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดให้สร้างพระที่นั่งพินมณรัตน์ขึ้นตามแนวรากฐานเดิมพร้อมด้วยสร้างพลับพลาจตุรมุขและเสริมกำแพงล้อมรอบขึ้นเพื่อเป็นที่ประทับเมื่อเสด็จพระราชดำเนินมายังจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังที่ปรากฏให้เห็นในปัจจุบัน

กำแพงพระราชวังที่เห็นในปัจจุบัน ก่อเป็นกำแพงมีใบเสมาของเดิมนั้นปรากฏในหนังสือคำให้การของชาวกรุงเก่าว่า “วังจันทร์เกษมมีกำแพงสองชั้นเหมือนเมืองหลวง กำแพงชั้นนอกสูง 7 ศอก แนวกำแพงยาวโดยรอบ 24 เส้น มีประตูใหญ่กว้าง 4 ศอก 6 ประตู ประตูน้อย 2 ประตู” ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชและ พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดให้รื้อเอาอิฐไปสร้างพระนครใหม่ที่กรุงเทพฯ

พลับพลาจตุรมุข ซึ่งอยู่ใกล้กำแพงด้านหน้าเดิมเหลือแต่ซากอิฐของฐานพลับพลา พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงสร้างตัวพลับพลาขึ้นใหม่เพื่อให้เป็นท้องพระโรง ปัจจุบันยังมีพระแท่นที่ประทับจัดตั้งแสดงอยู่ในพิพิธภัณฑ์

พระที่นั่งพินมณรัตน์ เป็นตึกหมู่อยู่ตรงกลางพระราชวัง สร้างขึ้นตามแนวรากฐานเดิม ต่อมาในสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานให้เป็นที่ว่าการมณฑลกรุงเทพฯ

พระที่นั่งพิชัยลักษณะ หรือที่รู้จัก

กันในนามว่า “หอสองกล้อง” เป็นหอสองกล้องคูหาสูง 4 ชั้น อยู่ริมกำแพงพระราชวังทางด้านตะวันออก สร้างในสมัยของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช จนมาถึงในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้บูรณะขึ้นใหม่เพื่อใช้เป็นที่พักทอดพระเนตรดาว

สโมสรเสือป่า สร้างขึ้นในสมัยสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว อยู่ใกล้กำแพงพระราชวังด้านทิศตะวันออก

ระเบียงจัดตั้งเครื่องศิลาจำหลัก สร้างระเบียงมุงสังกะสียาวไปตามแนวกำแพงด้านทิศเหนือกับด้านทิศตะวันออก ใช้เป็นที่เก็บเครื่องศิลาจำหลัก

ตึกทำการภาค สร้างขึ้นในสมัยของพระยาโบราณราชธานินทร์ เป็นสมุหเทศาภิบาลมณฑลกรุงเทพฯ อยู่ชิดกำแพงพระราชวังด้านทิศตะวันตกต่อกับทิศใต้ ปัจจุบันเป็นสำนักงานคลังเขต 1

ตึกโรงม้าพระที่นั่ง สร้างขึ้นในสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว อยู่ริมกำแพงพระราชวังด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เคยเป็นที่ตั้งของพิพิธภัณฑ์ เรียกกันในครั้งนั้นว่า “โบราณพิพิธภัณฑ์” ต่อมาพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จขึ้นไปทอดพระเนตรแล้วโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ย้ายสิ่งของจากโรงม้าพระที่นั่งไปจัดตั้งแสดงในพลับพลาจตุรมุข

ตึกสำหรับข้าราชการบริพาร สร้างขึ้นในรัชสมัยพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ตั้งอยู่ริม

ประตูพระราชวังด้านหน้าซ้ายมือ

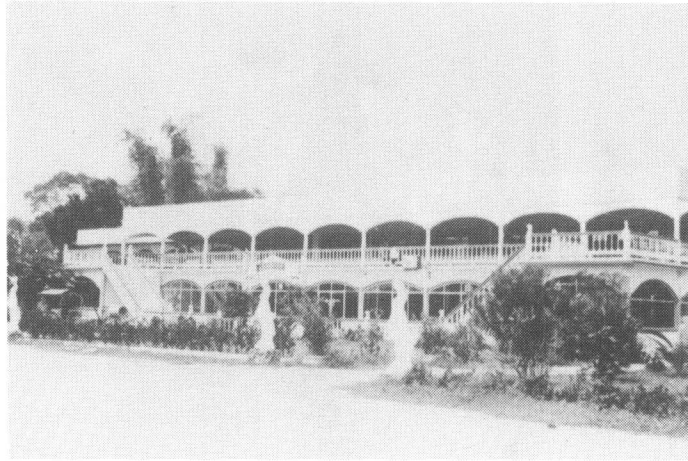
ปัจจุบันพระราชวังจันทร์เกษมได้ถูกเปลี่ยนแปลงไปบางส่วนเพื่อใช้สถานที่เป็นพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติจันทร์เกษม ซึ่งตั้งอยู่ริมถนนอุทอง ตำบลหัวรอ อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยให้บริการแก่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ มีการจัดแสดงโบราณวัตถุจำนวนกว่า 1,108 ชิ้น และที่เก็บไว้ในคลังไม่สามารถนำออกมาจัดแสดงได้มีจำนวนกว่า 3,305 ชิ้น โดยที่จัดแสดงอยู่บริเวณพระราชวัง 4 แห่ง คือ 1. พลับพลาจตุรมุข 2. พระที่นั่งพินมณรัตน์ 3. ระเบียงกำแพง 4. กลางแจ้ง

พระราชวังจันทร์เกษมแห่งนี้เคยเป็นที่ประทับของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เป็นสถานที่เชิดหน้าชูตาของอยุธยาอีกแห่งหนึ่ง และยังเป็นอนุสรณ์เตือนใจชาวไทยที่ผ่านไปมาได้เป็นอย่างดี

ในที่ใกล้เคียงนั้น ยังเกิดตลาดได้รุ่งที่ขึ้นชื่อลือชาอีกแห่งหนึ่งเป็นร้านอาหารรองรับคนที่ชอบท่องเที่ยวในยามราตรี มีอาหารมากมายหลายชนิด อาทิเช่น กุ้งเตี๋ย ข้าวต้ม ขนมหวาน ผลไม้หลากหลาย ฯลฯ

ขณะที่ผมเขียนอยู่นี้ก็นับว่าดีกวพอสมควร เป็นธรรมชาติของการทำงานครับ ที่ทำงานแล้วย่อมเกิดอาการหิว ดังที่นักปราชญ์กล่าวไว้ว่า “กองทัพต้องเดินด้วยท้อง” ฉะนั้นก็ฉันทันนั้นเมื่อเกิดอาการหิวก็ต้องกิน ผมจึงคว้ามอเตอร์ไซด์คู่ชีพขับออกไปได้ประมาณ 9 นาที ก็ถึงหน้าวัง หรือพระราชวังจันทร์เกษมนั้นแหละ บรรยากาศตอนนั้นเต็มไปด้วยความคึกคัก มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศให้ความสนใจเป็นอย่างมากแวะเข้าไปชมและชิมกันมากมาย ผมตรงเข้าร้านขนมแห่งหนึ่งที่เป็นขาประจำกัน สั่งบัวลอยไข่หวานมากินอิมหณาสำราญดี แล้วก็เดินดูของฝากอีกนิดหน่อยเพื่อเป็นการย่อยอาหาร แล้วกลับเข้าที่พักอาบน้ำนอนหลับอย่างสบายใจ สบายท้อง

สวนอาหารทิพย์สุนนท์

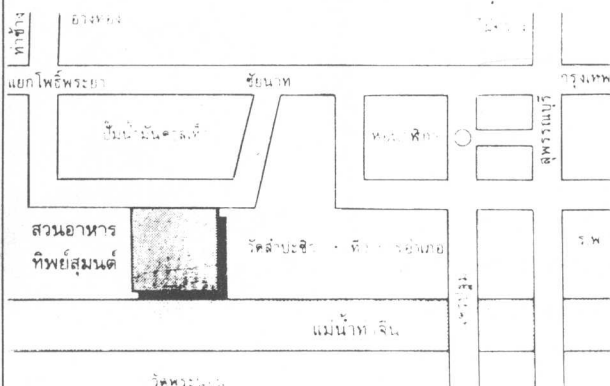
สวนอาหารริมน้ำที่ใหญ่ที่สุดใน จ.สุพรรณ
บรรยากาศร่มรื่น อาหารอร่อย

อาหารจานโปรด

แกงคั่วหอย

กุ้งผัดสะตอ

อาหารทะเลสดทุกชนิด

สุพรรณบุรี

98 ม.3 ถ.โพธิ์พระยา-ศรีประจันต์

ห่างตัวเมืองสุพรรณ 4 กิโลเมตร

โทร.(035) 522459

ทัศนียภาพวัดไชยวัฒนาราม โดยมองจากฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเจ้าพระยา

วัดไชยาฯ

มรดกไทย ... มรดกโลก

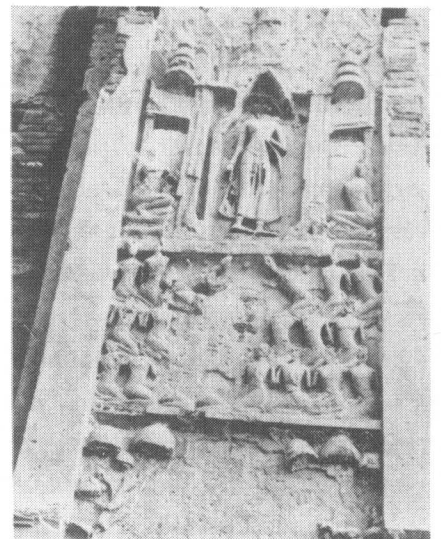
อยุธยาเป็นจังหวัดหนึ่งของประเทศไทยที่มีโบราณสถาน และโบราณวัตถุอันล้ำค่ามากมาย เป็นจังหวัดที่สวยงามด้วยสถาปัตยกรรม ไม่ว่าจะเป็นสิ่งก่อสร้างซึ่งเป็นวัดวัง ปราสาท หรือเจดีย์ รวมทั้งที่ตั้งของจังหวัดโดยเฉพาะบริเวณเกาะเมืองจะล้อมรอบด้วยแม่น้ำ และคลองเมืองทัศนียภาพที่เห็นจึงสวยงามยิ่งนัก นอกจากซากปรักหักพังของพระราชวังเก่า ๆ แล้วยังมีวัดในสมัยกรุงศรีอยุธยาหลายวัดที่มีความสวยงาม น่าสนใจ อย่างเช่น

วัดไชยวัฒนาราม เป็นวัดที่พระเจ้าปราสาททองโปรดให้สร้างขึ้นในนิวาสถานเดิมของพระชนนี เมื่อ พ.ศ. 2173 ตั้งอยู่นอกกำแพงเมืองริมแม่น้ำเจ้าพระยาฝั่งตะวันตก

พจนีย์ เสถียรวิทย์ เรื่อง/ภาพ
ของตำบล บ้านบ่อม อำเภอพระนครศรีอยุธยา สมเด็จพระนเรศวรมหาราชานุภาพทรงสันนิษฐานว่า วัดนี้สร้างขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งชัยชนะเหนือประเทศเขมร โดยตั้งใจจำลองแบบมาจากปราสาทหินนครวัด

วัดไชยวัฒนารามตั้งเด่นสง่าอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา มีความสวยงามต่างไปจากวัดอื่น ๆ ตรงที่ก่อสร้างเป็นวัดที่มีพระปรางค์มีระเบียงคดล้อมรอบ ลักษณะทางสถาปัตยกรรมที่พบเป็นลักษณะเฉพาะตัว ภายในระเบียงคดประดิษฐานพระพุทธรูปปูนปั้นปางมารวิชัยลงรักปิดทอง จำนวน 120 องค์ ตามแนวระเบียงคดตรงทิศทั้งแปดสร้างเมรุทิศ เมรุมุม ภายในเมรุทุกองค์ประดิษฐานพระพุทธรูปทรงเครื่องลงรักปิดทองที่มีความสวยงามยิ่ง

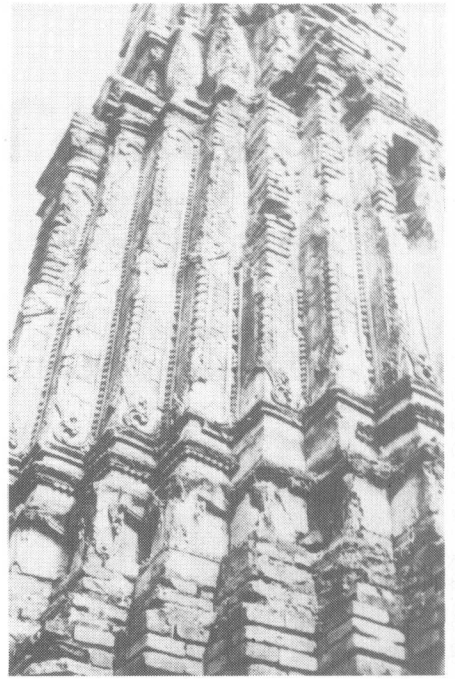
ด้านประติมากรรมที่น่าสนใจได้แก่พระพุทธรูปที่ประดิษฐานภายในเมรุทิศเมรุทิศก่อสร้างเป็นทรงปราสาทเป็นลักษณะเฉพาะของรัชกาลนี้และก่อสร้างเจดีย์ที่เรียกว่าเจดีย์แบบสี่เหลี่ยมย่อมุมไม้ 12 แบบองค์เจดีย์ไม่มีเรือนธาตุ

ปูนปั้นลายสลักที่เมรุทิศ

สภาพพระพุทธรูปปูนปั้น ซึ่งเรียงรายอยู่ในระเบียงคด

ลายปูนปั้นที่ปราสาททิศ

วัดไชยวัฒนาราม ตั้งเด่นสง่าอยู่ริม แม่น้ำเจ้าพระยา มีความสวยงาม ต่างไปจากวัดอื่น ๆ

ปราสาทประธานนำรูปแบบของปราสาท
ในสมัยอยุธยาตอนต้นมาก่อสร้าง แต่ปราสาท
ประธานที่วัดไชยวัฒนารามทำมุมทิศยื่น
ออกมามากกว่า ส่วนปราสาทมุมนั้นมีลักษณะ
ตามสมัยนิยม

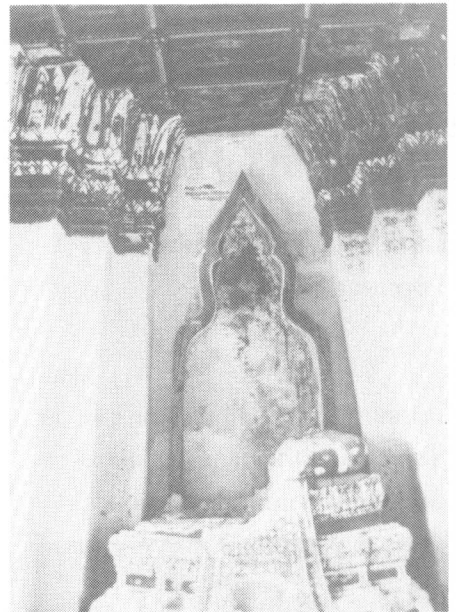
เมรุเป็นทรงปราสาทคือ อาคารซ้อน
ลดหลั่นกันไป 7 ชั้นรองรับส่วนยอดที่ทำ
อย่างยอดปราสาท รูปแบบเมรุน่าจะนำมาจาก
เมรุพระบรมศพของพระมหากษัตริย์ ซึ่ง
ปกติ สร้างด้วยไม้มาก่อนสร้างด้วยอิฐลักษณะ
การก่อสร้างวัดไชยวัฒนารามจึงน่าจะมี
ความคิดเรื่องการก่อสร้างเขาพระสุเมรุ

ต่อมาเมรุพระบรมศพพระมหากษัตริย์
ก่อสร้างอย่างเขาพระสุเมรุเหมือนกัน ดังนั้น
ภาพของวัดไชยวัฒนารามจึงเป็นภาพของ
เมรุพระบรมศพอย่างเป็นรูปธรรม คือปราสาท
ประธานถึงเมรุมาศแวดล้อมด้วยเมรุทิศ เมรุ
ราย วัดไชยวัฒนารามเป็นวัดหลวงที่บำเพ็ญ

พระราชกุศลของพระมหากษัตริย์สืบต่อมา
ทุกพระองค์ทุกสมัย เป็นสถานที่ถวายพระ
เพลิงศพพระเจ้าลูกเธอ ลูกยาเธอ และพระ
บรมวงศานุวงศ์ เมื่อเจ้าฟ้าธรรมาธิเบศ
พระกวีเอกองค์สำคัญสมัยสมเด็จพระเจ้า
อยู่หัวบรมโกศสิ้นพระชนม์ก็ได้ถวายพระ
เพลิงที่วัดนี้ด้วย

สมเด็จพระเจ้าปราสาททองทรงโปรด
วัดไชยวัฒนารามแห่งนี้มาก มักเสด็จบำเพ็ญ
พระราชกุศลอยู่เสมอและเมื่อคราวพระ
โหราธิบดีกราบทูลว่าจะเกิดไฟไหม้ในพระ
ราชวังก็ทรงขนของไปลอยเรือที่หน้าวัด

สงครามคราวพม่าล้อมกรุงศรีอยุธยา
พ.ศ. 2310 วัดไชยวัฒนารามถูกดัดแปลงเป็น
ค่ายทหารอาสา 6 เหล่า ของไทยออกไปตั้ง
รับศึกพม่าในครั้งนั้นถูกลูกทัพของเนเมียว
สีหบดีแม่ทัพพม่าตีแตก เมื่อเสียกรุงศรีอยุธยา
วัดไชยวัฒนารามจึงถูกปล่อยทิ้งร้าง ผู้ร้าย

บัวหัวเสาทำเป็นกลีบยาว จึงเป็นงานฝีมือชั้นยอดครั้งสุโขทัยก่อน
กรุงศรีอยุธยาจะล่มสลาย

เข้าไปปลุกกลองบูชาสมเด็จพระพุทธรูป
ถูกขโมย มีการรื้ออิฐที่พระอุโบสถและกำ
แพงวัดไปขายทำให้สภาพยิ่งทรุดโทรม

ต่อมาปี พ.ศ. 2530 กรมศิลปากรจึง
ได้เข้ามาดำเนินการบูรณะและพัฒนา จัดให้
เป็นสถานที่ท่องเที่ยว และทัศนศึกษา สภาพ
วัดไชยวัฒนารามในปัจจุบัน จึงได้รับการ
บูรณะทำให้มองเห็นส่วนต่าง ๆ ในสภาพที่
เกือบจะสมบูรณ์เท่าสภาพเดิมในสมัย กรุง
ศรีอยุธยา วัดไชยวัฒนารามนับเป็นมรดก
ชิ้นสำคัญของอยุธยา ซึ่งขึ้นชื่อว่าเป็น
เมืองมรดกโลก

นานาทัศนะ

กั บ อ ยู ธ ย า วั น นี

แสงระวี พัฒนพนิชธำรงค์
ร้านทองแม่ทองสุข

สิ่งที่ต้องการในตอนนี้ คือ ให้ถนนสะอาดมากขึ้นกว่านี้ มีที่ทิ้งขยะมากๆ ขึ้น แล้วช่วงนี้ก็ใกล้งานมรดกโลก จะดูไม่งามถ้าเรายังไม่ช่วยกัน ส่วนเรื่องอื่นก็ดีหมด

เจริญ สิเมข
อายุ 35 ปี ขับมอเตอร์ไซด์รับจ้าง

อยุธยาที่เป็นเมืองเก่าอยู่แล้วก็ยากจะให้เป็นอย่างนี้ตลอดไป ไม่อยากให้เปลี่ยนแปลงอะไร สำหรับถนนที่สร้างขึ้นมาก็ดีมีมากขึ้น ก็ทำให้การจราจรไม่ติดขัด แต่ถ้าจะพูดถึงโรงงานคิดว่ามันมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีก็คือทำให้ประชากรในจังหวัดมีงานทำ แต่สำหรับข้อเสียก็คือจะทำให้พื้นที่ของไทยเราเป็นของชาวต่างชาติหมด

อุษา งามบุญสืบ
ผู้จัดการ สวนอาหารตำหนักแก้ว

อยากจะให้อยุธยาไม่เจียบมากนักในเวลานอนกลางคืน คือมีสถานที่ให้ความบันเทิงมากขึ้น แต่ขอให้เป็นไปในทางที่ถูกต้อง คือเรื่องนี้ผู้ที่ทำธุรกิจเกี่ยวกับความบันเทิงจะทราบอีกอย่างคือ จังหวัดอยุธยามีคนเพิ่มมากขึ้น เพราะฉะนั้นน่าจะเห็นความสำคัญเรื่องที่ว่าบ้าง

บุญชู เบิ้มกิจ อายุ 33 ปี
ค้าขาย

อยุธยาเจริญมากเวลานี้ แต่ของแพงมากแล้วอย่างนี้ก็ไม่มีใครจะมาซื้อของพ่อค้าแม่ค้าก็แย่ไปตามๆ กัน ส่วนเรื่องถนนตอนนี้รู้สึกว่ามีการพัฒนาขึ้นมาก

ผู้ใหญ่ วิจิตร มาลาकरण อยุธยา

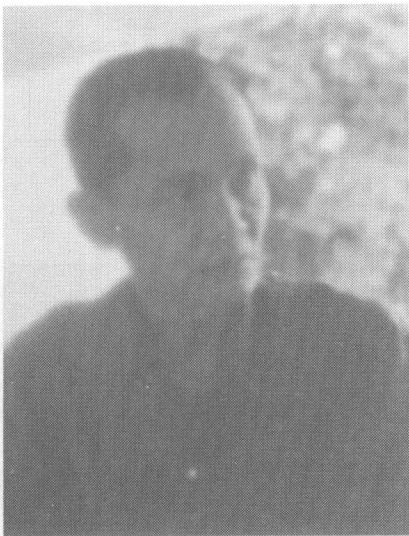
สำหรับผลกระทบของอยุธยาคงจะเป็นเพราะโรงงานอุตสาหกรรมที่จะทำให้อยุธยาซึ่งเป็นเมืองมรดกโลกเสื่อมเสีย ดูแล้วจะไม่สวยเหมือนแต่ก่อน แต่ถ้าอยากจะทำโรงงานอุตสาหกรรม ก็ควรจะสร้างให้อยู่นอกของเมืองหลวง ถ้าทำได้แบบนี้ก็จะดูสวยงามและไม่เกิดผลกระทบใดๆ

วลัยลักษณ์ ไพโรจน์

สนง.สามัญศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

คิดว่าดีถ้าจะให้อยุธยาเป็นเมืองอุตสาหกรรม จะได้ทำให้ประชาชนมีเงินใช้ แต่ถ้าจะพัฒนาอยุธยาให้ดีกว่านี้คงจะทำอะไรได้ไม่มาก ตามประสาของผู้ที่มีอำนาจน้อย ซึ่งก็ควรจะแก้ไขระบบของราชการให้ดีกว่านี้ด้วย

เยี่ยม โฉมจันทร์

สารวัตรกำนัน ตำบลสามไถ

ไม่น่าจะมีผลกระทบอะไรสำหรับอุตสาหกรรมที่จะเกิดขึ้นในอยุธยา แต่ถ้าจะให้โรงงานสร้างในเมืองต้องมีผลเสียเกิดขึ้นกับวัดอุทยานของเราแน่ ๆ

ก็ควรจะช่วยกันรักษาปรับปรุงและอนุรักษ์ของเก่า ๆ ไว้ จะได้มีให้ลูกหลานดูต่อไป

กศิมา เฟ่งพิศ

นักศึกษาวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา

เรื่องที่ยอยากจะให้ช่วยกันในอยุธยาตอนนี้ก็คือ ช่วยกันส่งเสริมการท่องเที่ยว ให้การต้อนรับกับนักท่องเที่ยว ให้ความปลอดภัยกับพวกเขา และอีกอย่างก็คือ อยากให้มีโรงงานเกิดขึ้นอีก เพราะชาวบ้านจะได้มีงานทำ ไม่ต้องไปทำงานกันในที่ไกล ๆ และสำหรับเรื่องมลภาวะเสียจากโรงงานที่จะทำให้อุทยานเสื่อมเสีย คิดว่าไม่จริงเพราะโรงงานต่างๆ เป็นนิคมอุตสาหกรรมมีการกักน้ำเสียเป็นที่เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วทุกอย่างก็เรียบร้อยดีไม่มีปัญหา

ชูลีนาถ ขาบรรทม

อายุ 18 ปี ทำงานบริษัท ไรท์ไรท์

ในฐานะที่อยุธยาเป็นเมืองเก่า ที่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติมาเที่ยวกันมากมาย ก็อยากจะให้ทุกคนช่วยกันรักษาความสะอาดให้มาก ๆ และก็อยากจะให้มีโรงงานเกิดขึ้นอีก เพื่อที่คนในอยุธยาจะได้ไม่ต้องไปทำงานในที่อื่น แต่ถ้าจะบอกว่าถ้ามีโรงงานมาก ๆ ก็จะทำให้อยุธยามีสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี คิดว่าไม่เกี่ยวกัน เพราะอยู่ที่คนจะช่วยกันรักษาอย่างไรมากกว่า

ณรงค์ พันธุ์วิชัย

อายุ 33 ปี รับจ้างขับสามล้อ

สำหรับอยุธยาตอนนี้ก็ดี เป็นเมืองที่มีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวกันมาก ก็ทำให้มีรายได้

มากขึ้น แต่อยากจะให้พัฒนาด้านที่กำลังชุดกันอยู่ อยากจะให้เร่งมือกันหน่อย ส่วนที่ชุดไว้ก็ขอให้ถาวรอย่างเรียบร้อย ไม่ใช่ทำไว้เป็นหลุมเป็นบ่อเหมือนกับยังทำไม่เสร็จ นอกจากนี้ก็ยังมีฝุ่นมาก คนผ่านไปผ่านมาก็ลำบาก

บุญณรัตน์ อภิรัตนพันธุ์

เจ้าพนักงานอบรมและฝึกวิชาชีพ

มีหลายอย่างที่ต้องการจะให้พัฒนาอย่างแรกอยากให้มีที่จอดรถมากกว่านี้ และให้มีระเบียบ ไม่ใช่จอดกันไปทั่วถนนจะทำให้การจราจรติดขัด อย่างที่สองคือ ควรจะช่วยกันรักษาความสะอาดให้มากกว่านี้ ไม่ใช่ทิ้งขยะได้ตามใจตัวเอง จังหวัดของเราจะได้สะอาดน่าอยู่มากขึ้น

ทันตแพทย์หญิง เกดินี อุดมกิตติ

ต้องการจะให้อยุธยาเจริญไปมาก ๆ กว่านี้ในทุก ๆ เรื่อง เพราะว่าธุรกิจจะได้ขึ้น ส่วนถนนหรือรอบเมืองควรจะช่วยกันรักษาความสะอาด แล้วอีกอย่างหนึ่งคือ อยากให้มีสถานที่ศึกษา มาก ๆ ประชากรจะได้มีคุณภาพเท่ากับที่อื่น ๆ แต่ในความรู้สึกส่วนตัวชอบอะไรที่เงียบ ๆ สงบ ๆ อาจจะเป็นเพราะว่าเป็นคนที่ชอบธรรมชาติ

อรรณณ ศรีสุวรรณ เรือง

ชินรัตน์ โภกนต ภาพ

ไก่ชน...พนันหรือกีฬา

มานัส สังข์ศิริ เรื่อง
ชินรัตน์ โกกนท ภาพ

ไก่ชนที่ดีต้องมีทรงสูง ลำตัว
ยาว ใบหน้ายาว แหลม หงอน
บาง ยาว กตกลาง กบาลดอ
ต้องใหญ่ เรียวหางต้องเป็น
เส้นเล็ก ๆ แหลมเรียวตั้งเส้น
ทว้าย

พอถึงไก่โคร ๆ ก็รู้จักแม่กระทั่งเด็ก ๆ แต่ถ้าถามต่อไปว่าไก่นั้นมีชื่ออะไรบ้าง และมีประวัติกำเนิดมาอย่างไร เช่น ไก่แจ้ ไก่ตะเภา ไก่กู หรือเล็กฮอร์น ฯลฯ ก็มีผู้รู้จักชื่อตามพันธุ์ของไก่นั้นน้อยเข้าไปทุกที ซึ่งถ้าจะนับให้ละเอียดแล้วก็มีตั้งร้อยกว่าชนิด แต่ในที่นี้จะขอกล่าวถึงแต่เรื่องไก่กูหรือไก่ชนพันธุ์เดียว

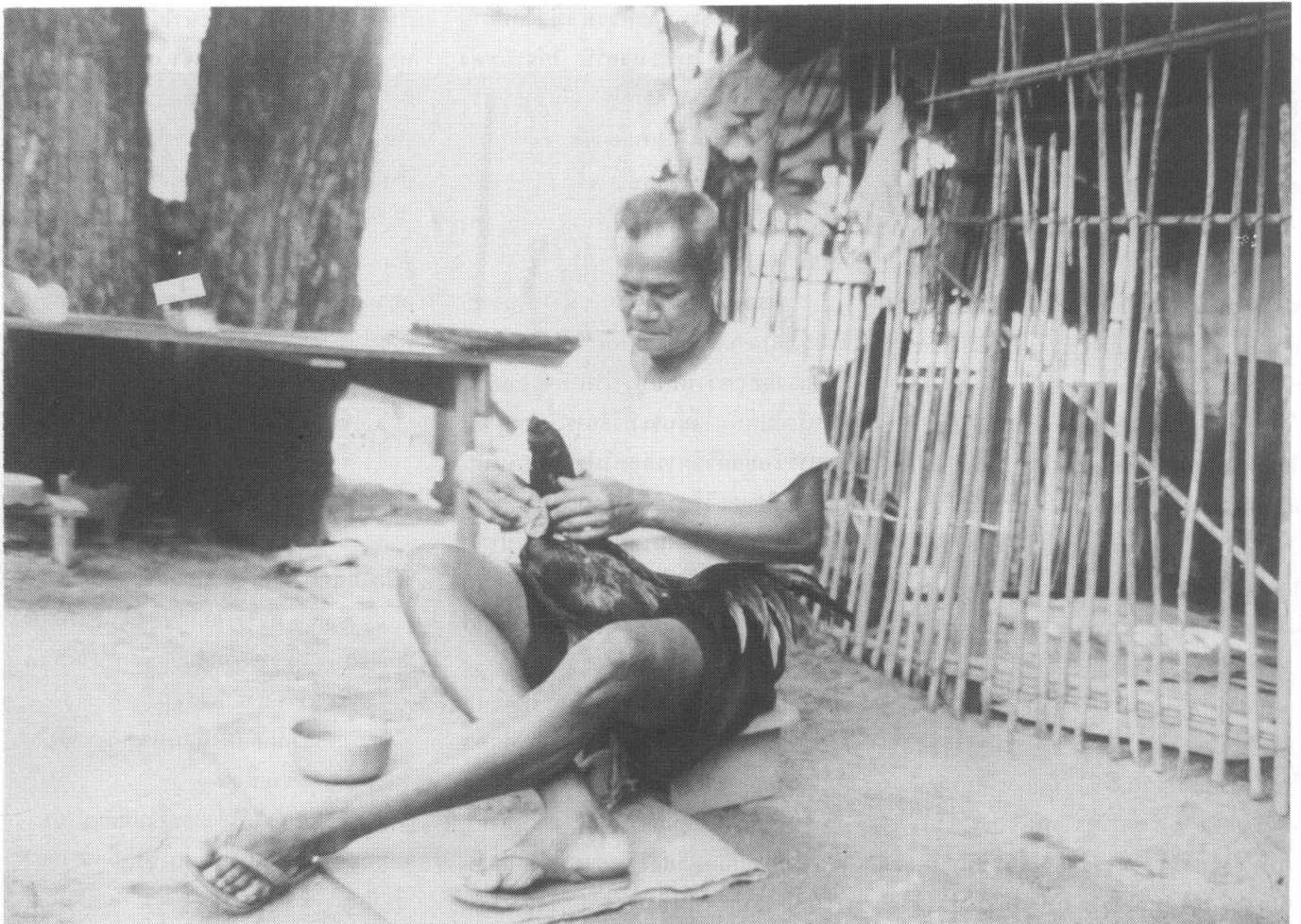
ไก่ชนมาจากพม่า ซึ่งพม่าได้มาจากอินเดีย ไก่ชนนี้เป็นไก่พันธุ์พื้นเมืองดั้งเดิมของอินเดียได้แพร่หลายทั่วไปในดินแดนแหลมทองทั้งหมด ดังจะเห็นได้ว่าชาติต่าง ๆ เช่นไทย พม่า ญวน ลาว เขมร อินโดนีเซีย มาเลเซีย และฟิลิปปินส์ ก็เล่นกีฬาไก่ชนเล่นเป็นกันทุกชาติ จะแตกต่างกันไปบ้างก็เฉพาะวิธีการให้มันชนกันเท่านั้น

กีฬาชนไก่ มีมาในสมัยใดไม่มีใครทราบแน่ชัด แต่เริ่มรู้จักกันในสมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เมื่อครั้งอยู่ในพม่า

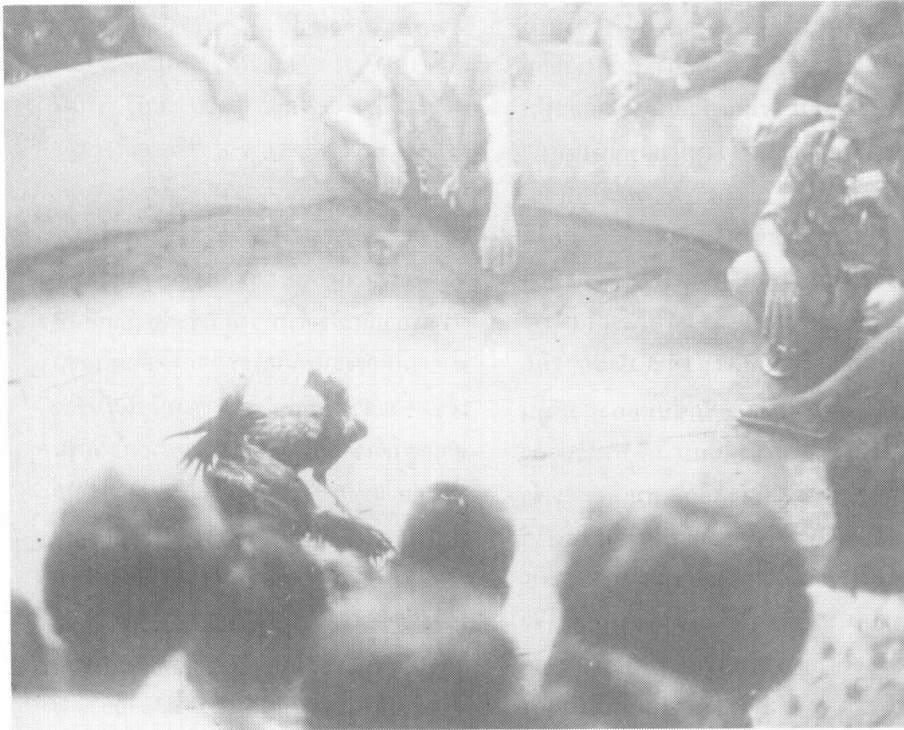
ได้ทรงเล่นชนไก่กับพระมหาอุปราชพม่า ไก่พระนเรศวรชนะเลยเกิดกระทบกระเทียบว่าเป็นไก่เชลย จนกลายเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเมืองและอีกช่วงหนึ่งเกิดขึ้นในสมัยพระเจ้ากรุงธนบุรี ไก่ของเจ้าพระยาพิชัยดาบหักตีไก่ของเจ้าพระยาพระคลังตายในสังเวียนหน้าพระที่นั่งเจ้าพระยา พระคลังรับว่าไก่ของท่านตายจริง แต่ไม่ได้แพ้เพราะถ้าไก่แพ้จะต้องแสดงท่าที่ 3 ประการคือวิ่งหนี ไม่สู้ ร้องและชักขนหยอง ฉะนั้นถ้าไก่ของท่านฟื้นชีวิตขึ้นมาได้ ท่านรับรองว่าไก่ของท่านจะต้องสู้อีก สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี ทรงตัดสินให้เอาศพไก่ขึ้นหาหยั่งและให้ไก่ของเจ้าพระยาพิชัยดาบหักตีศพไก่นั้นทีเดียวให้ตกจากหาหยั่งได้จึงตัดสินใจให้ไก่ของท่านเจ้าพระยาพิชัยดาบหักชนะไป ประวัติต่าง ๆ เหล่านี้เป็นที่มาของกีฬาชนไก่ ในประเทศไทย

ลุงซุบผู้เลี้ยงไก่ชนไว้ดีและขายเล่าว่าลักษณะของไก่ชนที่ตีนันต้องมีลักษณะตรง

ตามตำราของเซียนพนันหรือนักเล่นไก่แต่เดิมกันมา รูปทรงของไก่ชนที่ตีนันควรจะมน้ำหนักตั้งแต่ 3 กิโลกรัมขึ้นไป จนถึง 3 กิโลกรัมครึ่ง ทรงสูงลำตัวยาว ท้ายเรียวคล้ายปลีกล้วย ใบหน้ายาวแหลม หงอนบางยาว กดกลางกบาล คอต้องใหญ่มีความยาวไม่ต่ำกว่าหนึ่งคืบ เรียวหางต้องเป็นเส้นเล็ก ๆ แหลมพุ่งยาวเรียวเล็กตั้งเส้นหาง แข็งต้องมีเกล็ดที่สำคัญที่นักเซียนพนันเรียกว่าเกล็ดเดิมพันเช่น เมล็ดข้าวสารเป็นเกล็ดเล็ก ๆ เหมือนกับข้าวสารอยู่ได้แข่งกำไลมีลักษณะคล้ายกำไลพันอยู่รอบ แข้งกากบาท คล้ายกับเครื่องหมายคุณอยู่บนแข้งเป็นต้น บั้นขาต้องใหญ่และแข็งแรง นิ้วเรียวยาวมีเกล็ดประมาณ 10-20 เกล็ด ตาต้องแดงเหมือนตานกกระปูด สีของไก่ชนที่เขานิยมกันมีอยู่หลายสีแต่ที่นักเซียนพนันเล่นกันมีอยู่ไม่กี่สี เช่น เหลืองหางขาว เขียวประดู่ เขียวเลา เขียวกา เทาทองเหลืองหางดำ เป็นต้น ถ้าจะให้ดีสีหน้าแข้งและปากต้องเหมือนกันถ้าปากขาว แข้งต้องขาวด้วย

ลุงซุบ

บ่อนที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย

ถ้าปากดำแข็งต้องดำด้วย ไก่สีเหลืองหางขาว เป็นไก่ที่นิยมเล่นกันมากที่สุด ลักษณะเด่นก็คือปากขาวและแข้งขาวด้วยเพราะเป็นไก่สกุล สีของไก่ชนที่รองลงมาคือ สีเขียวประจุดต้องมีลักษณะเขียวทั้งตัว แข้ง ตา ปาก เดี่ยว ต้องดำทั้งหมด สีของไก่ทั้งสองสีในตำราและเขียนพนันเขาบอกว่า เป็นสีสุดยอดของไก่ชน

แต่มาในปัจจุบันนี้การดูรูปร่างลักษณะของไก่ชนไม่ค่อยสำคัญเท่าไรมันเป็นเพียงส่วนประกอบการดูลักษณะไก่ที่ตำรา และเขียนพนันว่ากันมาเท่านั้น ปัจจุบันเขาเชื่อเรื่องสายพันธุ์และความเก่ง ความฉลาดของไก่ตลอดจนการเลี้ยงและการดูแลรักษาว่ามีความสมบูรณ์แค่ไหน

การเลี้ยงและการดูแลรักษาไก่ชนที่จะออกไปชนเดิมพันแต่ละสถานที่จะไม่แตกต่างกัน แล้วแต่เทคนิคในการเลี้ยงของแต่ละสุมซึ่งเทคนิคต่าง ๆ จะเป็นความลับแต่ที่เคยพบเห็นมามีวิธีการเลี้ยงแบบนี้ ขึ้นแรกต้องมีการซ้อมไก่ชนเสียก่อน การซ้อมไก่ชนนั้นจะทำกันเมื่อไก่มีความสมบูรณ์มาแล้วจริง ๆ ทั้งสภาพร่างกายของไก่และสภาพจิตใจด้วย โดยจะเลือกคู่ซ้อมที่มีขนาดใกล้เคียงกันเท่านั้น จะไม่นำไก่ที่มีสภาพไม่สมบูรณ์มาซ้อมโดยเด็ดขาดเพราะจะทำให้เสียไก่ หรือเรียกได้ว่าการทำลายอนาคต

ไก่ตัวนี้ การซ้อมไก่นั้นเป็นการออกกำลังที่ดีที่สุดของไก่ชน และควรทำเมื่อไก่มีอายุได้ 8-9 เดือน ในช่วงเวลานี้ ไก่จะแสดงความเป็นนักสู้เต็มตัวออกมาให้เห็นจึงสมควรที่จะให้ไก่ได้ออกกำลังกายฝึกซ้อมอยู่เสมอ ๆ แต่ต้องไม่เกินอาทิตย์ละ 2 ครั้ง เพราะถ้ามากไปกว่านี้จะทำให้ไก่มีประสาทไม่ดีเท่าที่ควร

การซ้อมไก่นั้นผู้ซ้อมจะนำไก่ไปซ้อมตามสุมต่าง ๆ ถ้าผู้เลี้ยงดูไก่ตัวเองว่ามีความแข็งแรงและความสมบูรณ์พอที่จะออกไปชนหรือไปพนันได้นั้นจะมีวิธีการเลี้ยงเหมือนกับการซ้อมแต่วิธีการออกไปชนเดิมพันนั้นจะมีเทคนิคและวิธีการเลี้ยงมากกว่า คนเลี้ยงต้องมีความสนใจให้มากขึ้น โดยใช้ น้ำลูบตัวไก่ให้เปียกเรียกว่ากาดน้ำทั้งเช้าทั้งเย็น อย่างนี้ประมาณ 3 สัปดาห์ เพราะทำให้ไก่แกร่งไม่เหนียวง่าย ในแต่ละวันนั้นไก่ต้องวิ่งสุมและไล่ล่อด้วย การวิ่งสุมและไล่ล่อคือการนำไก่ 2 ตัว ตัวหนึ่งอยู่ในสุมและอีกตัวหนึ่งอยู่นอกสุม มันจะวิ่งออกกำลังกายของมันเอง ส่วนการไล่ล่อนั้นผู้เลี้ยงจะต้องถือไก่ตัวหนึ่งอยู่บนมือและอีกตัวหนึ่งจะปล่อยตัวที่ปล่อยนี้เป็นไก่ที่เราจะออกชนเดิมพัน การไล่ล่อนี้ตัวที่ปล่อยจะวิ่งจิกตัวที่อยู่บนมือไล่ล่อและวิ่งสุมหนึ่งครั้ง เราจะทำกัน

ทุกวันประมาณ 20 นาที พอถึงสัปดาห์ที่ 2 เราต้องมีการซ้อมนมว ก็คือการนำเอาไก่ 2 ตัว เอาไปพันผ้าที่แขงให้ใหญ่ ๆ และต้องผูกปากด้วยเพื่อกันไถจิกกัน การซ้อมนมวเราจะซ้อมกันประมาณ 20-25 นาที แล้วก็พอหลังจากนั้นก็กาดน้ำวิ่งสุมและไล่ล่อเหมือนเดิม พอถึง 2 วันสุดท้าย ที่เราจะนำไก่ไปชนเดิมพันเราต้องหยุดการไล่ล่อและวิ่งสุมเพื่อจะให้ไก่หยุดพักผ่อน ถ้าจะให้ดีในการเลี้ยงไก่ชนที่จะออกชนพนันนั้น ต้องมียา กำลังหรือยากระตุ้นกินไปแล้วทำให้กำลังดี เมื่อครบกำหนดถึงวันที่จะออกไปตีพนันเราต้องตรวจความสมบูรณ์ของไก่ด้วย การดูความสมบูรณ์ได้หลายวิธี เช่นดูที่ผิวหนัง ผิวหนังจะแดงจนจะเป็นมันที่แข้งสีเขียวเข้ม

คนเลี้ยงควรตรวจดูความสมบูรณ์ของไก่ว่ามีความสมบูรณ์เต็มที่พร้อมที่จะนำไปชนได้ ในการนำไก่ไปชนนี้แต่ละครั้งจะต้องนำไก่ไปเปรียบเพื่อหาคู่ ถ้าใกล้เคียงกันก็สามารถชนได้เจ้าของไก่ทั้งสองฝ่ายก็จะตกลงกันถึงราคาที่พนันกันถ้าตกลงราคาเรียบร้อยแล้วเจ้าของบ่อนจะนำไก่ไปหาตีที่เดียว หลังจากนั้นก็วางเงินมัดจำ สมมุติว่าไก่ชนกันพนันไว้หมื่นบาทจะต้องวางมัดจำหนึ่งพันบาทที่ตามประสาชาวบ้านเขาเรียกว่า ค่าน้ำ ในการชนไก่แต่ละครั้งมันต้องมีกติกาหรือกฎระเบียบในการชนไก่แต่ละครั้งกำหนดด้วยกติกาในแต่ละสนามไม่เหมือนกันแล้วแต่เจ้าของบ่อนแต่ละที่จะเป็นคนกำหนดกติกาขึ้นโดยทั่วไปแล้วที่เคยพบเห็นจะมีอยู่ด้วยกันประมาณ 6-7 ข้อด้วยกัน

ข้อแรก ไก่ที่มีเดิมพันมากได้ชนก่อน

ข้อสอง ถ้าไก่ชนกันแล้วเกิดตาบอดทั้งสองข้างก็ถือว่าแพ้

ข้อสาม ไก่ตีกันแล้วมันกกกันนานหรือไม่ตีกันให้เจ้าของบ่อนแยกไก่ทันที

ข้อสี่ ถ้าวางยาไก่ของตัวเองให้แพ้โดยเจตนา ให้เจ้าของบ่อนยึดเดิมพันได้ทันที

ข้อห้า หลังจากไก่ชนกันไปแล้วห้ามเจ้าของไก่ตกแต่งส่วนประกอบของไก่โดยเด็ดขาดเช่นเดียว

ข้อหก ถ้าไก่ร้องและวิ่งหนีจับมาประกบกันสามครั้งถ้าไก่เบนหน้าหนีถือว่าได้ตัวที่หนีแพ้

ข้อเจ็ด ถ้าไก่โดนตีตัวลูกไม่ขึ้นเจ้าของบ่อนต้องจับลูกสามครั้ง ถ้านอนไปอีกถือว่า

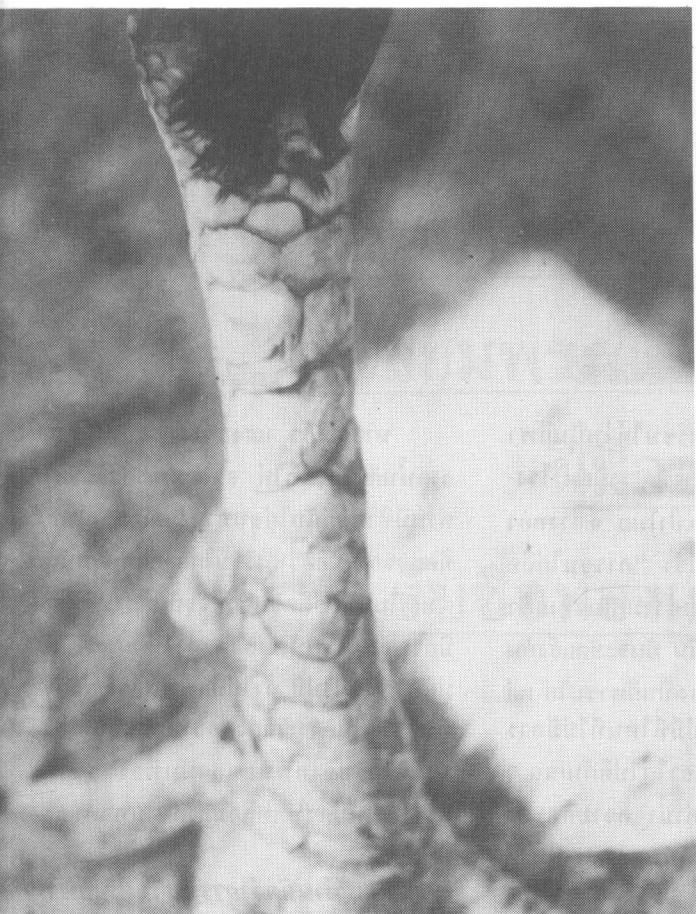
การกาดน้ำไก่ชน

การไล่ล่อไก่ชน

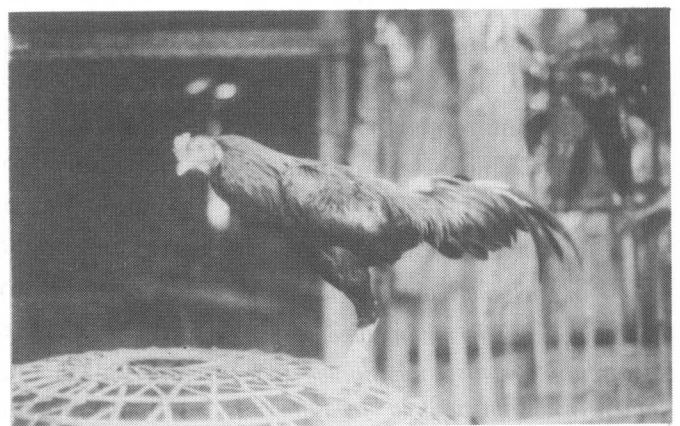
การวิ่งสู้

ลักษณะแข้งที่ดี

การซ้อมนวม

รูปร่างลักษณะไก่ชนที่ดี

ว่าแพ้

ข้อแปด ถ้าไก่ตีกันครบสิบสองอัน
ไม่มีการแพ้กันก็ถือว่าเสมอกัน

นี่เป็นกติกาที่ควรรู้ในการเล่นกีฬา
ไก่ชน ทั้งนี้ทั้งนั้นมันต้องอยู่กับเจ้าของบ่อน
เองด้วยว่ามีการกำหนดกติกาไว้อย่างไร

โดยทั่วไปแล้วไก่นั้นมันนิสัยเป็น
นักสู้โดยสายเลือดจึงมักมีการต่อสู้กันเอง
อยู่เสมอ จนเรียกได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของ
ตัวมันเอง ด้วยเหตุนี้เองชาวบ้านที่เลี้ยง
ไก่ชนในอดีตได้จับไก่ชนมาต่อสู้กัน และ
วางเดิมพันกันเองในหมู่บ้านหรือหมู่บ้าน
ใกล้เคียง มานานแล้ว

ในปัจจุบันนี้ กีฬาชนไก่กำลังเป็นที่
นิยมของบุคคลทั่วไป ไม่ว่าจะเป็น พ่อค้า
ประชาชน ข้าราชการ นักธุรกิจ และตลอด
จนกลุ่มวัยรุ่นให้ความสนใจกีฬาประเภทนี้
มาก จึงทำให้ไก่ชนมีราคาแพง ตัวหนึ่งมี
ราคาเป็นร้อย เป็นพันและบางตัวก็อาจมี
ราคาสูงถึงแสนก็มี อย่างไรก็ตามนี่เป็นส่วน
ประกอบบางประการ ที่จริงแล้ว กีฬาชนไก่
นี้จะมีการพนันเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งบางที
มีการเล่นกันอย่างเป็นล่ำเป็นสัน เป็นอาชีพ
กันไปเลยก็มี ตามบ่อนใหญ่ ๆ อาจเล่น
เดิมพันกันเป็นหลักล้านทั้งนี้ยังไม่รวมถึง
การเล่นวงนอกอีกต่างหาก ด้วยเหตุนี้เอง
ทำให้พวกที่มีอิทธิพลมีเงินมาก ๆ หันมา
ลงทุนสร้างบ่อนไก่เพื่อรองรับพวกผีพนัน
กันมากมาย

บ่อนไก่มีด้วยกันสองประเภทคือ บ่อน
ที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายกับบ่อนที่
ไม่ได้รับการจดทะเบียน หรือที่เรียกกันอีก
อย่างหนึ่งว่า “บ่อนป่า” บ่อนป่าคือ บ่อนที่
เปิดโดยไม่ได้รับอนุญาตในการเปิดบ่อน ใน
การชนไก่แต่ละครั้งต้องนัดสถานที่ เวลาให้
กับเซียนพนัน บ่อนต่าง ๆ เหล่านี้ได้เกิดขึ้น
เป็นจำนวนมากเกือบทุกจังหวัดของประ-
เทศไทยโดยทั่วไปแล้ว บ่อนไก่นิยมเปิด
ทำการชนในวันเสาร์และอาทิตย์แล้วแต่เจ้า-
ของบ่อนเป็นตัวกำหนดวันที่จะชนเอง

กีฬาชนไก่เมื่อเริ่มเล่นก็มักจะมีการพนัน
เข้ามาเกี่ยวข้องเช่นเดียวกับกีฬาชนิดอื่น ๆ และ
กำลังเป็นที่นิยมของบรรดาเซียนพนันอย่างมาก
ที่นับวันได้รับความนิยมเพิ่มขึ้น โดยสังเกตจาก
ชาวบ้านในท้องถิ่นแถบภาคกลางแทบทุกหลังคา
เรือนเลี้ยงไก่ชนกันทั้งนั้น เดิมทีการชนไก่มีความ

นิยมน้อย แต่ปัจจุบันการชนไก่ได้รับความนิยม
มากขึ้น เนื่องจากการเดิมพันสูงเข้ามากระตุ้น
ซึ่งผู้เขียนได้เคยเห็นมากับตาแล้ว บางท้องถิ่น
เดิมพันเป็นแสนเป็นล้าน แต่เมื่อเทียบกับอดีต
การชนไก่นั้นเป็นระดับชาวบ้านธรรมดา ๆ เพราะ
ถ้าหากใครมีไก่ชนที่มีความเก่งกาจก็เป็นที่ยอมรับ
ของหมู่เพื่อนฝูง

ข้อสรุปที่กล่าวมาทั้งหมดทำให้เกิด
คำถามขึ้นมว่า การชนไก่เป็นกีฬาเพื่อความ
สนุกสนานหรือการพนันกันแน่ แต่สิ่งหนึ่ง
ก็คือถ้าเป็นกีฬาก็เป็นกีฬาบนความเจ็บปวด
ทรมานของไก่ที่เลี้ยงไว้สำหรับชนโดยเฉพาะ

ทัศนะ เกี่ยวกับ การชนไก่

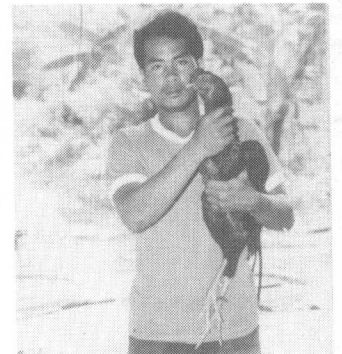

ทัศนะเกี่ยวกับการชนไก่ว่าเป็นกีฬา
หรือการพนัน อาจารย์ไพรัช วงป้อม โรง-
เรียนป่าโมกวิทยาคม อ.ป่าโมก จ.อ่างทอง
ให้ทัศนะเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “การชนไก่ถือ
ว่าเป็นการพนัน แต่ว่าเป็นความจริงแล้ว
ไม่มีที่ไหนที่ไม่มีการพนัน มันจะขัดแย้งกัน
เราพูดตามกฎหมายมันคงเป็นกีฬาชนไก่ แต่
ว่าเป็นความจริงแล้วไม่มีที่ไหนที่ไม่มีการ
พนัน คงไม่มีใครจะเอาไก่ไปตีกันเฉย ๆ
เพราะการตีไก่ต้องเสียค่าน้ำ ความคิดของ
อาจารย์คิดว่า เป็นการพนัน เพราะเห็นได้
เกือบแทบทุกบ่อนเลย มีการต่อรองราคา
ของเซียนพนันกันทั้งนั้น มันคงไม่ใช่เกมส์
กีฬาชนไก่เพราะมีการได้เสียกันเกิดขึ้น”

ลุงประจบ ลำเลิศ 120/ค ต.ป่าโมก
จ.อ่างทอง

“ลุงเล่นไก่มาตั้งแต่อายุ 15 ปี ตอนนี้
ลุงจะหกลิบอยู่แล้ว ในทัศนะของลุงคิดว่า
การชนไก่เป็นกีฬา ไม่ใช่การพนันในพระ-
ราชบัญญัติของกฎหมายยังมีข้อความว่า
กีฬาชนไก่ไม่ใช่การพนันชนไก่ แต่ในปัจจุบัน
นี้ มันมีส่วนการพนันเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย
แต่ก็ยังถือว่าเป็นเกมส์กีฬาอยู่เสมอ ๆ

นายเจลิยว แสงสว่าง 55 หมู่ 4 ต.
ลาดน้ำเค็ม อ.ผักไห่ จ.พระนครศรีอยุธยา
ท่านมีชีวิตร่วมอยู่กับไก่ชนมาตั้งแต่เด็ก “ใน
ทัศนะของผมคิดว่าการชนไก่ถือเป็นการพนัน
ตั้งแต่ในสมัยอดีตจนถึงปัจจุบัน การชนไก่
มีการเล่นการพนันตลอด ถ้าไม่มีการพนัน
บ่อนไก่ชนก็ไม่มี ถ้าไม่มีแล้ว แล้วจะเลี้ยง
กันไปทำไมคงจะเลี้ยงดูความสวยงามของ
มันก็ผิดไปจากพันธุ์ของมันที่ธรรมชาติ
สร้างมาให้มีความเหลื่อมล้ำกันในพวกของ
มันเอง”

คุณผู้อ่านคิดว่าการชนไก่เป็นกีฬา
หรือการพนันกันแน่

อภินันทนาการ

จาก

ห้างทองลีเซ่งเฮง

จำหน่ายทองรูปพรรณ 100%

รับเลี่ยมพระและทำแหวนทุกชนิด

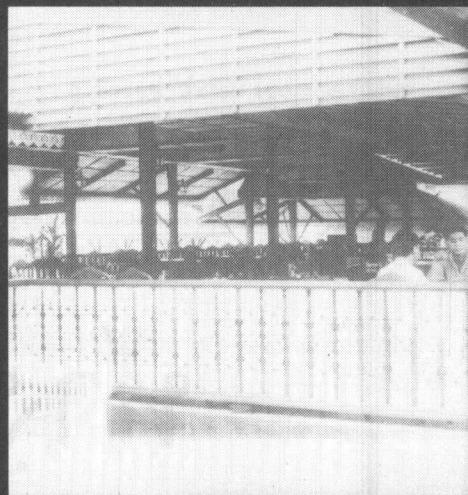
ฝีมือประณีต

รับซื้อทองเก่าในราคาสูง

เที่ยวไปกินไป

แกงส้มแป๊ะชะ

ร้านอาหาร ตำหนักแก้ว

อรรพรรณ ศรีสุวรรณ เรื่อง
โกกนท ภาพ

คุณ อุษามา บุญสืบ
ผู้จัดการ สวนอาหารตำหนักแก้ว

อยุธยาเป็นจังหวัดที่คุณจะสรรหาของกินได้สารพัดอย่าง ไม่ว่าจะเป็นอาหารชาติไหน ๆ หรือแม้แต่ของชาติไทยด้วยกันเองที่เป็นอาหารพื้นเมืองของภาคต่าง ๆ ก็มีขายให้กินกันทั่วหัวระแหง ครอบคลุมภาคด้วย

ไม่ใช่เรื่องแปลกถ้าจะบอกว่า บนถนนชัยมงคลซึ่งแน่นไปด้วยรถ จะมีร้านอาหารอันเลิศรส ในบรรยากาศสมัยใหม่ และเต็มไปด้วยแสงเสียง

แต่ที่ว่าแปลกกว่าร้านอื่นก็คือ ร้านอาหาร “ตำหนักแก้ว” ซึ่งตั้งอยู่บนถนนชัยมงคล เลขที่ 166 หมู่ที่ 2 แขวงสนามกีฬา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นร้านอาหารที่ล้อมรอบไปด้วยรั้วไม้ ลักษณะของร้านเป็นเรือนไทย บริเวณรอบ ๆ ติดไม้ประดับหลังคามุงด้วยกระเบื้อง บรรยากาศรอบ ๆ ปลอดโปร่งเย็นสบาย และประดับประดาด้วยเครื่องปั้นดินเผา ซึ่งบางชิ้นเป็นฝีมือ

ชาวอยุธยา และบางชิ้นได้นำมาจากที่อื่น บ่อน้ำพุตรงกลางร้านทำให้สดชื่นกว่าที่อื่น ๆ ส่วนเวลากลางคืนแสงไฟจากโคมไฟตามจุดต่าง ๆ ในร้านสร้างบรรยากาศแบบไทย ๆ ได้ดี ดูแล้วโรแมนติก แต่ก็สว่างพอที่จะรับประทานอาหารได้อย่างเอร็ดอร่อย

ทั่วบริเวณร้านมีโต๊ะอาหารและเก้าอี้ทำด้วยไม้ เพื่อรองรับแขก ส่วนในห้องปรับอากาศได้จัดเตรียมไว้ต้อนรับลูกค้าประมาณ 80-100 ที่นั่ง สะดวกสำหรับแขกที่จะจัดงานเลี้ยงสังสรรค์ หรือการประชุมอันเป็นสัดส่วน และสำหรับผู้ที่ต้องการลดความเผ็ดร้อนของอาหารด้วยบรรยากาศเย็นฉ่ำอีกด้วย

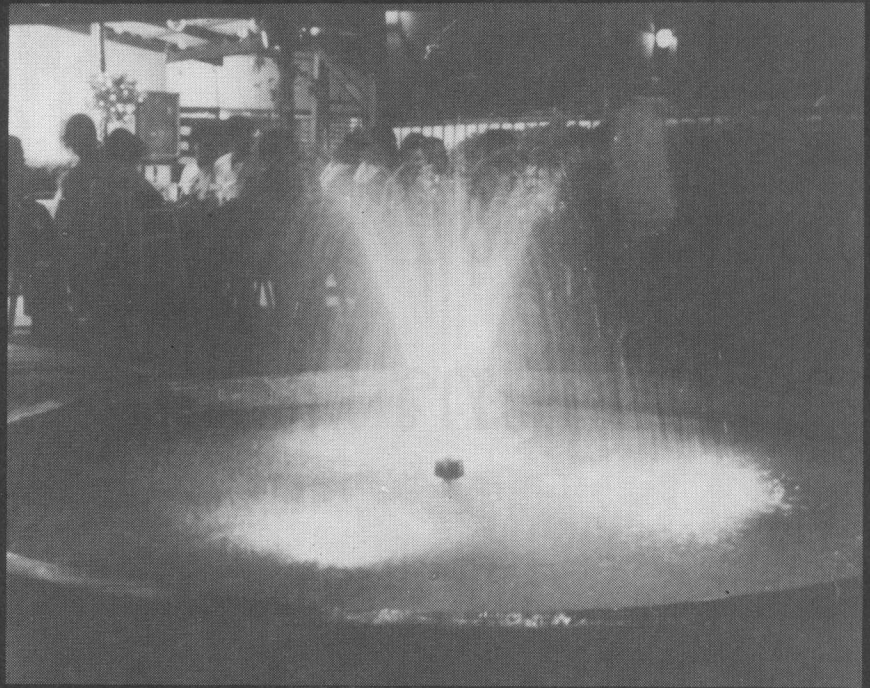
เราได้สั่งอาหารมาหลายอย่าง อาหารจานเด็ดของร้านคือ แป๊ะชะไก่บ้าน ซึ่งเป็นไก่บ้านเนื้อนุ่มหอมหวาน ไม่มีมันติด รสชาติกลมกล่อม ซึ่งถ้าใครได้มาชิมอาหารที่นี่จะบอกได้เลยว่า รสชาติอร่อยไม่เหมือนใคร

และอีกรายการหนึ่งคือ ห่อหมกมะพร้าวอ่อน ใช้มะพร้าวอ่อนทั้งลูกแทนใบตองที่เคยใช้ห่อทั่วไป ส่วนประกอบของห่อหมกมะพร้าวอ่อน มีทั้ง กุ้ง, ปู, ปลาหมึก, หอยแมลงภู่ รสชาติเข้มข้นด้วยกะทิหอมหวานมันด้วยกลิ่นมะพร้าว รสชาติไม่เผ็ดจนเกินไป

เราสอบถามคุณอุษา ซึ่งเป็นเจ้าของร้าน ได้ความว่า รายการอาหารพิเศษยังมีอีกหลายอย่าง ส่วนมากจะเป็นอาหารตามฤดูกาล อย่างช่วงเดือนเมษายน ถึง พฤษภาคม จะมีปลาหมึกขาย ก็มีรายการอาหารพิเศษ เช่น ปลาหมึกไข่ต้มมะนาว อาหารต้นตำรับ ก็มีเหมือนกัน นอกจากนี้ยังมีอาหารอีกมาก ซึ่งก็แล้วแต่ลูกค้าจะนิยมมากน้อยเพียงใด เพราะที่นี่มีอาหารที่ถูกปากท่านทุก ๆ อย่าง รับประทานอาหารได้สักครู่ ก็ได้ยิน

เสียงเพลงจากนักร้องสาวหน้าหวาน เจ๊อัยแจ้ว แม้จะมีเครื่องดนตรีเพียงไม่กี่ชิ้น แต่ก็ฟังไพเราะเสนาะหูนัก ดนตรีบรรเลงประสานกันอย่างกลมกลืนกับบรรยากาศไทยสมัยอยุธยาขับกล่อมพวกเราให้สบายอารมณ์ ขณะรับประทานอาหารได้ดี บางครั้งเปลี่ยนเป็นเพลงบรรเลง และบางครั้งจะเร่งจังหวะเร็วขึ้น ทำให้ไม่เบื่อที่จะฟังและไม่อึดทีกกรีกโครมจนไม่ได้ยินเสียงคุยกันเหมือนบางแห่ง เพลงที่ขับร้องก็มีทั้งเพลงไทยและเพลงสากล หรือเพลงตามเทศกาล นักดนตรีและนักร้องซึ่งแต่งกายด้วยเสื้อผ้าทันสมัย แสดงบนเวทีใกล้ ๆ กับแขกเหรื่อ

ในร้านบริการใส่เสื้อชุดไทย ๆ เช่นกัน แต่บริการสาวนุ่งผ้าชิ้นในขณะที่บริการชายนุ่ง

กางเกงขาก๊วย บรรยากาศจึงดูกลมกลืนกันไป

ยิ่งดีลูกค้าก็ยิ่งมากขึ้น มีทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ คุณอุษาซึ่งอยู่ในชุดผ้าชิ้นยืนต้อนรับแขกอยู่ แต่ก็ยังปลีกตัวมาคุยกับเรา เธอว่า คนไทยกับต่างชาติสนิทสนมกันเป็นประเทศบ้านพี่เมืองน้อง ซึ่งมีวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันเท่าไรนัก ดังนั้นจึงไม่มีความแตกต่างกันนักในเรื่องอาหาร เมื่อถึงเทศกาลต่าง ๆ ทางร้านจะจัดงานแสดงถึงวัฒนธรรม

ความคิดแรกเริ่มของคุณอุษาในการเปิดร้านอาหารตำหนักแก้ว ได้สืบเนื่องมา

จากคุณพ่อ นอกจากนี้ยังมีนิสัยชอบสนุก ร่าเริง ประสบการณ์ชีวิตดังกล่าว ประกอบกับเป็นคนชอบรับประทานอาหารจึงผลักดันให้คุณอุษาเปิดร้านอาหารตำหนักแก้ว

เสียงเพลงหวานใญ่ยังคงเจ๊อัยแจ้ว อยู่ในสไตล์ประสาท ขณะที่เราพากันเดินออกจากร้านอาหาร พร้อมกับความรู้สึกที่ว่า หากใครอยากจะรับประทานอาหารในราคาไม่แพงนัก และได้สัมผัสกับบรรยากาศแบบไทยแล้วละก็ “ตำหนักแก้ว” น่าจะเป็นตัวเลือกที่น่าสนใจทีเดียว ร้านนี้เปิดบริการทุกวัน ตั้งแต่ 10.00 - 01.00 น.

มองหัตถศิลป์ จาก “บ้านทรงไทย”

จันทนา ฟองสินธุ์ เรื่อง
จักรกฤษณ์ บุตรไชย ภาพ

“บ้าน” เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์เพราะเป็นหนึ่งในปัจจัยสี่ ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลยว่าทำไมคนไทยจึงให้ความสำคัญกับ “บ้าน” มาก ถ้าจะปลูกบ้านสักหลังต้องเตรียมการต่าง ๆ มากมาย เช่น เตรียมที่ดิน วัสดุ และเตรียมเงิน ลักษณะหรือแบบบ้านก็เป็นสิ่งจำเป็น ในการตัดสินใจปลูกบ้านเหมือนกัน

ปลูกเรือนตามใจผู้อยู่
ผู้อยู่ตามใจผู้นอน

คำภาษิตนี้สะท้อนให้เห็นความสำคัญของบ้านซึ่งพอ ๆ กับการสร้างครอบครัวทีเดียว เพราะการที่จะเปลี่ยนบ้านที่ปลูกผิดเป็นเรื่องใหญ่ โดยเฉพาะในสภาพเศรษฐกิจสมัยนี้ เพราะบางคนทั้งชีวิตก็ยังไม่สามารถมีบ้านของตัวเองได้สักหลัง

เรือนไทยโบราณ : ที่กำลังสร้างขึ้นเพื่อให้ชาวต่างชาติมาเช่าพักอาศัย

ลักษณะของคนไทยส่วนใหญ่มีนิสัย ประณีต ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย อาหาร การกิน มีการแกะสลักผักและผลไม้อย่างสวยงาม หรือแม้กระทั่งการสร้างบ้าน ก็จะมีบรรจงทำขึ้นด้วยฝีมือ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทางศิลปะ และความอดทน ลักษณะนิสัย เช่นนี้สืบทอดมาตั้งแต่โบราณ จนปัจจุบันนี้ก็ยังปรากฏให้เราได้เห็นอยู่

เราจะได้พบกับความวิจิตรงดงามของงานศิลปะมากมายจาก “บ้านทรงไทย” เช่น ลวดลายต่าง ๆ บนบานประตู หน้าต่าง ส่วนประกอบแต่ละชิ้นของบ้านไทยเป็นการสรรค์สร้างออกมาจากฝีมือที่มีความชำนาญ ตั้งใจจริง แม้ว่าปัจจุบันบางส่วนของบ้านไทยไม่ได้เกิดจากน้ำมือช่างทั้งหมด เพราะมีเครื่องจักรมาช่วยผ่อนแรงและช่วยลดงานให้เร็วขึ้น

เป็นการประหยัดแรงงาน ประหยัดเวลาซึ่งเป็น
เรื่องของธุรกิจโดยตรง โดยถือว่าควรเสียใน
เรื่องที่ต้องเสีย ให้คุ้มกับการที่ได้ลงทุนไป
เพื่อคุณภาพของงาน และผลกำไรที่ตามมา

ในปัจจุบันธุรกิจต่าง ๆ ได้เกิดขึ้นและ
เติบโตอย่างกว้างขวาง แต่จะมีใครคิดบ้างว่า
ยังมีธุรกิจอีกอย่างหนึ่งที่สามารถ “ทำรายได้ดี”
และยังเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยไว้ให้คน
รุ่นลูกรุ่นหลานเราได้เห็นอยู่ นั่นก็คือ “ธุรกิจ
การปลูกบ้านทรงไทยและสร้างบ้านไทย
ทั้งเก่า-ใหม่”

ที่ขึ้นชื่อว่าทำบ้านไทยได้มาตรฐาน
สวยงาม ละเอียดอ่อน รักษาแบบของเก่าได้
ไม่ผิดเพี้ยน เป็นแบบบ้านไทยโบราณจริง ๆ
ก็คงไม่พ้นผลงานของ คุณสำรวย แซ่ฉิม
หรือ “ส.รวยเจริญรับปรุงบ้านทรงไทย”
ของอำเภอป่าโมก จังหวัดอ่างทอง

ถ้าเอ่ยถึง ส.รวยเจริญ คนที่รสนิยม
แบบบ้านไทย ๆ ทุกคนรู้จัก และคุ้นเคยเป็น
อย่างดี เพราะผลงานของคุณสำรวย ได้ปรากฏ
ให้เห็นตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น วัดเฉลิมพระ-
เกียรติ ที่จังหวัดนนทบุรี วัดนี้สร้างในสมัย
พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ตัว
อาคาร 20 หลัง ได้ซ่อมแซมกลับสู่สภาพ
สมบูรณ์งดงามเหมือนเดิม อันเป็นเครื่อง

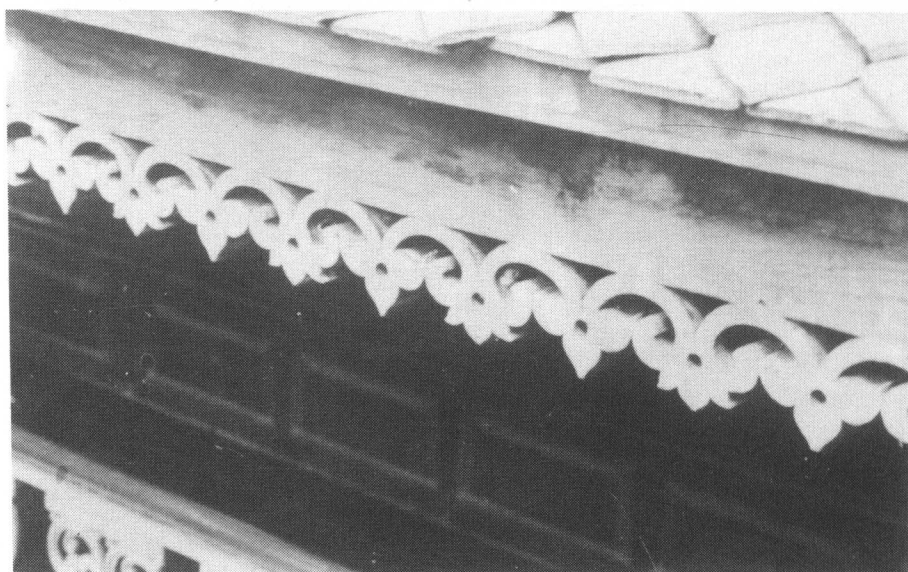

รวบับนโด : ฉลุลวดลายไว้ด้วยควมอ่อนช้อย

พิสูจน์ว่าบ้านไทยแม้จะมีอายุกว่าร้อยปี ก็ยัง
สามารถซ่อมแซมให้กลับสู่สภาพเดิมได้เห็น
ชัดเจนที่สุดคือ บ้านที่คุณสำรวยและครอบครัว
พักอาศัยอยู่มีบ้าน 11 หลัง ปลูกต่อกัน
ลักษณะบ้านไทยโบราณที่คุณสำรวย
ได้ศึกษามืออยู่ 4 ลักษณะ คือ ทรงบันหย
ทรงมะลิลา ทรงกาแล และที่นิยมปลูกกัน
มากที่สุดเห็นจะไม่พ้น “บ้านทรงไทย” การ

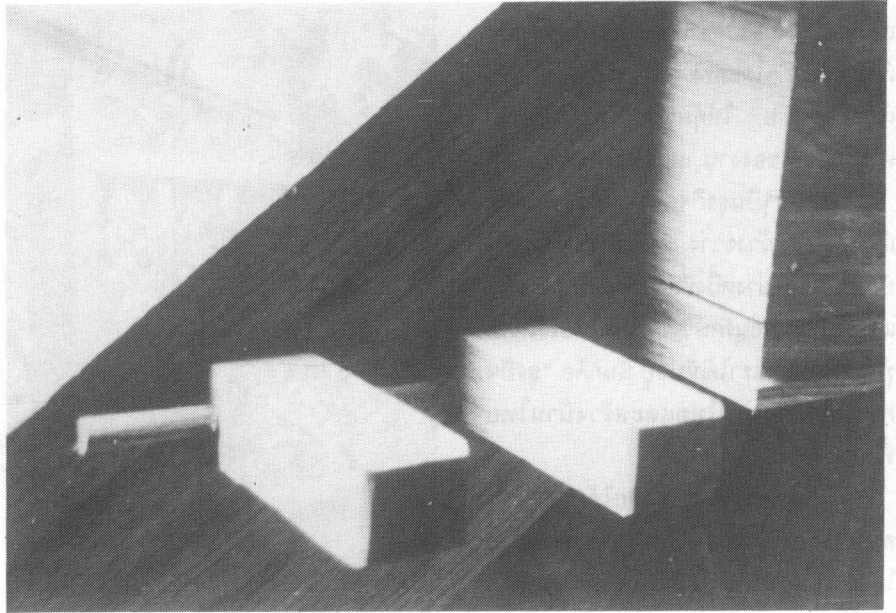
ปลูกบ้านทรงไทยในสมัยก่อนราคาประมาณ
7-8 หมื่นบาท ต่อมาไม่มีราคาแพงขึ้น ราคา
ของบ้านจึงสูงขึ้น เป็นหลังละ 5-6 แสนบาท
ไม้ที่ทำส่วนใหญ่เป็นไม้สักซึ่งมีความคงทน
และสวยงาม ปลูกไม่กิน หรือใช้ไม้เนื้อแข็ง
ประเภทไม้แดงแทนก็ได้ เพราะมีความแข็งแรง
สวยงาม และมีราคาใกล้เคียงกับไม้สัก บ้าน
หนึ่งหลังจะใช้เวลาถึงสามเดือนในการสร้าง

เวลา ฝีมือ
ความอดทน
ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
เป็นผลงานที่สูงค่า

เชิงชาย : อ่อนช้อยเสมือนลูกไม้ เพิ่มความสวยเก๋ให้หลังคา

บ้านทรงไทยสามารถรี้อ ถอดออกเป็นชิ้น ๆ และ นำไปประกอบใหม่ได้

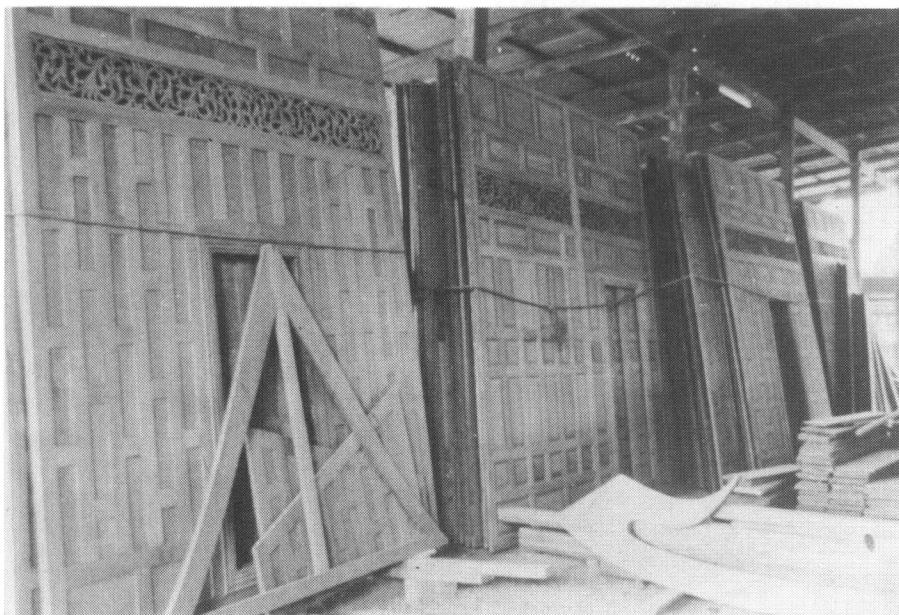
เดือยบันได : ใช้ไม้เพื่อความคงทนแข็งแรง

ลักษณะของบ้านไทยที่เด่นชัดก็คือ การยึดชิ้นส่วนแต่ละชิ้นส่วนด้วย “เดือย” ที่ทำจากไม้ คุณสมบัติพิเศษของเดือยคือ คงทนแข็งแรง มีอายุการใช้งานนาน ถ้าเป็นตะปูไม้ก็บิ่นหักและเกิดสนิมทำให้เสียไม้ ส่วนประกอบแต่ละชิ้นของบ้านทรงไทยจะมีชื่อเรียกแตกต่างกันไป ซึ่งเป็นลักษณะเด่นอีกอย่างหนึ่ง เช่น บันลม เต้า จันทัน เชิงชาย

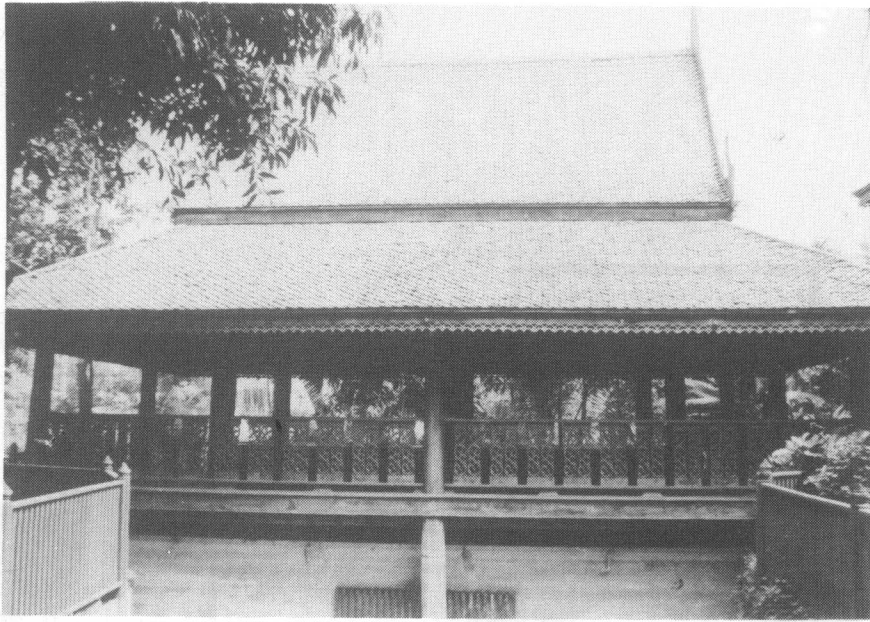
เส ลอด พื้น จั่ว ี้อ ระแนง ฝา บังลม และ ธรณี จะขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปไม่ได้ เพราะทุกชิ้นมีความสำคัญเท่ากัน

คุณค่าและความโอ้อำของบ้านทรงไทย ไม่ได้อยู่ที่ทำได้สวยหรือความใหญ่โต แต่อยู่ที่หลายอย่างที่มีคุณค่ามาประสานรวมเข้าด้วยกัน คือ เวลา ฝีมือ ความอดทน ความคิด ริเริ่มสร้างสรรค์ ดัดแปลง เป็นผลงานออกมา เช่น ไม้ที่นำมาใช้กว่าจะได้มาเป็นชิ้นเป็นแผ่น ต้องใช้เวลาอย่างน้อย 5-10 ปี แล้วถ้าบ้านทั้งหลังจะใช้ไม้มากขนาดไหน บ้านทรงไทยมีอายุการใช้งานนานกว่า 100 ปี ถ้าผู้ใช้รู้จักดูแลรักษา บ้านทรงไทยหลังหนึ่งอาจอยู่ได้จนชั่วลูกชั่วหลาน เผลอ ๆ อาจอยู่ถึงหลานของหลานด้วย

ไม่น่าแปลกใจเลยว่าทำไมบ้านทรงไทยหลังหนึ่งจึงมีราคาเรือนแสนเรือนล้าน เหตุที่ บ้านทรงไทยมีคุณค่าอนอกนันทเหลือเกิน ก็คือ การอนุรักษ์ศิลปะไทยไว้ในตัวบ้านนั้นด้วย และลักษณะรูปทรงของบ้านยังเหมาะสมกับสภาพดินฟ้าอากาศของไทย ไม้ที่ใช้ทนได้ทุกสภาวะไม่ว่าฝนจะตกแดดจะออกอย่างไร อีกทั้งบ้านทรงไทยสามารถโยกย้ายหรือถอนไปปลูกที่ใหม่ได้โดยที่บานไม่เกิดความเสียหาย ด้วยวิธีการถอดเป็นชิ้น ๆ แล้วนำมาประกอบใหม่

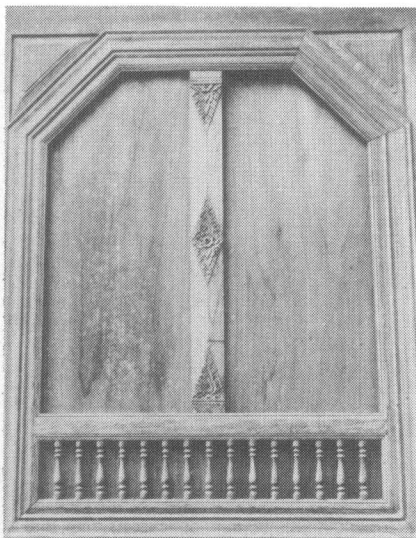

ชิ้นส่วนต่าง ๆ : สามารถแยกซื้อเป็นชิ้นส่วน หรือแยกชิ้นส่วนเพื่อประโยชน์ในการขนส่ง

ศาลา : พักผ่อนหย่อนใจ ที่เป็นแบบไทย ๆ

ในสภาวะแวดล้อมปัจจุบันชีวิตของผู้คนอยู่บนความรีบเร่ง แข่งแย้งแข่งขันกัน ราคาที่ดินสำหรับปลูกบ้านสูงขึ้น คนจึงไม่มีกำลังทรัพย์พอที่จะปลูกบ้านอยู่เอง ต้องไปอาศัยอยู่ในทาวน์เฮ้าส์ หรือคอนโดมิเนียม

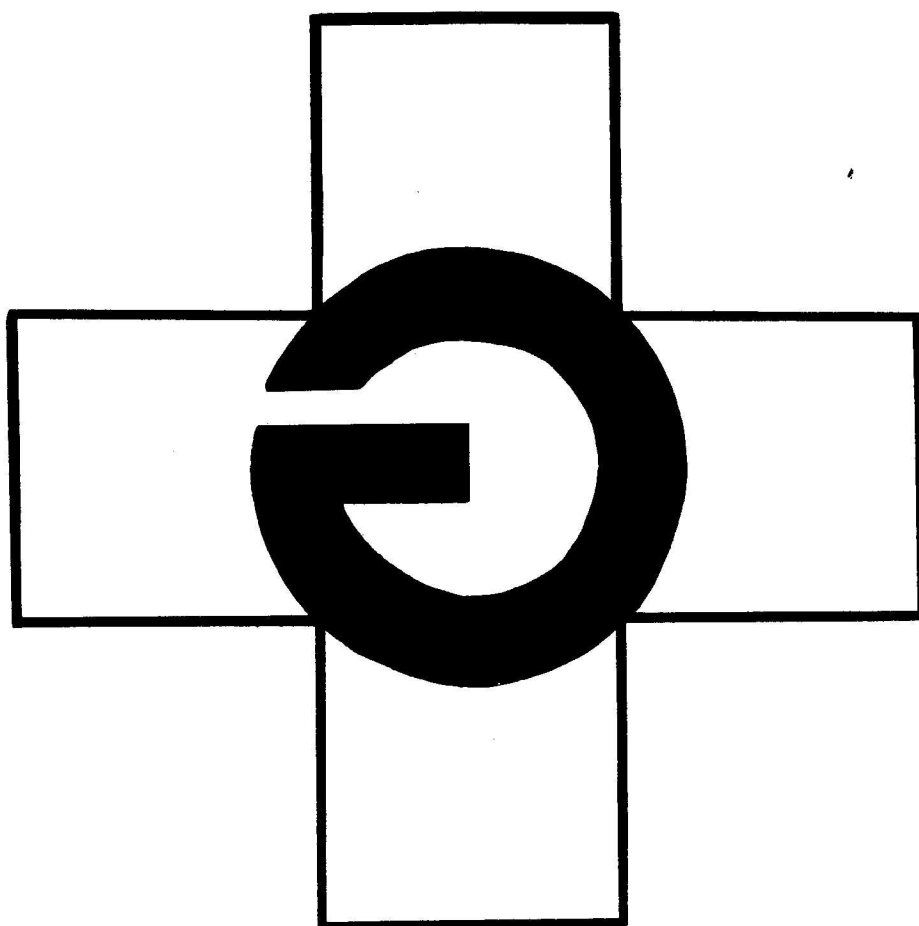

หน้าต่าง : 6 เหลี่ยมเพิ่มความสวยด้วยลวดลายที่แกะสลักบนไม้

ถึงกระนั้นก็ยังไม่ทำให้บ้านทรงไทยเสื่อมความนิยมลงไป ควรจะดัดแปลงใช้ส่วนประกอบบางส่วนของบ้านเป็นทรงไทยประยุกต์ โดยไม่ใช้ไม้ทั้งหลัง และปลูกไม่ใหญ่มาก ถ้าคนมีฐานะดี มีเงินมาก ๆ ก็ปลูกบ้านทรงไทยด้วยไม้ทั้งหลังเพื่อไว้วดฐานะ หรือไม่ก็อยู่ในรูปของพิพิธภัณฑ์สำหรับไว้ชื่นชมและศึกษา

นอกจากบ้านทรงไทยเป็นที่ชื่นชอบของคนไทยทั่วไปแล้ว ชาวต่างชาติจำนวนไม่น้อยก็นิยมศิลปะการก่อสร้างบ้านทรงไทย มีหลายชาติที่มาสั่งให้คุณสำรวจสร้างแล้วนำไปปลูกต่างประเทศ แต่คุณสำรวจไม่มีความรู้เกี่ยวกับการส่งออก จึงมีนายหน้ามาสั่งซื้อและนำไปขายต่อ มีบ้างเหมือนกันที่ชาวต่างชาติมาซื้อกับคุณสำรวจโดยตรง

เนื่องจากปัจจุบันสภาพเศรษฐกิจไม่ดีนัก คนมีรายได้ไม่พอใช้จ่าย ถึงแม้จะไม่มีผลกระทบกับธุรกิจบ้านทรงไทยมากนัก เพราะคนสามารถหลีกเลี่ยงการซื้อบ้านทั้งหลัง มาซื้อเพียงบางชิ้นบางส่วนก็ได้ เช่น ฝ้ายบ้าน จั่ว ส่วนอื่นใช้ของเก่าที่มีอยู่ เช่น เสา กระดาน ซึ่งเป็นการประหยัดค่าใช้จ่าย นับเป็นการอยู่อย่าง “ไทยประยุกต์” โดยปรับวิถีชีวิตไทยให้สอดคล้องกับยุคสมัย แต่นั่นก็เป็นเหตุที่ทำให้บ้านทรงไทยแท้ ๆ หาดูได้ยากขึ้นทุกที

คลินิก - ห้างขายยา

อุททองเภสัช

ตลาดหัวรอ จ.พระนครศรีอยุธยา

24 เอ็กเพรส มาร์เก็ต

ศูนย์สรรพสินค้าย่านวังน้อย มีสินค้ามากมายไว้บริการท่าน หาก
ท่านเบื่อบริษัทที่เลอะเทอะ เอะอะ 24 เอ็กเพรส มาร์เก็ต ทางเลือก
ใหม่ของคนที่ทันสมัยอย่างคุณ

189-191 หมู่ 7 ต.ลำไทร อ.วังน้อย จ.พระนครศรีอยุธยา
โทร. (035) 271750, 01,2130993

เปิดบริการวันธรรมดา 8.30-23.00 น. เสาร์-อาทิตย์ 8.00-23.00 น.

สวนฝัน

ณ สถานที่แห่งนี้ท่านจะได้เพลิดเพลินกับการรับประทานอาหารที่แสนอร่อย ท่ามกลางบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติของริมฝั่งแม่น้ำสุพรรณ ท่านจะได้ชื่นชมหมู่มวลมัจฉา ที่แหวกว่ายอยู่ในสายน้ำอย่างคึกคัก

สำหรับอาหารมีคุณค่าของคุณ เรามี นักร้องสาวสวย เสียงดี ไว้คอยขับร้องเพลงให้ท่านได้รับฟังกับคน

และที่พิเศษสุด

หากท่านต้องการจัดงานเลี้ยงสังสรรค์ งานพิธีต่าง ๆ และการจัดประชุมสัมมนา เรายินดีบริการ

ท่านอย่างเต็มที่ พร้อมด้วยห้องแอร์เย็นฉ่ำ รับรองท่านจะไม่ผิดหวัง

อาหารถูกปาก

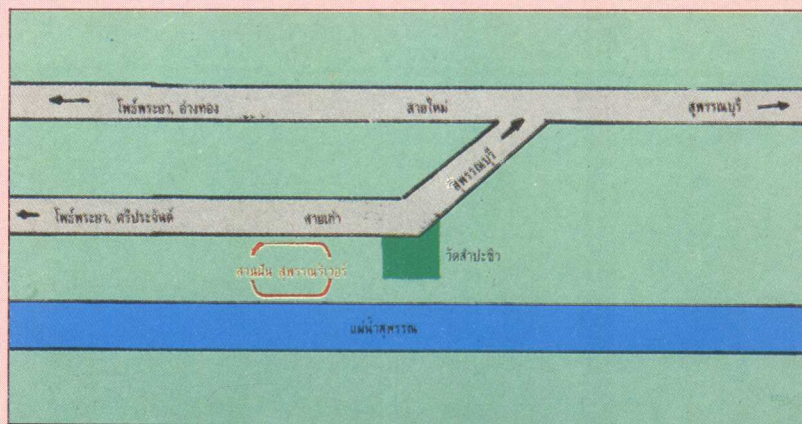
รสชาติถูกใจ

บรรยากาศเยี่ยม

บริการเป็นกันเอง

ราคามาตรฐาน

“สุพรรณริเวอร์”

ดำเนินงานโดย
คุณสุบิน บุญชาญเลิศ
โทร. (035) 523057

ที่ตั้งที่ครัวสุพรรณ

ถนนสายโพธิ์พระยา (สายเก่า)

จ.สุพรรณบุรี

เวลาบ่ายที่ท้องฟ้าสดใสในช่วง
ฤดูน้ำหลาก เราล่องเรือรอบเกาะ
เมืองอยุธยาด้วยวัดอุประสงค์ที่จะแสง
หามุมมองใหม่ ๆ ในการท่องเที่ยว

เราลงเรือกันที่ท่าเรือบริเวณหน้า
พระราชวังจันทร์เกษม ซึ่งเยื้องกันอยู่
กับวัดมณฑป จากนั้นก็ล่องเรือไปตาม
ลำน้ำป่าสัก ลอดผ่านใต้สะพานปรีดี
ธำรงและสะพานสมเด็จพระนเรศวร
มหาราช สักครูหนึ่งก็พบกับภาพชีวิต

เลียบเลาะ... เกาะเมืองกรุงเก่า

แบบไทย ๆ ที่กำลังจะหาดูได้ยาก ภาพหญิงชรากำลังพายเรือขายกล้วยทอด คุณยายหันมายิ้มให้เรา และพวกเราเองก็ไม่ลืมที่จะเก็บภาพประทับใจนี้มาฝากผู้อ่าน

แหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจแห่งแรกในการล่องเรือครั้งนี้คือ วัดพนัญเชิง เป็นวัดที่มีมาก่อนการสร้างกรุงศรีอยุธยา พระวิหารประดิษฐานพระประธานชื่อ “พระเจ้าพนัญเชิง” เป็นพระที่มีอายุมากและใหญ่ที่สุดในประเทศไทย เป็นพระพุทธรูปปูนปั้นปางมารวิชัย แม่น้ำในช่วงวัดพนัญเชิงเป็นจุดที่กระแสน้ำวน คนรุ่นเก่าเล่าว่า “เมื่อใดที่เรือสินค้าลำนี้อันน้ำป่าสักหรือเจ้าพระยา สิ่งของหรือแม้แต่ศพก็จะมาจมอยู่ ณ ที่แห่งนี้” เรือวกแล่นทวนกระแสน้ำของแม่น้ำเจ้าพระยา เข้าสู่ด้านตะวันตกของเกาะเมือง สองฝั่งน้ำมีร้านด้วยแมกไม้และบ้านเรือนซึ่งปลูกศาลาทำน้ายืนลงมา บางหลังเป็นบ้านทรงไทยแลดูงดงามและร่มเย็น แล่นเรือต่อมาสักครู่ก็มองเห็นพระปรางค์ขนาดใหญ่ตั้งตระหง่านสูงเด่น ทะลุเส้นตัดขอบฟ้า เผยตัวเองอย่างชัดเจน เมื่อเลียบฝั่งเข้าไปใกล้ ๆ จะพบ โบสถ์ วิหาร ศาลา

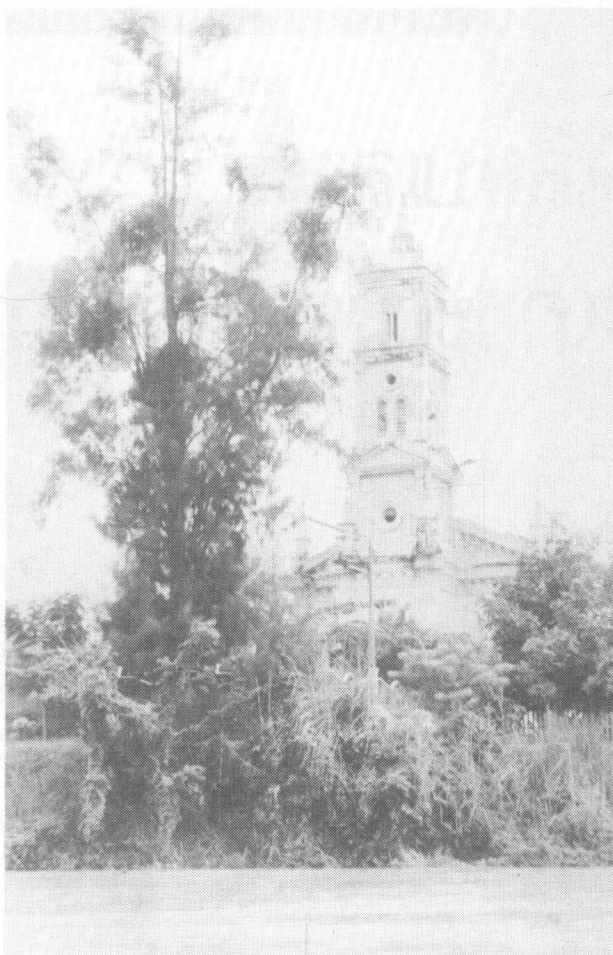

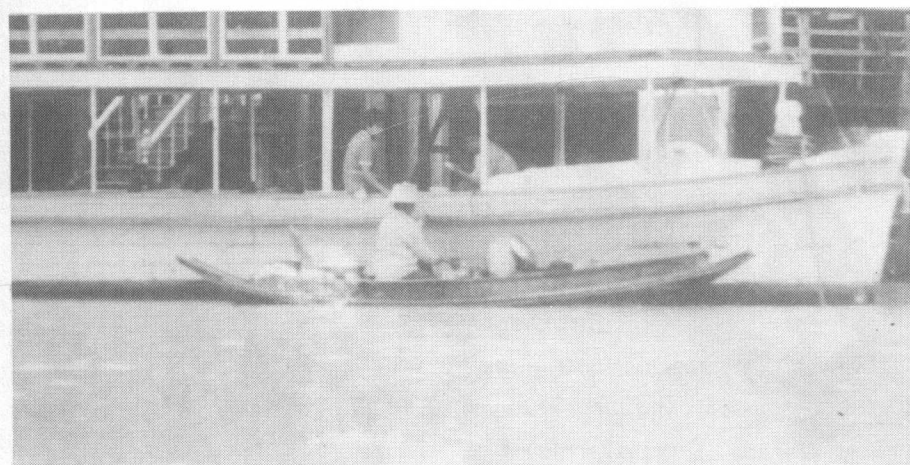
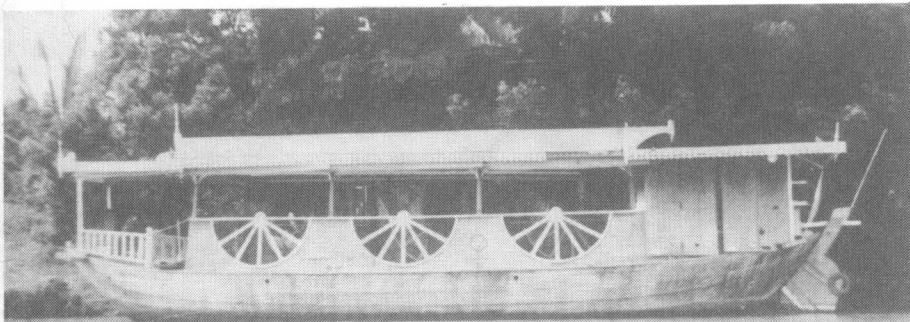
รายล้อมรอบพระปรางค์ “วัดพุทไธสวรรย์” คือชื่ออันเป็นสถานที่ตั้งของพระปรางค์ สถานที่แห่งนี้ในอดีต คือเวียงเหล็ก อันเป็นที่ประทับของสมเด็จพระเจ้าอยู่ทอง ก่อนสถาปนากรุงศรีอยุธยา และเป็นที่ตั้งสำนักดาบทพุทไธสวรรย์ อันขึ้นชื่อในประวัติศาสตร์ เป็นที่ฝึกขุนศึกของกองทัพไทยตลอดสมัยอยุธยา ภายในวัดยังมีพระบรมสารีริกของสามกษัตริย์แห่งกรุงศรีอยุธยา คือ สมเด็จพระเจ้า

อยู่ทอง สมเด็จพระนเรศวรมหาราช และสมเด็จพระเอกาทศรถ หันพระพักตร์มาทางแม่น้ำทั้งสามพระองค์

ถัดจากวัดพุทไธสวรรย์มาก็เห็นโบสถ์นักบุญเซนต์ยอเซป เป็นสถาปัตยกรรมอันงดงามแปลกตาแห่งหนึ่งบนริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาด้านตะวันตก ลอยเรือต่อไปเราก็ได้พบกับภาพเด็ก ๆ กำลังเล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน

จุดประสงค์อันหนึ่งที่เราล่องเรือ

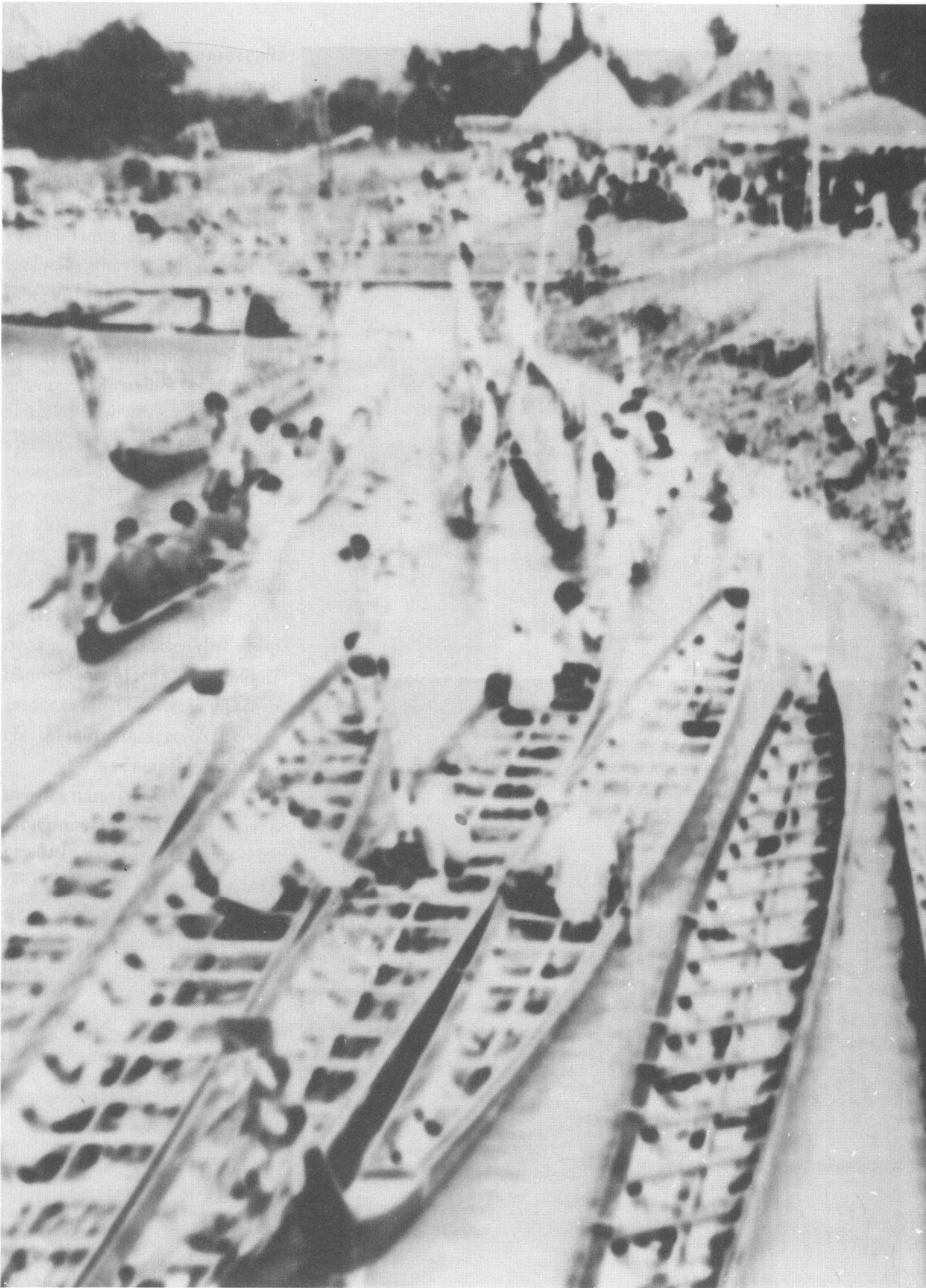
เที่ยวรอบเกาะเมืองอยุธยาครั้งนี้เพื่อถ่ายภาพ “นครวัด” ของไทย มีปราสาทหลายยอดทรายเรียงอยู่ล้อมรอบปราสาทองค์ใหญ่ ตั้งเป็นประธานสูงเด่นอยู่ริมน้ำเบื้องหน้า ภาพหมู่ปราสาทอันยิ่งใหญ่และงดงามนี้ คนอยุธยารู้จักกันดีในนามของ “วัดไชยวัฒนาราม” ว่ากันว่าวัดไชยฯนี้เป็นวัดสมัยอยุธยาที่งามที่สุดวัดหนึ่ง

ผ่านเลยวัดไชยฯลอดใต้สะพานเชื่อมเส้นทางจากเกาะเมืองไปสุพรรณ เบื้องหน้าทางฝั่งตะวันออกเป็นวัดชื่อ “วัดกษัตราธิราช” อันมีสถาปัตยกรรมหลายแห่งตั้งเรียงรายยาวขนานไปกับฝั่งแม่น้ำ มีทั้งศาลาทำน้ำทรงไทย โบสถ์ วิหาร ซึ่งดูค่อนข้างใหม่ แต่ก็แฝงความงดงามเต็มไปด้วยสีสัน

เมื่อหันมาฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำจะเห็นเจดีย์สี่ทองเรืองอร่ามนั่นคือ “พระเจดีย์ศรีสุริโยทัย” แม่น้ำเริ่มโค้งตัว ช่วงต่อนั้นเป็นคลองเมืองซึ่งอยู่ในช่วงการขุดแต่ง ทำให้การล่องเรือครั้งนี้ไม่สามารถไปสู่ทิศเหนือของเกาะได้ เราต้องวกกลับมาทางเดิม และหวังว่าอีกไม่นานเราคงจะสามารถไปเที่ยวรอบเกาะเมืองได้ ถ้าคลองเมืองนี้ขุดลอกเสร็จ

การเดินทางเที่ยวรอบเกาะนี้ ท่านอาจเช่าเหมาเรือหางยาวจากบริเวณหน้าพระราชวังจันทร์เกษม ในอัตราลำละ 400 บาท แล้วท่านจะได้พบกับรสชาติของธรรมชาติผสมกับผลงานทางสถาปัตยกรรมอันเกิดจากฝีมือของบรรพบุรุษของเราเองแล้วท่านจะไม่ผิดหวังเลย

กองบรรณาธิการ เรื่อง/ภาพ

“แข่งเรือ”

ลีลัน และ ลีลา

แห่งชีวิตบนผืนน้ำ

จกกลนี้ อนาคต เรื่อง

ชินรัตน์ โกณฑท ภาพ

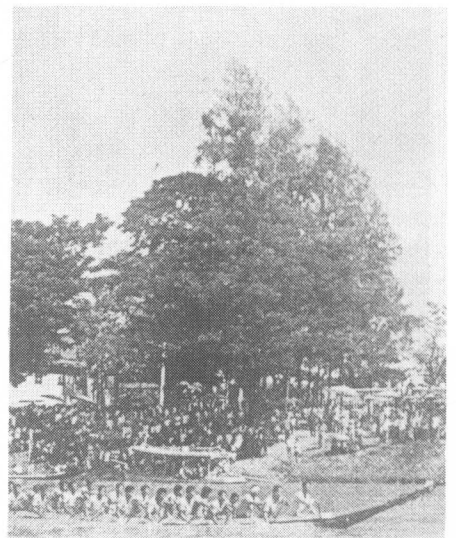
คนไทยมีความผูกพันกับสายน้ำมาเป็นเวลานานแสนนาน เพราะส่วนใหญ่อาศัยอยู่ตามราบลุ่มน้ำในสังคมเกษตรกรรม อาจกล่าวได้ว่าสายน้ำเปรียบเสมือนสายชีวิต สายโลหิตที่ใช้อาศัยดื่มกินและหล่อเลี้ยงพืชพันธุ์ธัญญาหาร

ประเพณีอันสอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนไทยที่เกี่ยวข้องกับน้ำ ประเพณีหนึ่งก็คือ “การแข่งขันเรือยาว” ซึ่งมีสืบทอดกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

“หน้าน้ำ” เป็นภาษาพื้นฐานของภาคกลางที่ใช้เรียกระยะเวลาระหว่างเดือนแปดถึงเดือนสิบสองซึ่งเป็นเวลาที่น้ำในแม่น้ำเจ้าพระยาจะเอ่อสูงขึ้นเรื่อย ๆ ตั้งแต่ประมาณเดือนแปด และพองถึงเดือนสิบเอ็ดหรือเดือนสิบสองนี้จะเอ่อขึ้นท่วมล้นตลิ่ง จนทุกแห่งเจิ่งนองไปด้วยน้ำ

และ “หน้าน้ำ” นี้เองเป็นที่มาของการจัดเทศกาลงานประเพณีการแข่งขันเรือยาว ที่เป็นฤดูกาลที่ชาวบ้านว่างเว้นจากการทำไร่ทำนา มักจะหางานอดิเรกทำกัน ชาวบ้านจึงได้รวมตัวกันจัดงานประเพณีการแข่งขันเรือยาวขึ้น เพื่อสร้างความสนุกสนาน

การแข่งขันเรือเป็นการละเล่นเพื่อความสนุกสนานรื่นเริง เป็นการละเล่นที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวชนบท ประเพณีการแข่งขันเรือจึงได้รับความนิยมมาช้านานนับศตวรรษ และในปัจจุบันก็ยังคงมีการจัดอยู่ทุกปี ตามวัดในจังหวัด

ไม่เกิน 55 คน ประเภทเรือกลาง เล็กและจิ๋ว
พายไม่เกิน 12 คน

ริมแม่น้ำเจ้าพระยาภาคกลาง เช่น ออยุธยา
อ่างทอง สิงห์บุรี

ประเพณีการแข่งขันเรือเชื่อว่ามีความสำคัญ เพราะมีกล่าวถึงไว้ในตำรารับทำ-
ศรีจุฬาลักษณ์ ถึงประเพณีการแข่งขันเรือหลวง
ที่เรียกว่าอศุข ในสมัยอยุธยาเจ้าฟ้าธรรมา-
ธิเบศ กวีแห่งกรุงศรีอยุธยา กล่าวถึงไว้ใน
กาพย์ห่อโคลงนิราศธารโศกตอนหนึ่งว่า

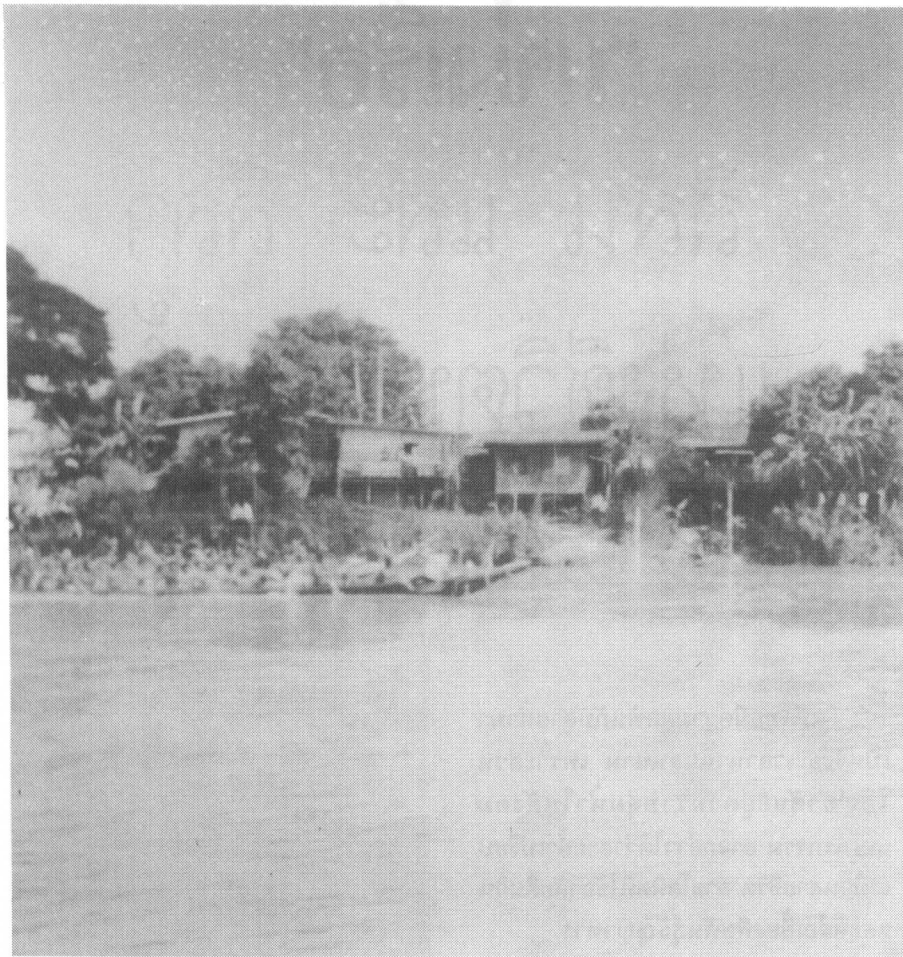
“เดือนสิบเบ็ดเสร็จสำแดง

เรือกิ่งแข่งตามพิธี

พายงามตามชลธิ

ที่แลเจ้าเปลาเป็นคยา”

และจากคำให้การของชาวกรุงเก่า
กล่าวถึงการแข่งเรือในสมัยกรุงศรีอยุธยา
ว่าเป็นพระราชพิธีเดือนสิบเอ็ด เดือนสิบสอง

การแข่งขันเรือยาวประเภทเรือใหญ่ ชื่อเรือช้างแก้ว
ชิงชนะเลิศดาวเทียม แข่งขันกันที่แม่น้ำหน้าวัดกษัตรา

เรือทุกลำต้องมีแม่ย่านางประจำเรือ โดยเฉพาะ
เรือแข่งด้วยแล้วถือว่าสำคัญมาก

หรือพระราชพิธีอาศุขคือการแข่งเรือของ
พระเจ้าแผ่นดินว่า

“พระเจ้ากรุงศรีอยุธยาทรงเรือพระที่นั่ง
กิ่งลำหนึ่ง พระอัครมเหสีทรงลำหนึ่ง แข่งเรือ
กันแล้วโปรดให้เสนาอำมาตย์ทั้งหลายแข่งเรือ
กันโดยลำดับ พระราชพิธีนี้ทำกันเมื่อขึ้น 14 ค่ำ
จนแรม 3 ค่ำ รวม 3 วัน พระเจ้ากรุงศรีอยุธยา
จะทรงเครื่องชาวพระมหามงกุฎทำด้วยเงิน
เวลากลางคืนพระเจ้ากรุงศรีอยุธยาจะเสด็จ
ลงลอยพระประทีปอุทิศถวายพระพุทธเจ้า แล้ว
เสด็จลงเรือพระที่นั่งประทับยืนไปในเรือพร้อม
ด้วยเสนาอำมาตย์ อันประดับด้วยประทีปแห่
เสด็จรอบพระนคร มีการเลี้ยงลูกขุนและข้า-
ราชการทั้งปวง เสด็จไปพระราชทาน พระภิน-
ตามพระอารามในกรุง” การพระราชพิธี
อาศุขนั้นเป็นการเสี่ยงทายสำหรับพระ-
มหานครโดยปรากฏในกฎมณเฑียรบาลว่า
เรือที่พระมหากษัตริย์จะลงคือเรือสมรรถชัย
และเรือมเหสีคือเรือไกรสรมุข และมีคำเสี่ยง

ทายว่า ถ้าเรือสมรรถชัยแพ้ “ข้าวเหลือ
เกลืออ้อม สุขเกษมเปรมประชา” ถ้าเรือ
สมรรถชัยชนะจะมียุคเจริญ

การแข่งขันเรือเป็นประเพณีที่มีมาตั้งแต่
ครั้งกรุงศรีอยุธยาเมื่อล่วงมาถึงสมัยกรุง
รัตนโกสินทร์ ปัจจุบันการแข่งขันเรือ การเล่นเรือ
เพลงของชาวบ้านก็ยังคงมีเล่นกันอยู่ในเทศ-
กาลไหว้พระ หรืองานปิดทองพระของวัดที่ตั้ง
อยู่ตามริมฝั่งแม่น้ำ

ประเพณีการแข่งขันเรือเป็นการละเล่น
ในฤดูน้ำหลากที่ชาวบ้านว่างเว้นจากการงาน
ประจำ พอใกล้เดือน 11 ชายหนุ่มในละแวก
บ้านที่วัดประจำหมู่บ้านของตนมีเรือแข่งก็จะ
ตักถักเป็นพิเศษ ในตอนบ่ายจะได้ยินเสียง
กลองร่ำดังก้องไปตามคั้งน้ำเพื่อเป็นสัญญาณ
บอกให้รู้ว่ถึงเวลาที่ฝีพายประจำเรือของวัด
ประจำหมู่บ้านจะต้องไปร่วมชุมนุมกันเพื่อ
ซ้อมพายไว้แข่งขันกับเรือของวัดในหมู่บ้าน
อื่นในงานเทศกาลที่กำลังจะมาถึง เรือแข่ง
ของวัดแต่ละหมู่บ้านถือเป็นศักดิ์ศรีของวัด
ของหมู่บ้าน ฉะนั้น “เรือแข่ง” หรือที่เรียก
กันว่า “เรือยาว” ของแต่ละวัดจะได้รับการ
บำรุงรักษาตกแต่งให้งดงามและอยู่ในสภาพ
ที่พร้อมจะแข่งขันได้เสมอ

เมื่อวันแข่งเรือมาถึง ส่วนหัวเรือและ
ท้ายเรือจะประดับประดาด้วยผ้าแพร ผ้าสี
ช่อดอกไม้ พวงมาลัย ซึ่งจะมีทั้งดอกไม้สด
และดอกไม้เทียม ตลอดจนรูป เครื่องเซ่นบูชา
แม่ย่านางประจำเรือ ก่อนที่จะเอาเรือลงจาก
คานเรือบนวัดลงสู่แม่น้ำ จะต้องมีการบอก
กล่าวเซ่นไหว้กันตามความเชื่อทางไสยศาสตร์
ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่เคยขาดหายไปจากคนไทย
ผู้กระทำการพิธีต่าง ๆ ของเรือยาวแต่ละวัด ส่วน
มากเป็นหัวหน้าผู้ควบคุมเรือซึ่งถือว่าเป็นคน
สำคัญของเรือคือเป็นผู้บอกจังหวะการพาย
การจ้ำของฝีพายทั้งในเวลาซ้อมและเวลา
แข่งขัน ผู้ให้จังหวะหรือที่เรียกกันว่า “คน
บอกยาว” จะเป็นผู้นำ ๆ ยืน ๆ อยู่ที่หัวสุด
ขอบเรือหันหน้าเข้าหาฝีพาย คือหันหน้าไป
ทางท้ายเรืออาจจะถือพาย หรือเป่านกหวีด
คอยให้ฝีพายรู้ว่าเวลาใดควรจะเร่งฝีพาย
หรือพายช้าหรือเร็วเพียงใด เพื่อให้เกิดความ
พร้อมเพรียง

ก่อนที่จะถึงเวลาแข่งขัน หน้าวัดจะ
แออัดไปด้วยเรือแพและผู้คน เรือยาวจากถิ่น
ต่าง ๆ จะพายขึ้นล่องพร้อมกับร้องเพลงเห่

กันไปมา เพื่อเป็นการแสดงตัวหรือโชว์ตัวของเรือยาว การพายโชว์ ฝีพายจะได้รับ การฝึกสอนและซ้อมการพายให้คงนามด้วย การพายในลักษณะต่าง ๆ กัน

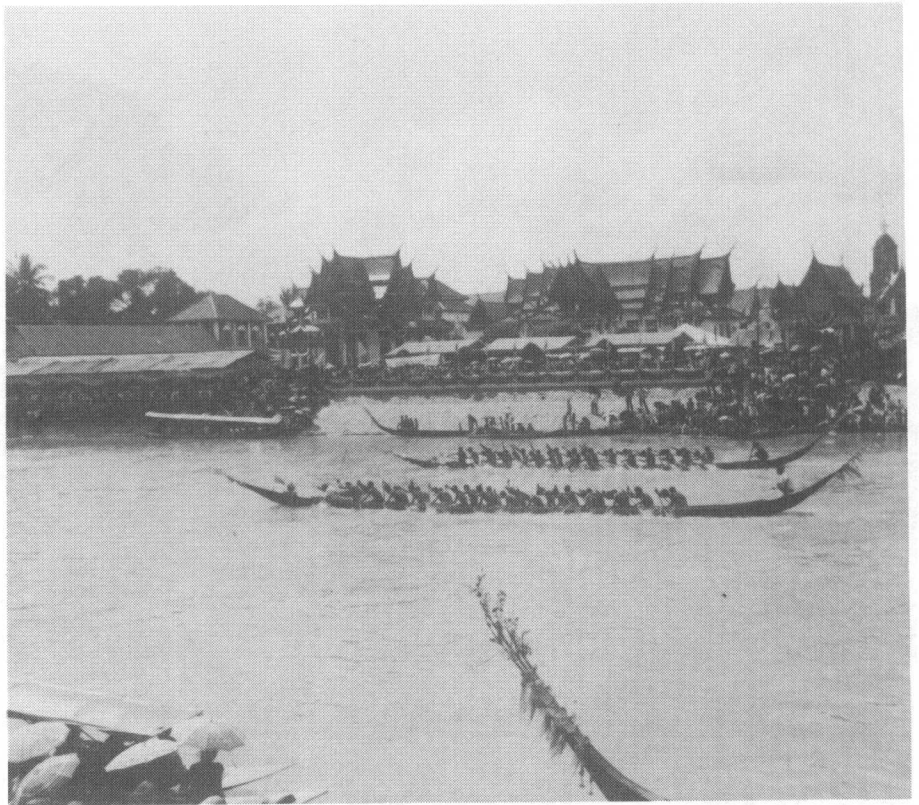
การจับคู่เรือแข่งหรือเรือยาวจะใช้การ เปรียบเทียบ โดยใช้ขนาดของเรือและจำนวน ของฝีพายเป็นเกณฑ์ อย่างไรก็ตามการแข่งขัน เรือนี้ นอกจากจะมีการแข่งเรือยาวซึ่งถือว่าเป็นเรือแข่งหลักของงานแล้ว ในบางแห่งจะมีการแข่งเรือพายประเภทต่าง ๆ และประกวด การตกแต่งเรือ ทั้งประเภทยาวงามและตลก ขบขัน เพื่อเป็นเรือประกอบช่วยให้เกิดความ สนุกสนานรื่นเริงพร้อมกันไปด้วย

จะเห็นได้ว่าการแข่งเรือเป็นการละเล่น ของชาวบ้าน ที่ต้องอาศัยทั้งความสามัคคี และความร่วมมือแรงร่วมใจกัน ตลอดจนถึง ความชำนาญ ไหวพริบประกอบกันไป แต่ การแข่งเรือของชาวบ้านทั่วไปแม้จะถือว่าเป็นเรื่องที่ทำกันอย่างจริงจังก็ตาม แต่เมื่อ มีฝ่ายแพ้และฝ่ายชนะแล้วทั้งผู้แพ้และผู้ชนะ ต่างก็ยอมรับสภาพของตนเองอย่างนักกีฬา เพราะรู้ดีว่าเป็นการแข่งขันกันเพื่อความ สนุกสนานและความสามัคคีมากกว่าสิ่งอื่นใด

เมื่อการแข่งขันสิ้นสุดลงชาวบ้านที่มา เทียวดูเรือแข่ง โดยการพายเรือของตนเอง มากันเป็นหมู่คณะ ทั้งหนุ่มสาวคนแก่แม่หม้าย ก็จะนำเรือมาเกาะกันเป็นหมู่ ปลอ่ยเรือลอย ไปตามกระแสน้ำเพื่อกลับบ้าน พวกหนุ่มสาว จะถือโอกาสเกี้ยวพาราสีกัน โดยการร้องเล่น เพลงเรือ บางลำก็จะมีพ่อเพลงแม่เพลง เป็น ผู้ร้องนำในทำนองเป็นพ่อสื่อ แม่สื่อให้กับ หนุ่มสาวของตน ดังที่สุนทรภู่เขียนไว้ใน นิราศภูเขาทองว่า

ภายในกำแพงที่สูงตระหง่านเก่าคร่ำ
“มาจอดทำหน้าวัดพระเมรุข้าม

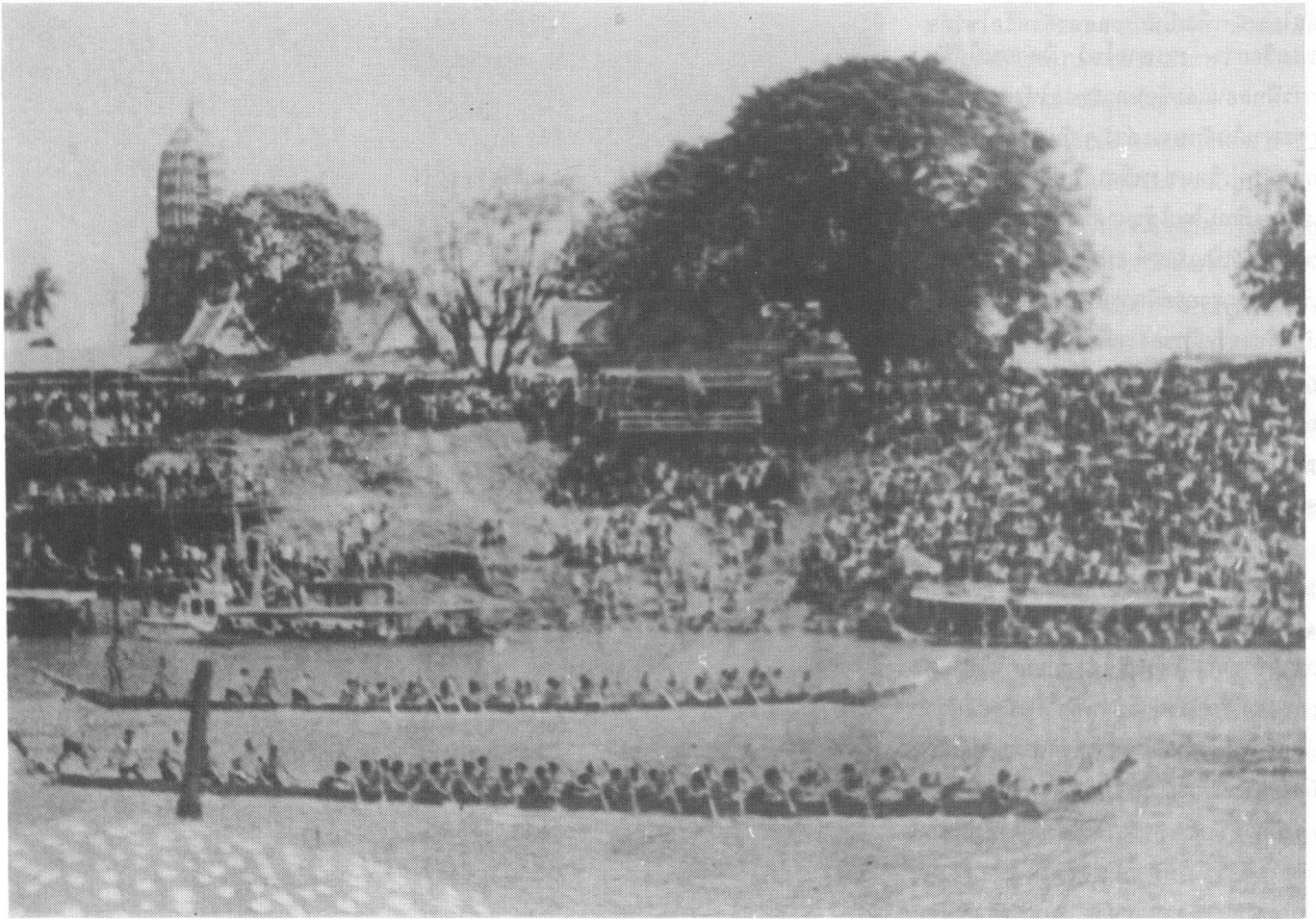
ริมอารามเรือเรียงเคียงขนาน
บ้างขึ้นล่องร้องเล่นสำราญ
ทั้งเพลงการเกี้ยวแก้มกันแซ่เชิง
บ้างฉลองผ้าป่าเสภาขับ
ระนาดรับร่ำคล้ายกับนายเล็ง
มีโคมรายแลร่ำเหมือนสามเพ็ง
เมื่อคราวเครื่องก็มีใครจะได้ดู
ไอลำหนึ่งครั่งท่อนกลอนมักมาก
ซังยาวลากเลื้อยเจื้อยจนเหนื่อยหู
ไม่จบบทลดเลี้ยวเหมือนเจี้ยววง
จนลูกคู่ขอทุเลาว่าหวานอน”

การพายเรือโชว์เพื่อเป็นการแสดงตัว หรือโชว์ตัว ของเรือยาว ฝีพายจะได้รับการฝึกสอนและ ซ้อมการพายให้คงนาม

การจับคู่เรือแข่งจะใช้การเปรียบเทียบโดยใช้ขนาดของเรือ และจำนวนของฝีพายเป็นเกณฑ์

การตัดสินแพ้ชนะหรือการปล่อยเรือให้ถือเอาใบเรือเป็นหลัก เพราะเรือบางลำมีหัวเรือยาว

ในปัจจุบันภาวะทางสังคมและอิทธิพลทางวัฒนธรรมอื่น ๆ เข้ามามีส่วนผลักดันให้วิถีชีวิตของคนไทยเปลี่ยนไป การแข่งเรือในงานประเพณีเดือนสิบเอ็ด เดือนสิบสอง ซึ่งเป็นการละเล่นของคนไทยที่มีมาแต่โบราณ และมีความประสานสัมพันธ์สอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนไทยในอดีต เป็นประเพณีเป็นการแสดงออกถึงความสามารถทางศิลปวัฒนธรรมระดับชาวบ้านซึ่งนับวันจะสูญหายไปตามกาลเวลา

การแข่งเรือในสมัยก่อน แข่งเพื่อความสนุกจริง ๆ ไม่มีการพนันเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย วัดใดเป็นเจ้าของภาพก็จะแบ่งหมู่บ้านของตนรับผิดชอบ ลูกเรือหมู่บ้านละ 1 ลำบ้าง 2 หมู่บ้านต่อ 1 ลำเรือบ้าง โดยทำข้าวห่อแจกกันไป เรือที่ชนะในการแข่งขันก็จะได้รับรางวัลเพียงผ้าสีต่าง ๆ มาผูกหัวเรือของตนเท่านั้น บางทีก็จะได้ชะลอมจากวัดที่เป็นเจ้าภาพแจกให้ ในชะลอมนั้นก็จะมีผลไม้

มาแบ่งกันกินเท่านั้นเอง

แต่การแข่งเรือในปัจจุบันมีการพนันขึ้นต่อเป็นเงินทองมาเป็นปัจจัยสำคัญ การแข่งเรือในแต่ละปี หนังสือพิมพ์ลงข่าวว่ามีเดิมพันเป็นล้านบาทก็มี เรือของวัดใดชนะการแข่งขันบ่อย ๆ ก็จะมีค่าตัวเพิ่มขึ้นและได้ไปแข่งต่างจังหวัดบ่อย ๆ

การแข่งเรือเพื่อความสนุกสนานเพื่อความสามัคคีที่มีอยู่ในอดีตจึงเริ่มเปลี่ยนแปลงไป เพราะค่านิยมที่เปลี่ยนไปตามกาลเวลาและยุคสมัย และเมื่อการเปลี่ยนแปลงในวันข้างหน้านั้นมาถึง ประเพณีการแข่งขันเรือก็คงจะเป็นเพียงเรื่องที่เล่าสืบต่อกันมาเท่านั้น เพราะประเพณีนี้ขาดผู้รู้คุณค่าและไม่สนใจที่จะบำรุงรักษาไว้ และในที่สุดก็คงจะสูญหายไปอย่างน่าเสียดาย

แหล่งข้อมูล จากหนังสือ "มรดกไทย" ของ วิบูลย์ ลี้สุวรรณ

เรือแข่งส่วนมากนิยมใช้ไม้ตะเคียนนำมาขุดเป็นรูปเรือ นับว่าไม้ตะเคียนมีเมื่อยานางเรือแรง

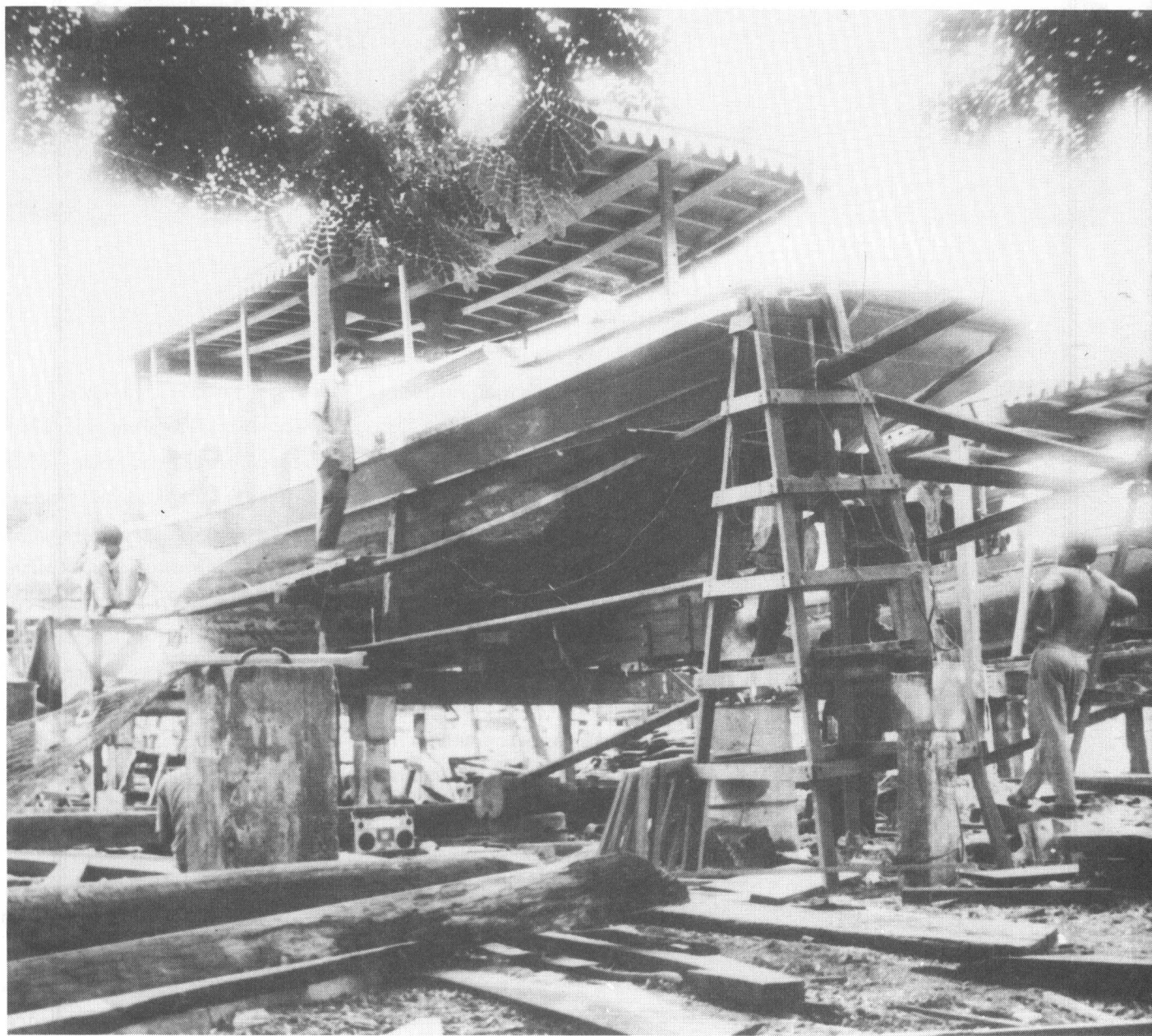
อภิธานศัพท์

จาก

โรงเรียนพินิจคำไม้

วันเวลาที่เหลืออยู่ กับอาชีพของคนอยู่คานเรือ “ช่างตอกหมัน”

ภาพและเรื่องโดย...ประเวศน์ พึ่งชู

ในบรรดาอาชีพของคนไทยเรานั้นเมื่อจะเอ่ยถึง

ก็คงไม่พ้นเรื่องของงานฝีมือไม่ว่าจะด้านแกะสลัก จักสาน ปั่นหรือ

จิตรกรรมเรื่องที่ผมจะเขียนถึงนี่ก็เป็นอาชีพที่ต้องใช้ฝีมือและความชำนาญเหมือนกัน

ซึ่งผมได้ไปพบเข้าด้วยความบังเอิญเนื่องจากได้ไปเที่ยวที่วัดพนัญเชิงแล้วแวะไปหาเพื่อนข้าง ๆ วัด

จึงทำให้ได้พบกับอาชีพหนึ่งซึ่งมีความสำคัญมากในอดีตแต่ปัจจุบันกำลังจะสูญหายไป

อาชีพนี้ต้องใช้การฝึกฝนและเรียนรู้ด้วยตนเองเนื่องจากไม่มีโรงเรียนสอน

อาชีพที่ว่านี่ก็คือ “การตอกหมัน” ฟังแล้วคนรุ่นใหม่ อาจจะไม่ค่อยคุ้นหูสักเท่าไร

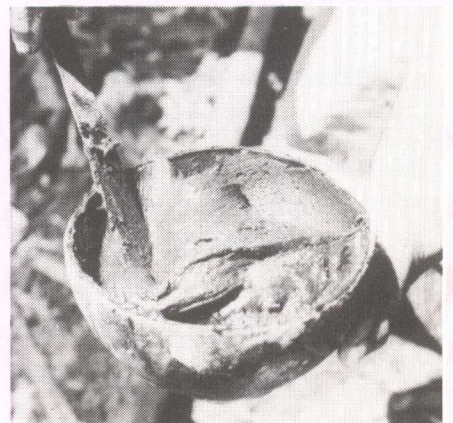
เหตุที่ผมที่กำลังจะสูญหายไปนั้น
ก็เนื่องมาจากสภาพของแหล่งน้ำนั้นกำลัง
ถูกทำลาย ซึ่งนอกจากมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม
แล้ว ยังมีผลกระทบต่อเส้นทางคมนาคมทาง
น้ำอันเป็นเส้นทางสำคัญในอดีตด้วย

อาชีพที่ว่านี่ก็คือ “การตอกหมัน”
ฟังแล้วคนรุ่นใหม่ อาจจะไม่ค่อยคุ้นหูสัก
เท่าไร ข้อมูลที่เขียนนี้อาศัยจากคำบอกเล่า
ของคุณลุง บัวอ่าง แซ่ฉั่ว เล่าให้ผมฟังว่า
การตอกหมันก็คือการซ่อมเรือโยงซึ่งเป็น
เรือไม้ในการซ่อมนั้นผู้ที่ซ่อมเรือจะนำ
เรือขึ้นแท่นของอู่ซ่อม ต่อจากนั้นจะเป็นการ
รับเหมาของผู้ที่จะมาซ่อมเรือ และผู้รับเหมา
จะแบ่งงานกันเป็นส่วน ๆ มีช่างไม้ ช่างหมัน
ช่างสี ช่างยา ช่างยนต์ (สำหรับเรือที่ไว้
โยงหรือเรือกระแซง)

แต่ละช่างจะทำหน้าที่ต่อเนื่องกันตาม
ลำดับ เริ่มแรกก็จะเป็นช่างหมัน ถัดมาเป็น
ช่างยาและช่างไม้ในกรณีที่เรือนั้นต้องเปลี่ยน
ไม้ ถ้าไม่เปลี่ยนก็ไม่ต้อง ต่อจากช่างยา
ก็จะเป็นช่างยนต์ และช่างสีในกรณีที่เรือยนต์
ลากจูง คุณลุงเล่าให้ฟังว่าสำหรับช่างหมัน
คือตัวลุนั้น เมื่อเรือขึ้นคานเรียบร้อยก็ต้อง
ทำความสะอาดเรือแล้วทาน้ำมันยางที่ท้อง
ด้านในให้เรียบร้อย แล้วคุณลุงก็จะจัดการ
ขุดลอกรอยหมันเก่าใต้ท้องเรือด้านนอกออก
ต่อจากนั้นก็ตอกหมันใหม่เข้าแทน

คุณลุงแก่เล่าให้ฟังว่า “เมื่อขุดท้องเรือ
หมดแล้วก็ใช้ชันยา (ลักษณะเป็นผงขาว ๆ มา
ผสมกับน้ำยางและปูนกินหมากสีแดงหรือสีขาว
ก็ได้ โดยมากใช้สีแดงคนให้เข้ากันจนเหนียว)
ทาท้องเรือ ผงขาว ๆ นี้ทำมาจากยางไม้ทำเอา

ผมนึกว่าคงเป็นยางพาราแถวทางใต้ แต่เมื่อ
ถามคุณลุงดูคุณลุงบอกว่า “ยางนี้ไม่ใช่ยางพารา
นะครับแต่เป็นยางไม้ทั่ว ๆ ไปเช่นต้นสน
ต้นสักส่วนใหญ่เป็นต้นไม้ทางเหนือ” ทำเอา
ผมหน้าแตกต้องรีบชวนแกะดูเรื่องอื่น เมื่อ
ยาเรือเสร็จแล้วก็จะทาน้ำมันยางเคลือบผิว
ส่วนใหญ่จะทาประมาณ 3 รอบ แต่ถ้าจะ
ทาน้ำมันมากกว่านั้นก็ขึ้นอยู่กับเจ้าของ
เรือ ยิ่งทามากความหนาของน้ำมันยางก็
จะมากตามทำให้เรือยิ่งทนต่อการสึกหรอ
ช่างยาส่วนใหญ่จะเป็นพวกผู้หญิงทำให้ผม
อดถามคุณลุงไม่ได้ว่าทำไมจึงจะใช้พวกผู้หญิง

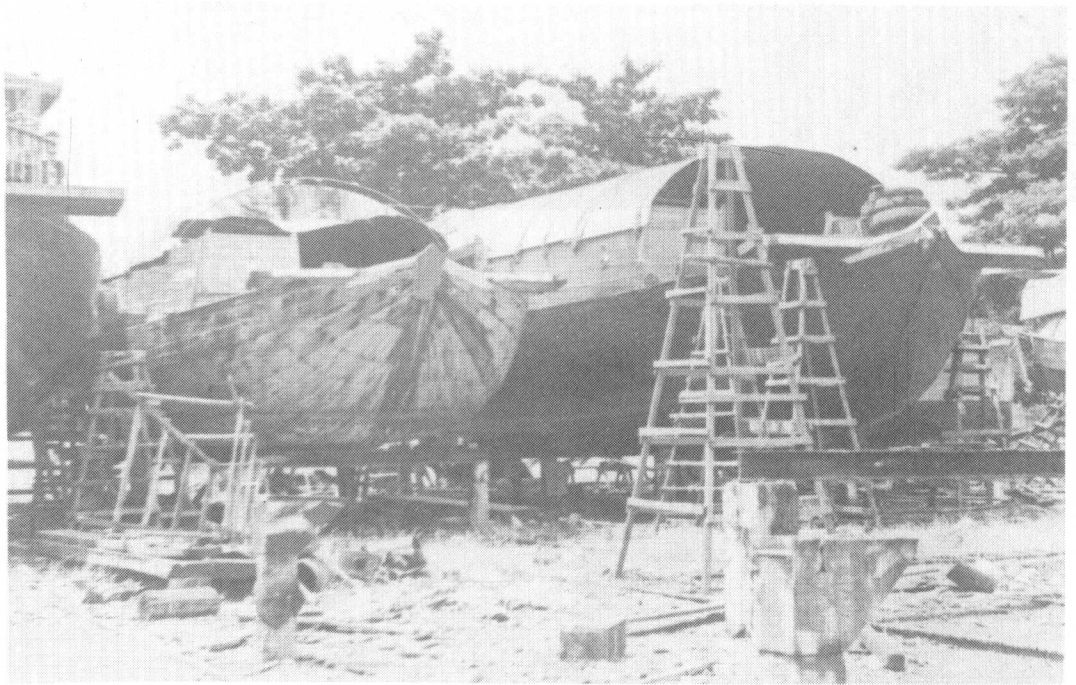
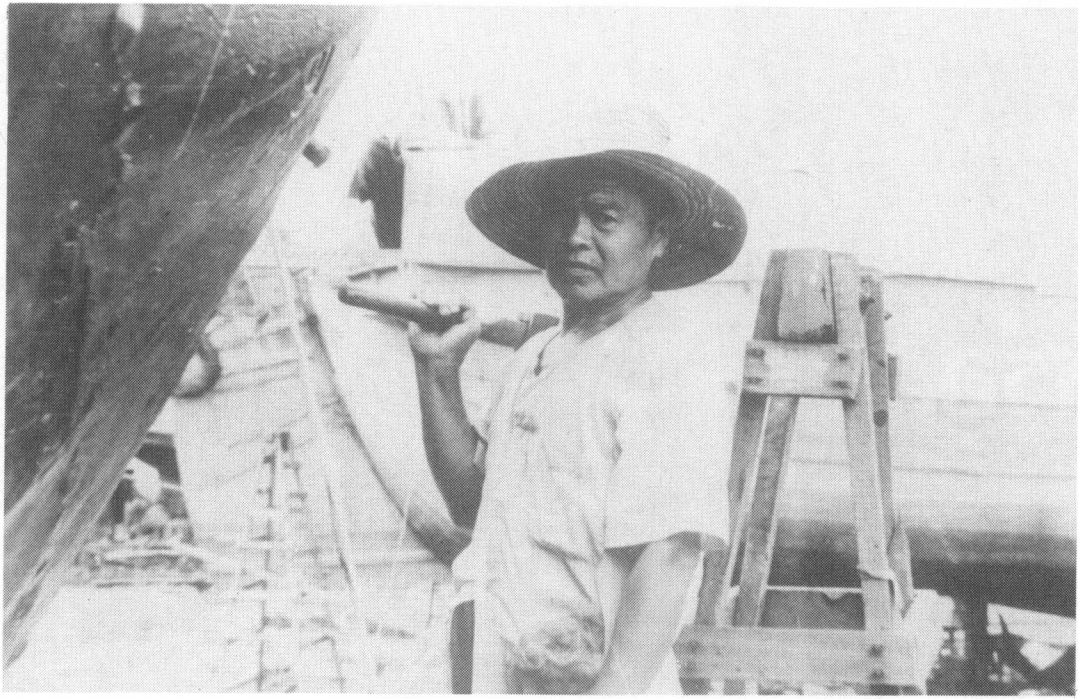
แกก็ตอบว่าเพราะค่าแรงมันถูกและพวก
ผู้หญิงเหล่านั้นส่วนใหญ่ก็คือเมียของช่างหมั้น
นั่นเองเรียกว่าทำกันได้ทั้งครอบครัว

หลังจากตอกหมั้นเสร็จแล้วก็จะทำ
น้ำมันยางเคลือบ คุณลุงแกบอกว่าทำทั้งไว้
วันเดียวก็แห้ง นั่นก็คือทาน้ำมันยางครั้งแรก
แต่ในครั้งที่สองหรือสามน้ำมันยางจะแห้ง
ช้าลง (ก็คงเป็นเพราะไม้อึดตัวจากการ
ทาน้ำมันยางครั้งแรกจึงทำให้ทาครั้งหลัง
แห้งยาก) เมื่อน้ำมันยางแห้งก็เป็นอันว่า
เสร็จเรียบร้อย แต่ถ้าน้ำมันยางไม่แห้งสนิท
จริงก็จะต้องนำขึ้นมาทาน้ำมันยางใหม่
เท่านั้นเอง

คุณลุงเล่าต่อไปอีกว่า “ลุงเริ่มทำตอก
หมั้นมาตั้งแต่ปี 02 โน้น นี่ก็ไปเข้าไป 34 ปี
แล้ว” เมื่อเห็นว่าคุณลุงบอกอย่างนั้นก็เลย
ถามว่ารักในอาชีพนี้หรือเปล่า แกก็ตอบว่า
ตอนแรก ๆ ไม่ได้รักอะไรหรอก ทำไปเพราะ
ตอนนั้นไม่รู้จะทำอะไร (ตอบไปแกก็หัวเราะ
ไป) คุณลุงยังบอกอีกว่าช่างหมั้นนี้ไม่ใช่ทำ
ได้ง่าย ๆ นะ กว่าจะตอกเป็นต้องฝึกเป็นปี ๆ
สมัยก่อนที่แกเริ่มทำก็มาสมัครกับนายช่างหมั้น
ก่อน แรก ๆ ก็ชุดพื้นท้องเรือด้านนอก หลังจากนั้น
ก็เริ่มหัดตอกข้าง แต่ถ้าเจ้าของเรือ
รู้ว่ามียะตึกใหม่ทำอยู่ด้วยเจ้าของเรือก็จะมายืน
เฝ้าดูอย่างไม่ให้คลาดสายตาเชียว เพราะ
กลัวจะทำให้ไม่ดี จะหัดตอกก็ต้องด่อน
เจ้าของเรือเฟลออก หากเขารู้ว่าใครมาใหม่
แล้วมาตอกหมั้นก็จะไล่ออกไปเลย

เรื่องที่เราเห็นกันโดยทั่วไปนี้คุณลุง
แกบอกว่าถ้าซ่อมคนเดียวเดือนหนึ่งถึงจะเสร็จ
(เฉพาะตอกหมั้น) สำหรับทีมงานมีกันประมาณ
3-4 คนใช้เวลาซ่อมประมาณอาทิตย์หนึ่ง
ในการทำหมั้นนี้ลุงแกจะเหมาไปเลยทั้งลำ
โดยอุปกรณ์ต่าง ๆ ทางเจ้าของเรือจะเป็น
ผู้เตรียมไว้ให้เนื่องจากเกรงว่าผู้รับเหมาจะ
ทำให้ไม่ดีหรือตอกหมั้นน้อยเกินไป ทำให้เรือ
ไม่ทน

สมัยก่อนที่แกเริ่มทำก็มาสมัครกับนายช่างหมั้นก่อน
แรก ๆ ก็ชุดพื้นท้องเรือด้านนอก หลังจากนั้น
ก็เริ่มหัดตอกข้าง แต่ถ้าเจ้าของเรือรู้ว่ามียะตึกใหม่ทำอยู่
เจ้าของเรือก็จะมายืนเฝ้าดูอย่างไม่ให้คลาดสายตาเชียว

คุณลุงเล่าให้ฟังอีกว่าเรือไม้เนื่อบวันจะมีแต่เรือเพราะเดี๋ยวนี้ส่วนใหญ่จะนิยมใช้เรือเหล็กแทนเรือไม้ ก็เลยเนื่อบวันจะสูญเสียไปแถมอุปกรณ์ในการซ่อมแซมเรือไม้ก็ขึ้นราคากันอย่างเพลิดเพลินน้ำมันยาง คุณลุงบอกกว่าแต่ก่อนปีบละ 80 บาท เดี่ยวนี้ปีบละ 680 บาท และยังจะไม่ค่อยจะได้น้ำยางคุณภาพดีอีกด้วย โดยเฉพาะพ่อค้าที่เห็นแก่ได้ก็จะผสมสิ่งแปลกปลอมเข้าไปในน้ำมันยางเพื่อให้ดูว่าเยอะ

คานเรือเนื่อบมีมาประมาณเกือบ 100 ปีมาแล้ว แต่ก่อนจะใช้มือคว้านขึ้นไม่มีอุปกรณ์

อย่างทุกวันนี้ เวลาลากจูงต้องใช้การพาย โดยคน สมัยเนื่อบยังมีเรือเครื่องลากจูงและเรือที่ใช้โยงลำไม้ใหญ่เท่ากับในปัจุบัน แต่พอมีการลากจูงเพิ่มขึ้นก็ต้องอาศัยเครื่องจักรและการขนที่เพิ่มขึ้นด้วยเรือก็เลยใหญ่ขึ้นเริ่มมีเรือใหญ่ก็ประมาณปี พ.ศ. 2510 เนื่อบมาจากตอนนั้นมีข้าวโพดทาง อ.ท่าเรือ (จ.อยุธยา) กำลังมีผลผลิตมาก เลยต้องการการขนส่งที่สามารถขนได้มาก ๆ และรวดเร็วขึ้น เรือที่ใช้ลากจูง จึงเป็นเรือเครื่องและเรือโยงก็ต้องใหญ่ขึ้น เครื่องยนต์เรือ

สมัยเนื่อบประมาณ 20 แรงม้า แต่ปัจุบันประมาณ 200 กว่าแรงม้า

เส้นทางคมนาคมทางน้ำเริ่มลดความสำคัญลง ภาพเรือลากจูงและเรือโยงเริ่มมีให้ดูน้อยลงทุกที อาชีพช่างตอกหมันของคุณลุงก็คงต้องพลอยหายไปไปอีกไม่นาน ผมเองก็ได้แต่หวังว่าเรื่องนี้คงเป็นเครื่องเตือนความทรงจำ “อาชีพตอกหมัน” อาชีพที่ต้องแสดงฝีมือและความชำนาญอีกอาชีพหนึ่ง

สัปเหร่อ...

ผู้เชื่อมวิถีโลก...กับปรโลก

จักรกฤษณ์ บุตรไชย เรื่อง / ภาพ

คุณลุงอาจ

“เจ็บใจสัปเหร่อคนก่อน”

เป็นประโยคแรกของการสนทนาที่ลุงกล่าวกับเราที่ไปเยี่ยมเยือนในวันนั้น

“ตอนนั้นญาติลุงจมน้ำตาย ลุงก็ไปตามสัปเหร่อมาทำศพ สัปเหร่อมาช้ามาก ลุงเลยลงมือทำศพเอง โดยอาศัยประสบการณ์ที่เคยเห็นมาอีกอย่างคือ ลุงคิดว่ามีน้อยคนที่จะประกอบอาชีพนี้ เมื่อลุงทำเป็นลุงก็จะช่วยเหลือคนเหล่านั้น”

นี่คือเหตุผลและแรงบันดาลใจให้ชายร่างเล็กผิวดำเพราะต้องทำงานอยู่ด้วยความร้อนหน้าเตาเผาศพชื่อคุณลุงอาจ หันมาประกอบอาชีพสัปเหร่อ แห่งวัดโปรดสัตว์ เริ่มจากเป็นผู้ช่วยก่อน

คุณลุงเริ่มเรียนสัปเหร่อเมื่ออายุเพียง 15 ปี ในการเรียนช่วงแรกคุณลุงจะคอยเป็นลูกมือให้กับอาจารย์ก่อน ในขณะที่ปฏิบัติงานจริงอาจารย์ก็จะสอนเทคนิคครบทั้งกาตาให้ด้วย

“เป็นผู้ช่วยอยู่นานพอสมควร จนอาจารย์เห็นว่าเราล่องจิง “จับมือ” ซึ่งคล้ายกับเป็นการให้คำมั่นสัญญาว่าจะทำตามข้อห้ามต่าง ๆ และจะเรียนเพื่อไปประกอบอาชีพนี้เท่านั้น หลังจากนั้นอาจารย์ก็จะปล่อยให้ลงมือทำศพเอง” ในเรื่องกาตาอาคมคุณลุงบอกกับเราว่า “มันเป็นเรื่องที่คุยโอ้อวดกันไม่ได้ เพราะมันเป็นสิ่งที่มองไม่เห็นตัว”

“
ลุงเองไม่เคยโดนผีหลอก
และไม่เชื่อเรื่องผี

”

“
หากศพติดตัวขึ้นมา
ลุงก็ใช้กระดานทับให้
นอนลง

”

จะกลัวอะไรกับท่อนไม้ๆ

เมื่อคุณลุงได้เล่าเรียนวิชาและจัดการ
กับศพเองโดยไม่มีอาจารย์คอยดูแลและให้
คำปรึกษาขณะทำงานเป็นครั้งแรก คุณลุง
บอกว่ารู้สึกเฉยๆ ไม่ได้เกิดความกลัวหรือ
ขยะเขยง

“ลุงคิดว่าศพคือท่อนไม้ หาใช้รูปร่าง
ของคน เพราะคนที่ตายไปแล้วไม่มีความรู้สึก
ลุงคิดแบบนี้ลุงเลยไม่กลัวตลอดระยะเวลาการทำงาน
มาเกือบ 50 ปี ลุงก็คลุกคลีกับศพมาเยอะ อีก
อย่างลุงเองก็ไม่โดนผีหลอกและก็ไม่เชื่อเรื่องผี”
รายได้ไม่แน่นอน

ในการประกอบอาชีพนี้มีรายได้ไม่
แน่นอน เพราะขึ้นอยู่กับตายของคน
บางเดือนก็ไม่มีรายได้จากงานส่วนนี้เลย
เคยมีรายได้จากอาชีพนี้มากที่สุดคือ 500
บาท

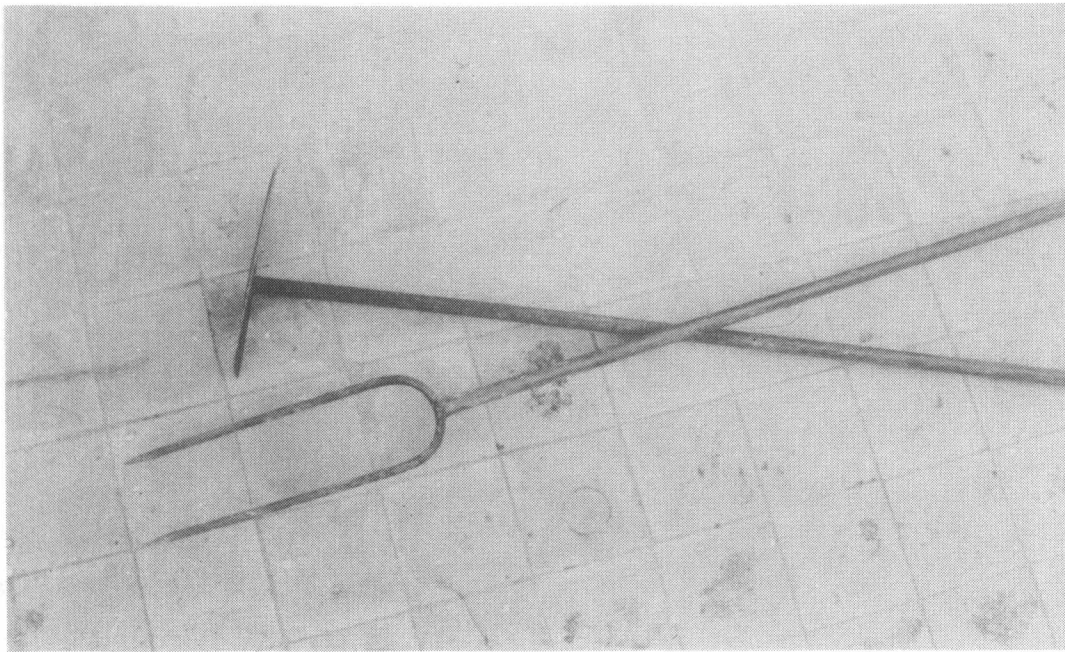
“ค่าบริการลุงไม่ได้เป็นฝ่ายเรียกร้องขึ้น
อยู่กับญาติของผู้ตายว่าจะให้เท่าไร ถ้าเขามี
ฐานะก็จะให้เรามาก ส่วนของใช้ของผู้ตายหาก
ขึ้นไหนอยู่ในสภาพดี สะอาด ลุงก็จะเก็บเอาไว้
ใช้รวมทั้งเงินปากผีด้วย”

ไม่เคยปรากฏว่าถูกทวงคืนโดยเจ้าของ
เดิม ไข่แต่เฉพาะคุณลุงเท่านั้น ลูกเมียของ
คุณลุงก็ไม่ถูกทวงคืน

“เราได้สวดมนต์ บอกกล่าวเจ้าของเดิม
และทำบุญกรวดน้ำไปให้”

สภาพเตาเผา

สามง่าม และเหล็กเขี่ย

ล้างให้สะอาดก่อนเผา

การอาบน้ำสพหรือล้างหน้าสพทำเพื่อ
ให้สพสะอาด ในอดีตนั้นการอาบน้ำสพ
คือ อาบน้ำจริง ๆ ต้องคว่ำโลงเพื่อเอาสพ
ออกมาอาบน้ำให้สะอาดจริง ๆ ก่อนนำเข้า
เตาเผา

“ในสพนั้นจะมีหนอนซึ่งเราเรียกว่า “ตัว”

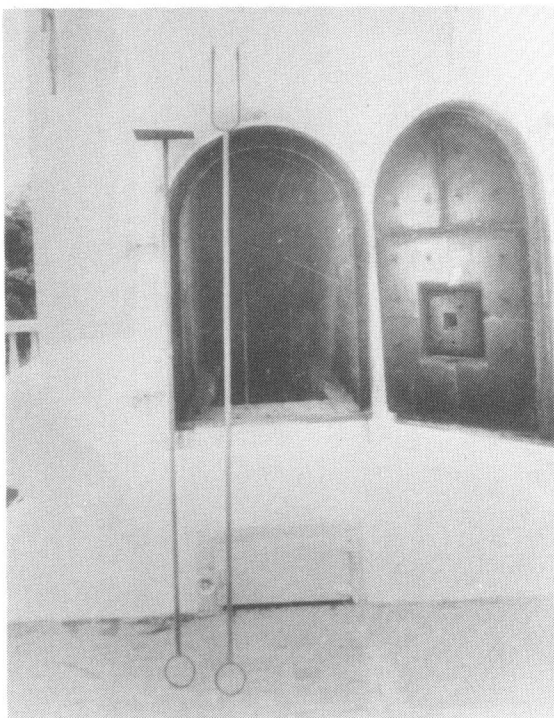
จะต้องล้างตัวออกให้หมด เพราะเราต้องเผาแต่
สพเท่านั้น”

มัดตราสังข์เพื่อป้องกันโลงแตก

เมื่อสพมาถึงศาลาชั้นตอนแรกที่คุณลุง
จะต้องทำคือ เปลี่ยนเสื้อผ้าให้สพ ต่อจาก
นั้นมาถึงขั้นตอนสำคัญคือการ “มัดตราสังข์”
ในขั้นตอนนี้จะมีการลงกลากำกับด้วย ซึ่ง
สพแต่ละประเภท จะมีกลากำกับที่ต่างกัน
ส่วนจะแตกต่างกันอย่างไรนั้นคุณลุงไม่
ยอมบอก เหตุผลอีกเหตุผลหนึ่งคือ ป้องกัน
สพติดเมื่อสพขึ้นอืด เพราะจะทำให้โลงแตก
ได้ หลังจากนั้นก็จะปิดฝาโลง ในการตอก
ตะปูปิดฝาโลงจะเพื่อความแน่นหนาเท่านั้น
มิได้มีกลากำกับเหมือนที่ทุกคนเข้าใจกัน
ตะแคงเพื่อป้องกันสพลุกขึ้น

ก่อนทำการเผาสพคุณลุงจะเปิดฝา
โลงอีกครั้งเพื่อล้างหน้าสพและให้ญาติเห็น
หน้าเป็นครั้งสุดท้าย เมื่อนำเข้าเตาเผา
จะต้องตะแคงสพเพื่อป้องกันไม่ให้สพติดตัว
ขึ้นมา

“สมัยก่อนการเผาสพจะเผาที่เชิงตะกอน
หากสพติดตัวขึ้นมา ลุงก็ใช้กระดานทับให้สพ
นอนลง แต่ในปัจจุบันนี้จะใช้การตัดเส้นตาม
ข้อพับแทน”

เนรุตต์โปรดสัตว์ ที่ทำงานของคุณลุง

ไล่หมียากที่สุด

ในการเผาศพแต่ละครั้งนั้นคุณลุงจะต้องคอยดูให้ศพไหม้หมดทุกส่วนจะต้องใช้เวลาประมาณ 1-2 ชม. ศพจึงจะไหม้หมด ส่วนที่ไหม้ยากที่สุดคือ ส่วนที่เป็นลำไส้เพราะในลำไส้มีน้ำอยู่มาก ส่วนเทคนิคการเผานั้นไม่มีอะไรมากขึ้นอยู่กับการเชิยศพ

“ตอนเผาถ้าเชิยศพบ่อยก็จะ ได้กระดูกน้อย แต่ถ้าเชิยน้อยก็จะ ได้กระดูกมาก”

จมน้ำมา มีปัญหาไหม

การเผาศพก็จะมีปัญหาเช่นเดียวกับการทำงานอื่น ๆ ปัญหาของคุณลุงอาจคือ ศพที่เสียชีวิตเพราะจมน้ำ เป็นศพที่จัดการยากมากที่สุด เพราะในศพจะมีน้ำอยู่จึงทำให้ไหม้ช้า

“ศพจมน้ำตาย บางทีก็กางแขนกางขามทำให้ยากแก่การมัดตราสังข์ และความชื้นในศพก็เป็นปัญหาในการเผาศพ”

กฎกติกาการยาท

อาชีพสัปเหร่อเป็นอาชีพที่ลึกลับน้อยคนนักที่จะประกอบอาชีพนี้ และความแปลกของอาชีพนี้จึงทำให้ข้อบังคับมีแปลกกว่าอาชีพอื่น คือ

“ห้ามทำศพถูกตัวเอง”

“ห้ามคุยโอ้อวดเรื่องวิชา”

“ห้ามลองวิชา”

“ห้ามเผาศพเด็กที่ยังไม่มีฟัน”

“ก่อนเผาศพตายทั้งกลมจะต้องเอาเด็กในท้องออกก่อน”

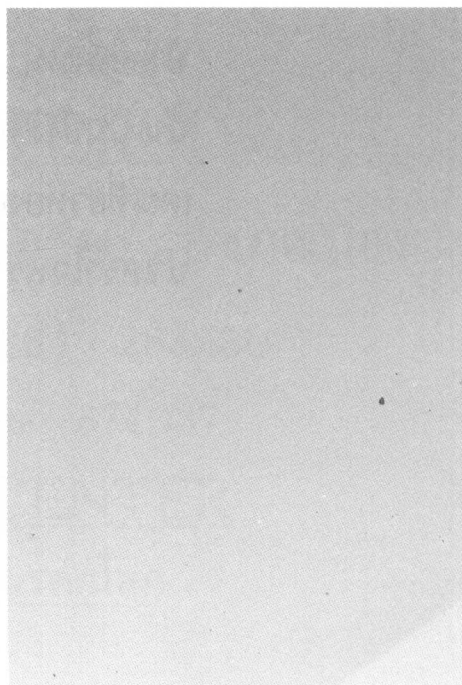
เหตุผลสำหรับข้อห้ามต่าง ๆ นั้นคุณลุงไม่ยอมบอกเรา

จะทำงานนี้อย่างไร---

คุณลุงอาจใช้เวลาอยู่กับงานประเภทนี้ซึ่งเป็นงานที่จะต้องอาศัยความสามารถความกล้าอยู่จนเกือบ 50 ปี และยังคงจะประกอบอาชีพนี้ต่อไปจนกว่าจะเป็นฝ่ายถูกเผาบ้าง

“ก็จะประกอบอาชีพนี้ไปเรื่อย ๆ จนกว่าชีวิตจะหาไม่แล้วก็กำลังถ่ายทอดวิชาให้กับเพื่อนอยู่”

และนี่คืออาชีพอีกอาชีพหนึ่ง ที่น้อยคนจะสนใจประกอบอาชีพนี้ อีกทั้งเป็นอาชีพที่กำลังจะสูญหาย เนื่องจากปัจจุบันนี้มีการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในการเผาศพ จึงทำให้อาชีพสัปเหร่อมีความสำคัญน้อยลง

ป่าอยู่ที่ไหน ?

ป่าอยู่ที่ไหน...ที่ไหนใครรู้บ้าง
ฉันเป็นช้างเคยอยู่ป่าเคยอาศัย
เคยเที่ยวท่องอย่างเสรีในพงไพร
น่าเศร้าใจพรากรจากป่ามาอยู่กรุง

อภินันทนาการ

จาก

สถาบันกวดวิชา

CLEVER CENTER

สถาบันกวดวิชาชั้นนำของจังหวัดชลบุรี กำลังขยายกิจการไปใน
ทุกภาคทั่วไทยต้องการร่วมลงทุนกิจการกวดวิชากับนักธุรกิจในที่
การเป็นเจ้าของสถาบันกวดวิชาไม่ยากอย่างที่คิด เป็นธุรกิจที่สร้างสรรค์และน่า
ภูมิใจ ให้ผลตอบแทนที่คุ้มค่า คุณเพียงแต่มีดีก่แถวทำเลสวย

ติดถนนใหญ่ เรามีข้อเสนอหลายแบบให้คุณเลือก

สนใจร่วมลงทุนติดต่อ สถาบันกวดวิชา

CLEVER CENTER

17/142 ซอยนพรัตน์ ตำบลบางปลาสร้อย อำเภอเมือง

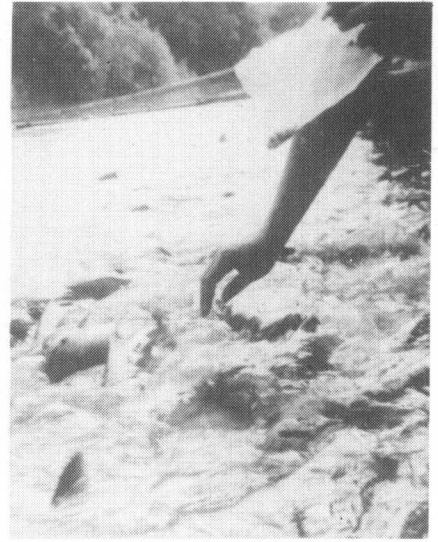
จังหวัดชลบุรี 20000 โทร.(038) 284530

phonelink 151,152 เรียก 374037

สถาบันกวดวิชา CLEVER CENTER

ร่วมฉลองความเป็นไทยในงานมรดกโลก

เมื่อพูดถึงธรรมชาติ คนส่วนใหญ่
6 มักจะนึกถึงน้ำตกที่สวยงาม ยอด
 ดอยสูงตระหง่าน มีดอกไม้บานสะพรั่งเหมือน
 แสงทองปูเต็มพื้นแผ่นดิน คงต้องใช้เวลาเป็น
 วันคืน กว่าจะเดินทางไปสัมผัสกับสิ่งที่ตระ
 การตา เหล่านั้นเพราะธรรมชาติเช่นนี้มีเฉพาะ
 บาง ฤดูกาล หาได้ยาก แต่ในที่นี้ผู้เขียน
 จะเสนอธรรมชาติที่เราสามารถสัมผัสได้ทุกโอกาส
 ในยามจะหาความรื่นรมย์ส่วนตัว เพื่อหลีกเลี่ยง
 ความวุ่นวายและมลภาวะเป็นพิษ ที่อยู่ในเมือง
 หลวง

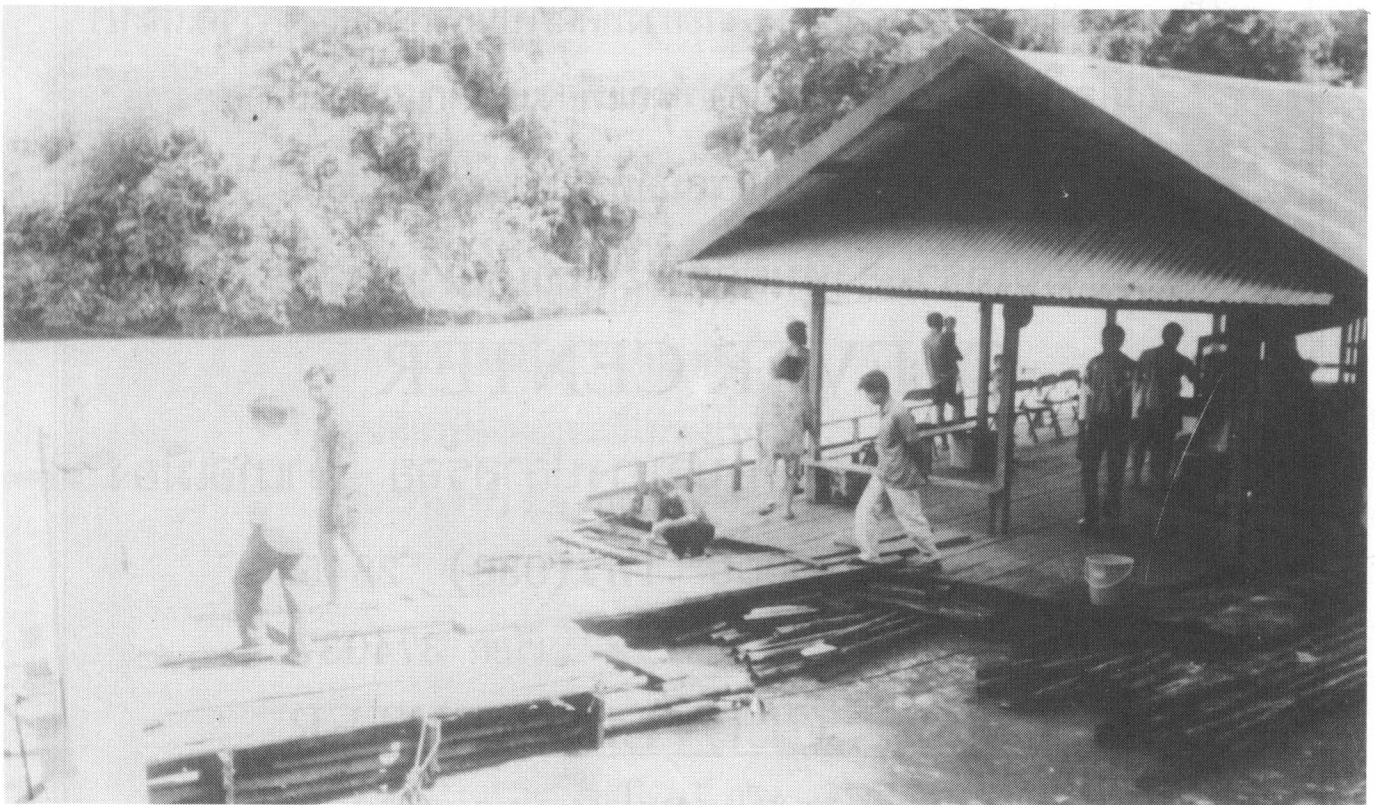
ไปดูปลาวังมัจฉา วัดพระลอย

เรื่อง นงเยาว์ มณีรินทร์

ภาพ ชินรัตน์ โภกนท

■ ปลาเหล่านี้มาอาศัยอยู่ในวัดมาหลายปีแล้ว จน
 กลายเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับวัดนี้ไป

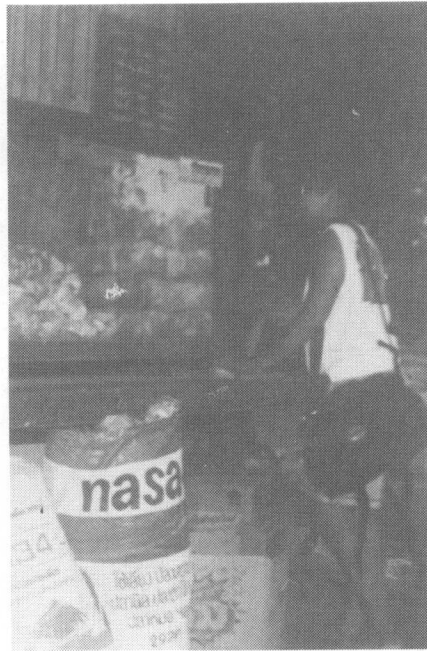
■ ฝูงปลากำลังกินขนมปังที่นักท่องเที่ยวให้

■ ธรรมชาติที่เราควรช่วยกันอนุรักษ์

■ ผู้มาเที่ยวให้อาหารปลาโบหน้าเปี่ยมไปด้วยรอยยิ้ม

■ ผู้มาเที่ยวกำลังซื้อขนมให้ปลา

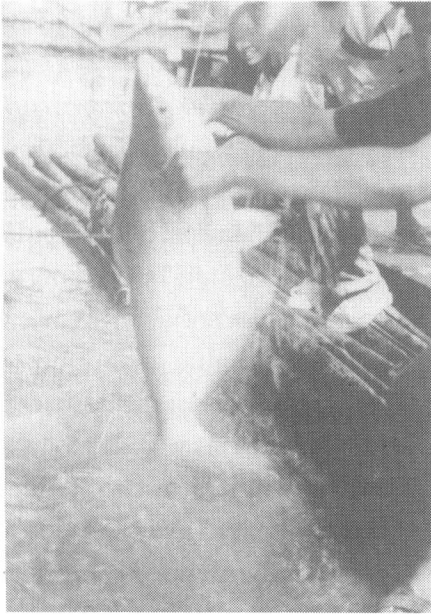
เป็นเวลาหลายสิบปีมาแล้วที่ผู้เขียนมีโอกาสได้รู้จักกับ วัดพระลอย ซึ่งตั้งอยู่ที่ตำบลรั้วใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี และผู้เขียนมีความประทับใจมาเมื่อได้มาเยือนสถานที่สำคัญทางศาสนาแห่งนี้ เมื่อหลายปีมาแล้วและครั้งนี้ก็เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ผู้เขียนได้มาสัมผัสธรรมชาติอันมีชีวิตสื่อความหมายกับเราได้ สภาพเมื่อครั้งก่อนกับครั้งนี้ ดูเหมือนว่าจะแตกต่างกันออกไป แต่เป็นไปในทางที่ดีขึ้น เพราะทางวัดพระลอยมีจุดประสงค์ในการอนุรักษ์ธรรมชาติและปลูกฝังจิตสำนึกที่ดีแก่ผู้เดินทางที่ประสงค์จะหาความสงบสุขทางจิตใจและความรื่นเริงบันเทิงตา

ในสมัยก่อนการเดินทางมาวัดพระลอยค่อนข้างลำบากเพราะเส้นทางเข้าวัดเป็นถนนลูกรัง เป็นหลุม เป็นบ่อ แต่ปัจจุบันนี้สะดวกสบาย เพราะมีถนนลาดยางเข้าถึงวัดพระลอย ถ้าผู้เดินทางมาจากกรุงเทพฯ ต้องการมาเที่ยวสามารถมาได้หลายทางด้วยกัน เช่น

1. เส้นทางสายเก่า ถนนมาลัยแมน ผ่านจังหวัดนครปฐม สุพรรณบุรี

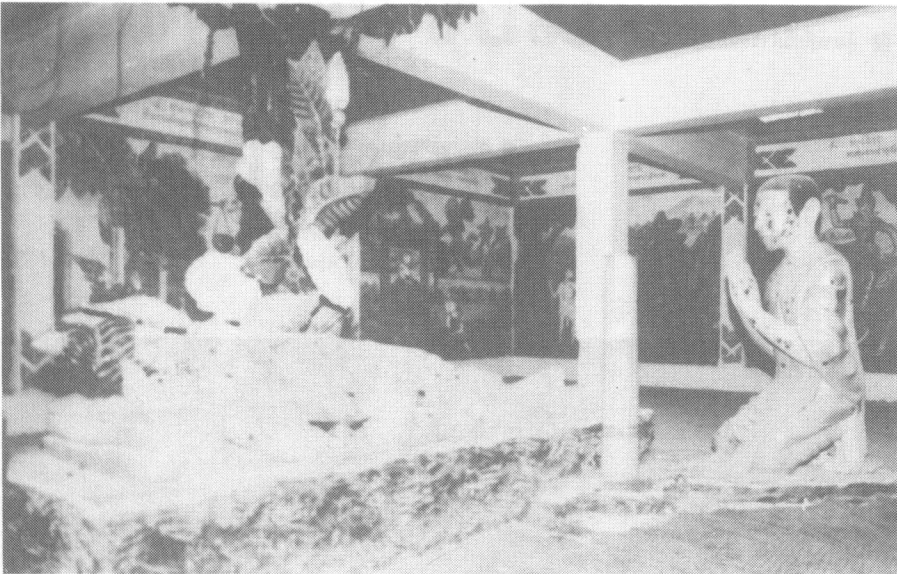
■ อาหารโปรดของปลาที่วัดพระลอยคือขนมปังและอาหารเม็ด

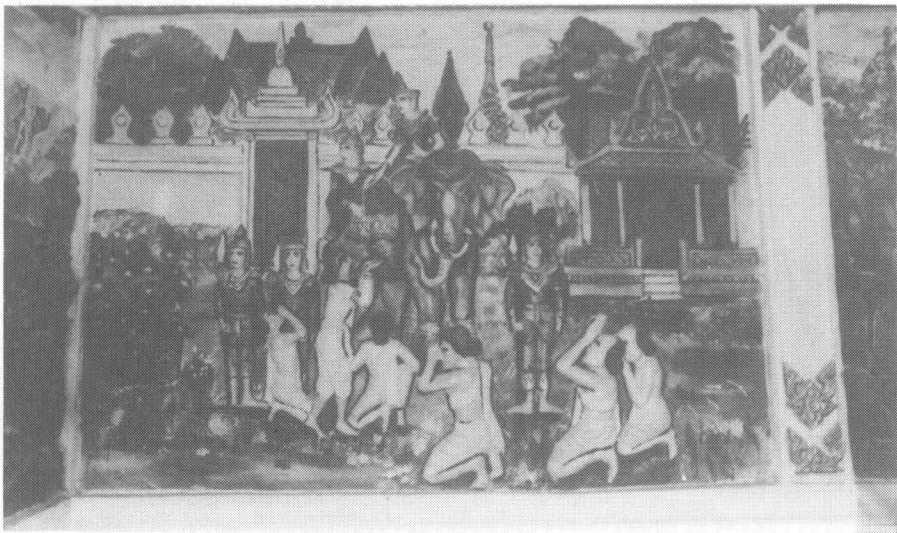
■ ขนาดของปลาวัดพระลอย

■ ทางเข้าไปเที่ยวชมในเขาวงกต

■ จิตรกรรมทศชาติชาดก

■ จิตรกรรมฝาผนังวัดพระลอย

2. เส้นทางเอเชียสายเก่า กรุงเทพฯ-อ่างทอง
สุพรรณบุรี

3. เส้นทางเอเชียสายใหม่ ถนนบางบัวทอง
กรุงเทพฯ-สุพรรณบุรี

4. ถนนทางสายกรุงเทพฯ-อยุธยาสุพรรณบุรี

ใช้เวลาเดินทางไม่ถึงสอง ชม. จาก
กรุงเทพฯเราก็จะมาถึงสถานที่แห่งนี้ ทางเข้า
สะดวก สบาย เมื่อจอดรถมีซุ้มใหญ่ที่ตั้ง
ตระหง่านเขียนว่า “วัดพระลอย อุทยานมัจฉา
วัดพระลอย สัมผัสและจับปลาได้”

ผู้เขียนเดินทางเข้าไปอีกครั้งเพื่อหวัง
ค้นหาสีเขียวแห่งธรรมชาติ ซึ่งปัจจุบันหา
ได้ยาก ได้เข้าไปนมัสการหลวงพ่อบุโสด
ภายในอุโบสถมีพระพุทธรูปสมัยอุทองและ
ทวาราวดี ที่เก่าแก่มียุกว่า 800 ปี ผู้เขียน
เกิดความศรัทธาเลื่อมใสอย่างน่าอัศจรรย์ ขึ้น
ทันทีและคิดว่าถ้ามีโอกาสจะกลับมามาก
เป็นแน่

เมื่อออกมาจากอุโบสถได้พบกับความ
สดชื่น ภายใต้กระแสน้ำที่เย็นน่าน้ำ
สุพรรณ (แม่น้ำท่าจีน) ต้นไม้ที่เขียวชะอุ่ม
ร่มเย็น มีสัตว์นานาชนิด เช่น หมี ลิง ชะนี
นก เต่า เสือปลา อีเห็น เป็นต้น สัตว์เหล่านี้
ตอนแรกก็นึกสงสัยว่าทางวัดได้มาอย่างไร
ต่อเมื่อไปนมัสการเจ้าอาวาสเมื่อสอบถามพูดคุย
ก็ได้รับความว่า มีชาวบ้านนำมาถวายเพื่อประโยชน์
แก่การศึกษาสำหรับผู้คนที่มาท่องเที่ยว

วัดพระลอยแห่งนี้ทุกวันหยุดจะมีนัก
ท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวเป็นประจำ ถึงแม้ว่า

จะเป็นวัดที่ไม่ใหญ่ก็เป็นที่รวมพุทธประวัติของพระพุทธศาสนาที่สวยพระชาติเป็นพระเวสสันดรชาติที่ 10 ในทศชาติก

อุทยานมัจฉา แหล่งท่องเที่ยวที่ขึ้นหน้าขึ้นตาของชาวบ้าน แห่งวัดพระลอยทำชื่อเสียงให้ชาวบ้านแถบนั้นและทางวัดมีรายได้สำหรับนำมาปรับปรุง บูรณะปฏิสังขรณ์อุโบสถหลังเก่าสมัยอุทอง ที่ชำรุดทรุดโทรมไปมากแล้ว

ผู้เขียนอดไม่ได้ที่จะเดินลงไปเที่ยว เพราะเห็นมีผู้คนที่นี่มากกว่าบริเวณอื่น มีเสียงหัวเราะ รอยยิ้ม อย่างมีความสุข ซึ่งเป็นภาพที่หาดูได้ยากในสังคมเมืองเช่นปัจจุบันนี้ที่ชาวแพนั่นเอง ผู้เขียนต้องตะลึงด้วยความสนเท่ห์ เมื่อเห็นปลาต่าง ๆ หลายชนิดลอยตัวขึ้นสู่วิวน้ำอย่างลึกลับ โดยมิได้เกรงกลัวภัยอันตรายใดๆ เลยเลื้อยไปอีกทางหนึ่งของแพก็มองเห็นชายหญิงคู่หนึ่ง กำลังจับปลาสวยตัวใหญ่ ซึ่งตามธรรมชาติของปลาแล้วจะไม่เชื่อง และคุ้นเคยกับคนเช่นนี้ ภาพเช่นนี้สะท้อนให้เห็นถึงบรรยากาศที่มีความสุขระหว่างคนกับปลาที่หาดูได้ยากมาก แสดงว่าปลาได้รับการเอ็นดู และเมตตาปรานีจากผู้ที่มาเยือนจนมันลืมนึกไปว่ามนุษย์เป็นสิ่งอันตรายที่ควรหลีกเลี่ยง แต่สำหรับคนที่มาเที่ยวที่นี่แล้วล้วนแต่มีจิตใจที่ดีงาม พวกเขาเหล่านั้นมีความสุขกับการได้สัมผัสธรรมชาติ และพร้อมที่จะโอบอุ้มเลี้ยงดูธรรมชาติให้คงอยู่ตลอดไป

บรรดาปลาต่าง ๆ ที่ผู้เขียนกล่าวถึง นอกจากปลาสวยยักษ์ที่มีน้ำหนักถึง 6-10 กก. แล้วยังมีปลาอื่น ๆ ที่ได้มาอาศัยร่มใญ่ของพุทธศาสนา ปลาตะเพียน ปลาสวาย ปลากระแห ปลาหมอเทศ ปลา-กระสูบ ปลาแรด ปลากด ปลาทราย และถ้าจะให้ผู้เขียนกล่าวทั้งหมดแล้วน่าจะยังมีอีกหลายชนิด

ปลาชนิดต่าง ๆ ลอยตัวขึ้นสู่วิวน้ำ ใช้หางตีน้ำจนน้ำกระจาย กระเซ็นเป็นฝอย กระเด็นถูกผู้คนที่มาท่องเที่ยว ทำให้เขาเหล่านั้นส่งเสียงร้องอย่างสนุกสนาน ทำไมเหอ ปลาลอยตัวขึ้นมาทำไม ผู้เขียนค้นหาคำตอบโดยหยิบเงินในกระเป๋าสตางค์ แล้วเดินไปที่โต๊ะขายอาหารปลา อันได้แก่ ขนมปัง อาหารเม็ด ซึ่งมีพระสงฆ์ ทำหน้าที่บริการอยู่ ผู้เขียนบริจาคเงินให้ท่านในราคาขนมปังแฉะ

■ หมี่ใหญ่วัดพระลอย

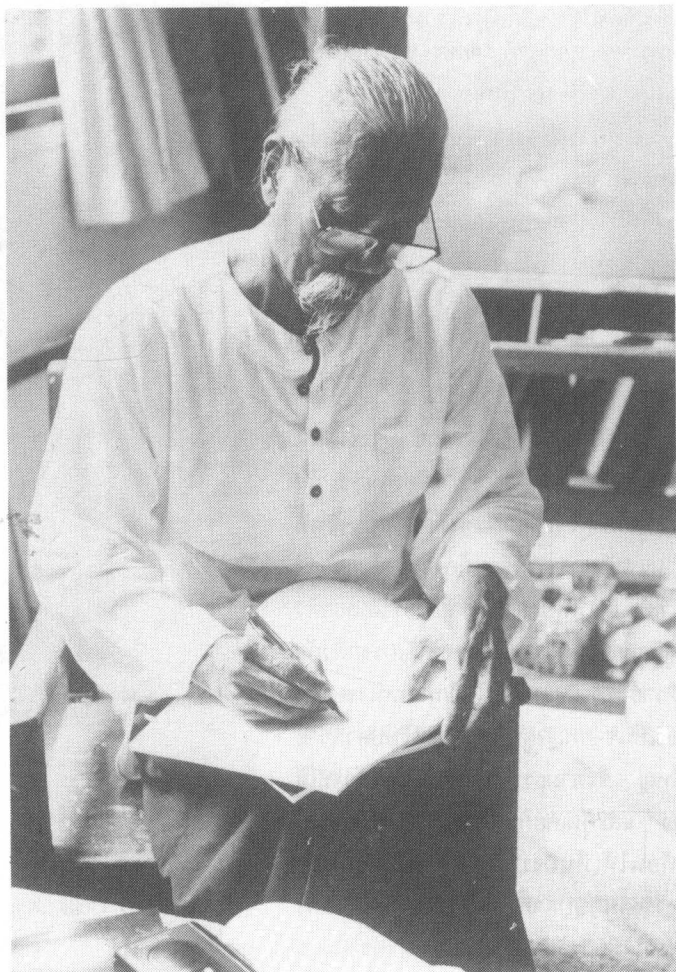
10 บาท อาหารเม็ดถุงละ 5 บาท ซึ่งท่านบอกกับผู้เขียนว่า อาจจะแพงไปสักหน่อยนะ โยม แต่ก็นำรายได้มาพัฒนาวัด ในความคิดของผู้เขียนแล้ว ราคาดังกล่าวนี้น่าจะไม่แพงเลย เพราะนอกจากบริจาคให้วัดแล้วยังได้เลี้ยงดูสัตว์นานาชาติที่อยู่ภายใต้พื้นน้ำชานแพ นอกจากนี้แล้วถ้ามองไปให้ลึกซึ้งก็ทำให้คิดว่า ถึงราคาแพงมากกว่านี้ นักท่องเที่ยวคงไม่ปฏิเสธที่จะหยิบบความเมตตาปรานีให้กับปลาที่น่ารัก ที่กำลังรอคอยผู้มาเยือนทุกวัน และอีกมุมหนึ่งของสังคม คงมีมนุษย์บางประเภทที่คอยทำลายธรรมชาติซึ่งมีคุณค่านับอนันต์ การที่เราจะเสียสละประโยชน์เล็กน้อยๆ เพื่อรักษาธรรมชาติเอาไว้ เป็นเรื่องน่าภูมิใจยิ่ง

เมื่อสนทนากับผู้ปลาน้ำแล้วสนทนาเรื่องแล้วถึงเวลาที่จะจากไป ทั้งที่ใจอยากจะอยู่ต่ออีกสักครู่หนึ่ง แต่ก็คิดว่าคงมีสักวันที่ได้กลับมาเยือนอีก

ขึ้นจากชานแพแล้วมองเห็นนักท่องเที่ยวเดินตรงไปที่ซุ้มสีเขียว ภายในซุ้มมีต้นไม้ใหญ่ ดูเหมือนเป็นป่าจำลองผู้เขียนเกิดความสนใจจึงเดินเข้าไปสำรวจสถานที่นี้ก็คือเขาวงกต อันเป็นที่รวบรวมเรื่องราวของพระพุทธเจ้าเมื่อสวยพระชาติเป็นพระเวสสันดร ชาติที่ 10

ภายในได้จำลองเรื่องราวของพระเวสสันดรทั้งหมด เป็นรูปปั้นต่าง ๆ อันเป็นภูมิภาครรมที่สวยงาม เป็นเรื่องราวที่น่าสนใจน่าศึกษาสำหรับผู้แสวงหาความรู้ ผู้เขียนเดินชมเป็นเวลา 30 นาที ก็ถึงเวลาจริง ๆ แล้วที่ต้องจากสถานที่ที่น่าประทับใจแห่งนี้ไป

เมื่อมีพบบกย้อมมีจาก แต่เราจะกลับมาพบหมี่มัจฉาแห่งอุทยานมัจฉาอีกแน่นอน เพื่อพิสูจน์ว่าเราเป็นผู้ที่รักธรรมชาติอันแท้จริงก่อนกลับได้บันทึกภาพที่ประทับใจมาถ่ายทอดให้ท่านผู้อ่านที่สนใจได้ชมและหวังไว้ว่าท่านผู้อ่านคงเก็บเกี่ยวความประทับใจจากภาพเหล่านี้และหวังว่าเมื่อมีโอกาส ท่านคงไปเยือนจังหวัดสุพรรณบุรี ดินแดนแห่งสีเขียวทองทุ่งสีทอง สัตว์น้ำเรไร่า ผึ้งปลาน้ำรักสักครั้ง แล้วท่านจะไม่ลืมความประทับใจเหล่านี้อีกนานแสนนาน

ประเทือง เอมเจริญ กับงานศิลปะเพื่อมนุษยชาติ

ประเทือง เอมเจริญ ศิลปินอิสระวัย 58 ปี ใช้ชีวิตกับการเขียนภาพแนวทางสร้างสรรค์อย่างจริงจังมีโอกาสนสัมผัสสัมผัสอ้อมกอดของธรรมชาติอย่างใกล้ชิดและสิ่งที่สนองตอบต่อการสัมพันธ์กับธรรมชาตินั้นก็คือผืนผ้าใบกับปลายพู่กันและความตั้งใจที่วาดลงไป ผลที่ได้รับก็เป็นที่น่าภูมิใจ เพราะท่านแสดงความรู้สึกได้อย่างละเอียดอ่อนต่อธรรมชาติ

จินจิรา หัสสะ
วิไล วงศ์ธรรม

งานศิลปะเข้ามามีบทบาท กับสังคม
ไทยในปัจจุบัน เพราะว่าคนเราเริ่ม
ที่จะหาความสุขและความบันเทิงจาก
ศิลปะ ให้กับตนเอง จึงทำให้ศิลปินหลาย
ท่านที่เขียนภาพมีกำลังใจมากขึ้น ศิลปะ
 นั้นเทียบได้กับสิ่งที่มีคุณค่าต่อภาวะจิตใจ
 อย่างหนึ่ง ทางทีมงานของเราจึงได้นำเสนอ
 ผลงานด้านศิลปะบางส่วนของศิลปินท่านหนึ่ง
 ที่มีชื่อเสียงในวงการศิลปะและก็เป็นที่ยู่งักกัน
 ในกลุ่มชนที่นิยมผลงานศิลปะแขนงจิตรกรรม
 ท่านผู้นี้เป็นผู้รักธรรมชาติได้ฝึกฝนตนเอง
 เกี่ยวกับการเรียนรู้พลังของแสงอาทิตย์ ความ

1.สวนดอกไม้

เคลื่อนไหวจากกระแสดม และความแตกต่าง
 ในสรรพสิ่งทั้งมวลของธรรมชาติ ศิลปินผู้นี้คือ
อาจารย์ประเทือง เอมเจริญ ซึ่งรู้จักในนาม
 ของ **“ศิลปินกลุ่มธรรม”** เมื่อท่านได้ดำเนิน
 วัตถุประสงค์ของตัวเอง แล้วก็จะไม่สนใจ
 ต่อบุคคลรอบข้างว่ามองท่านอย่างไร จนท่าน
 สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับตัวเองโดยมิได้หวัง
 ในจุดนี้เลยแม้แต่น้อย แต่เป็นเพราะความ
 พยายามของท่านเองที่ทำให้ท่านประสบความสำเร็จ
 สำเร็จเมื่อมาถึงจุดสูงสุดของชีวิต ท่านก็สร้าง
 ถาวรวัตถุซึ่งเป็นสถานที่เก็บผลงานศิลปะ
 ของท่านและครอบครัวที่ได้สร้างสมมาตั้งแต่
 แรกเริ่มของการทำงานด้านศิลปะนั่นก็คือ **“หอ**
ศิลป์” (Collection Art) ซึ่งท่านผู้อ่านคง
 อยากจะทราบใช่หรือไม่ว่าท่านจะจัดเก็บผลงาน
 ไดบ้าง ทางทีมงานเราจึงได้ไปสัมภาษณ์ท่าน
 เพื่อให้คลายสงสัย

2.กระถางต้นไม้

3.ข้าวเดียว ก่อนดิน

ผกบังแดงกับปิ่นหน้า

รูปเหมือนสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

วัดไชโยวรวิหาร

จังหวัดอ่างทอง

เนื้อทองเหลืองใหญ่ที่สุดในโลก หน้าตักกว้าง 5 เมตรครึ่ง สูง 7 เมตรครึ่ง

ขณะนี้กำลังสร้างวิหารครอบ ใช้เงินก่อสร้างวิหาร 16 ล้านบาท

“การเกิดเป็นศิลปินมันยาก จิง

จำเป็นต้องมีการทำผลงานของเรา

ให้มีค่า และก่อให้เกิดประโยชน์

กับผู้พบเห็นและกับตัวผู้สร้างเอง”

**: สวัสดิ์คะ ..ขอขอบคุณอาจารย์ที่กรุณา
สละเวลาให้การสัมภาษณ์ในครั้งนี้คะ...**

**- ไม่เป็นไรจ๊ะ.. (พลงยิ้มด้วยสีหน้า
แจ่มใส..)**

**: ก่อนอื่นอยากจะเรียนถามอาจารย์เกี่ยว
กับวัตถุประสงค์ของการสร้างหอศิลป์
ในครั้งนี้คะ..**

- โดยปกติแล้วคนที่ทำงานด้านศิลปะ
นาน ๆ ก็จะมีผลงานสะสมไว้เป็นจำนวนมาก
เราจึงต้องการเก็บรักษารูปภาพผลงานที่ทำ
ไว้ให้เกิดความปลอดภัย ประการสำคัญคือ
เพื่อจะให้เห็นวิวัฒนาการด้านศิลปะของเรา
ตั้งแต่ต้น

**: อาจารย์คิดว่างานด้านศิลปะรัฐบาลควร
มีส่วนร่วมด้วยหรือไม่คะ..**

- ในด้านศิลปะ รัฐบาลเรายังไม่มีนโยบาย
ที่จะส่งเสริมทางด้านศิลปะโดยตรง จึงเป็น
เรื่องของคนทำงานศิลปะเองที่ต้องช่วยกัน
สร้างความมั่นคงให้กับวงการศิลปะให้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วกัน

**: เมื่อหอศิลป์สร้างเสร็จแล้วจะนำผลงาน
ใดไปแสดงบ้างคะ**

- ก็จะเป็นผลงานโดยส่วนตัวและรวม
ไปถึงผลงานของเพื่อนศิลปินกลุ่มธรรมด้วยกัน
และของครอบครัวเอมเจริญ (..ตอบด้วยใบหน้า
ยิ้มแย้มแจ่มใส..)

**: ได้ทราบว่าคุณอาจารย์ได้ดำเนินชีวิตตาม
แบบของศิลปินผู้มีชื่อเสียงทางด้านศิลปะ
คือแวนโก๊ะใช่หรือไม่คะ..**

- การดำเนินชีวิตของแต่ละเชื้อชาติ
แต่ละภาษาแตกต่างกันไป เราเอาเพียงแบบ-
อย่างเท่านั้นโดยไม่ยึดเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต
ของเขาและของใคร

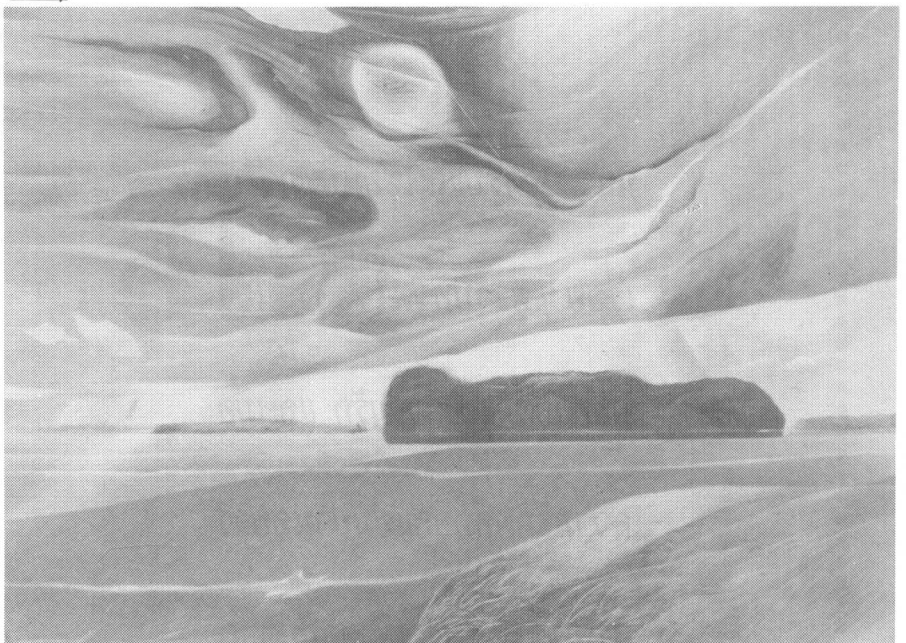
**: อยากจะทราบว่าแรงบันดาลใจอะไรที่
ทำให้อาจารย์ยึดอาชีพนี้จนถึงปัจจุบันคะ..**

- ส่วนใหญ่จะเขียนรูปจากแรงบันดาลใจ
ที่เกิดจากธรรมชาติ ซึ่งเป็นการรับข้อมูลตรง
เพราะว่าการที่เราไปอยู่กับธรรมชาติ จะ
สามารถรับความสด "fresh" ได้มากกว่าที่
เราจะต้องไปดูจากรูปถ่ายและการดูวิดีโอ
ประกอบซึ่งจะปฏิบัติกันในสตูดิโอ สิ่งนี้ไม่ค่อย
ได้ความสด จึงทำให้เรารักในการที่จะค้นคว้า
จากธรรมชาติ

**: ทศนคติของอาจารย์เกี่ยวกับสภาพสังคม
ไทยในปัจจุบันเป็นอย่างไรคะ**

- ว่าเป็นแล้วสภาพของสังคมไทยใน
ปัจจุบันไม่ว่าจะเป็นเหนือ ใต้ อีสาน คนเรา
เริ่มมองชีวิตต่างจากคนรุ่นเก่ามาก มองชีวิต
หมายความว่ามองว่าจะดำเนินวิถีชีวิตไป
อย่างไร ส่วนใหญ่คนเรามองไปตรงที่ความ
สะดวกสบายทางวัตถุซึ่งเป็นค่านิยมของคน
ทั้งประเทศ ความเป็นมนุษย์ของคนเราก็น้อย
ลงไป การที่เราจะทำอะไรดี ๆ ให้กับโลกกันก็
ยากขึ้น เพราะสิ่งแรกของมนุษย์ก็คือปัจจัย
ทางวิญญาณ ต้องมันคงสักพอที่จะรู้ว่าอะไร
คือคุณค่าของชีวิตที่แท้จริง ซึ่งมีใช้เงินทอง
และความสะดวกสบายต่าง ๆ

ທ່ຽງທ່ຽງ

**: การเขียนรูปด้วยความพึงพอใจเพียง
อย่างเดียวสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้หรือไม่
ในความคิดของอาจารย์...**

- การเกิดเป็นศิลปินมันยาก จิงจำเป็น
ต้องมีการทำผลงานของเราให้มีค่าและก่อให้เกิด
ประโยชน์กับผู้พบเห็นและกับตัวผู้สร้าง
เอง คนทำงานศิลปะทำงานเพียงความสุข

ทางใจเท่านั้นไม่ได้ เราต้องกินต้องใช้ แต่ถ้า
เราทำงานควบคู่กันไปกับงานอื่นที่มีใช้งาน
ศิลปะไม่ได้เรียกว่า **“ศิลปะอย่างเต็มตัว”**
เพราะงานศิลปะต้องทุ่มสุดตัว สุดชีวิต จึง
สามารถเข้าไปพบกับคุณภาพพิเศษได้ แต่
หากว่าวาดภาพไปด้วยแล้วทำงานอื่นไปด้วย
จะประสบความสำเร็จไม่ได้

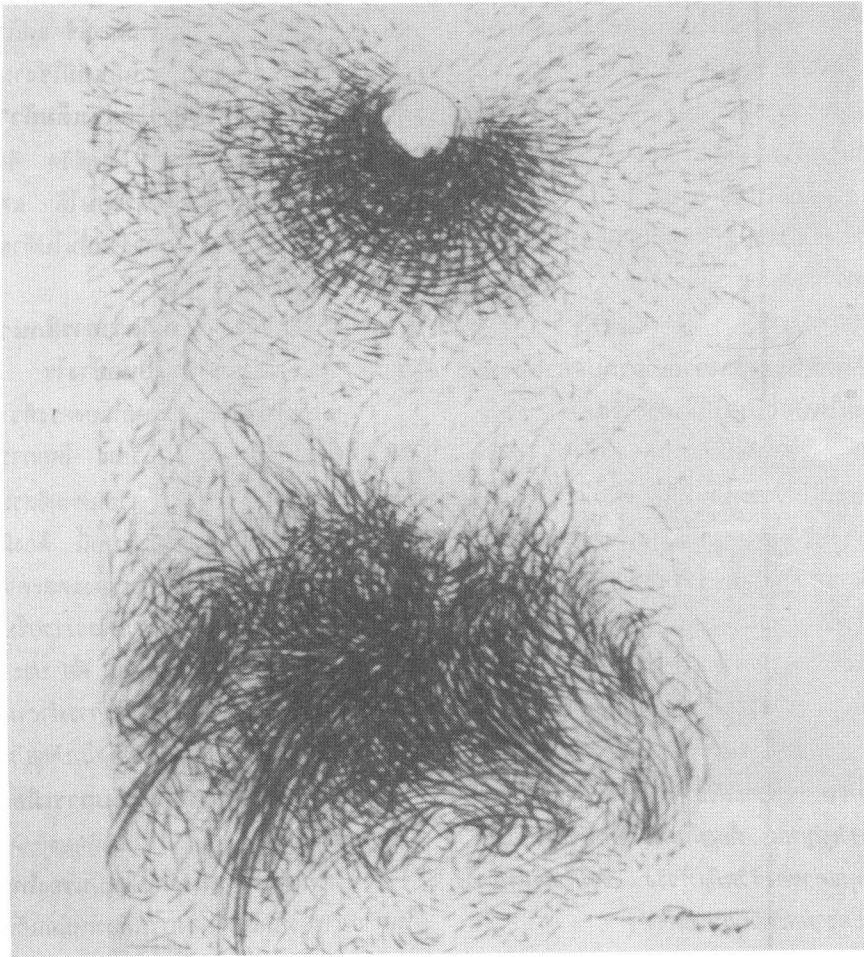
**: ในความรู้สึกของอาจารย์คิดว่าการศึกษา
ของนักศึกษาในปัจจุบันเป็นอย่างไร**

- ศิลปินจะมีวิถีชีวิตของตนเองตรงที่ว่า
เมื่อเริ่มทำงานศิลปะเราก็ไปเรียน โดยการ
เรียนจะแบ่งเป็น 2 วิธี คือ เรียนตามอิสระ
และเรียนตามหลักสูตร ทั้ง 2 แบบนี้ ต้องมี
การศึกษามากน้อยตามสัดส่วนของแต่ละคน
แต่ปัจจุบันการศึกษาล้มเหลวเพราะเราไป
นึกถึงเป้าหมายของการศึกษาแทน คือ ประ-
ภาคนียบัตร และผลตอบแทนของการทำงาน
ซึ่งส่วนนี้ก็เป็นความคิดของนักศึกษาในปัจจุบัน

**: ทศนคติของอาจารย์เกี่ยวกับการเมือง
ไทยในปัจจุบัน**

- ส่วนด้านการเมืองในปัจจุบันของไทย
ในสายตาของศิลปินก็มองการเมืองเหมือนกับ

บุคคลทั่วไปที่มองการเมืองว่าจะพัฒนา
อย่างไร มีศิลปินบางท่านที่มีการแสดงออก
ทางด้านการเมืองโดยการวาดภาพเกี่ยวกับการ
เมืองอย่างรุนแรง แต่ส่วนตัวของศิลปินแล้ว
ก็อยากได้ผู้แทนดี ๆ เข้ามาในสภาเพื่อที่จะ
มาช่วยกันทำกฎหมายปกครองซึ่งจะนำความ
เจริญรุ่งเรืองมาสู่สังคม

ฉันจะวาดรูปและเขียนบทวีไป

เรื่อย ๆ トラบที่จิตใจของฉันยัง

ก่อดอกตูมแห่งความรัก และเมื่อ

ความรักผลิดอกแย้มบานอย่าง

บริสุทธิ์ ฉันจะเฝ้าดูกลีบดอก

ร่วงโรยอย่างชื่นใจ

: สาเหตุของการเมืองยังพัฒนาไม่ดีเท่าที่ควรเป็นเพราะบุคลากรทางการเมืองหรือไม่คะ..

- ไม่ใช่บุคลากรเพียงอย่างเดียว สาเหตุที่เรายังไม่ได้ผู้แทนที่ดีเต็มสภา ก็เพราะว่าพื้นฐานของคนในชาติโดยเฉลี่ยแล้วมีคุณภาพการรับรู้ทางการเมืองต่างกันมาก จึงทำให้การเมืองของเรายังไม่ดีเท่าที่ควร

: ในฐานะที่อาจารย์เป็น “Artist” ได้มองความงามของอยุธยาอย่างไรบ้างคะ..

- ไม่ว่าจะเป็นอยุธยา หรือที่ไหน ๆ ของเมืองไทยล้วนมีความงามในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป โดยเฉพาะอยุธยาเป็นอยู่ช้าช้วนและที่สำคัญความวุ่นวายไม่มี (ตอบด้วยใบหน้าที่ยิ้มขึ้นเมื่อได้ระลึกถึงเมืองอยุธยา) ซึ่งผมชอบมาก ผมชอบท้องนามาก เมื่อไปอยู่แล้วสงบสุข สบายใจและก็ได้เขียนรูปก่อนอิฐก้อนเดียวในอยุธยาให้ชื่อเรื่องว่า “อิฐอยุธยา” และก็เขียนภาพชุด “ข้าวเปลือกคุณธรรม” ได้แรงบันดาลใจจากเมล็ดข้าวเปลือกท้องนา คันไถ เป็นส่วนใหญ่

: การที่องค์การ UNESCO ให้อยุธยาเป็นมรดกโลกอาจารย์คิดว่าเหมาะสมหรือยังคะ

- สภาพต่าง ๆ ของอยุธยาก็มีคุณสมบัติเหมาะสม ควรจะเป็นมรดกโลกได้ เพราะทางประวัติศาสตร์ได้มีการพัฒนาทางด้านวัฒนธรรมถือว่าเป็นมรดกโลกได้ และก็วิธีต่าง ๆ มากมายพอที่จะให้บุคคลภายนอกเขามาดูได้ แต่อาจจะมึสิ่งทีเปลี่ยนไปคือ วิถีชีวิตของคนอยุธยาซึ่งอาจจะไม่เหมือนเดิมทีไหนก็เป็นแบบนี้ทั้งนั้น คงไม่มีใครว่าอะไร

: จากผลกระทบที่ชาวอยุธยาจะมีวิถีดำเนินชีวิตใหม่ตามความรู้สึกของอาจารย์คิดว่าจะเป็นปัญหาต่อการพัฒนาในรูปแบบต่าง ๆ หรือไม่คะ

- ไม่มีปัญหาถ้าหากว่าสำนึกเดิมของชาวอยุธยายังมีอยู่ซึ่งไม่หมดไปจากคนไทยก็คือ มีความภาคภูมิใจในชาติของตนเพราะหากเราเปลี่ยนไปมากโดยไม่มองค่ามรดกทางวัฒนธรรมก็เป็นเรื่องที่น่ากลัว

เมื่อเราได้สนทนาถึงตอนท้ายก็กลับกลายเป็นเรื่องของการเมืองไปซะแล้วนะคะ แต่ก็มีส่วนเกี่ยวกับศิลปะบ้างก็คือ “ศิลปะทางธรรมชาติ คือการอยู่รอดโดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของคนอื่น”

อภิธานศัพท์

จาก

สโก

นักสู้

อารี

เขียนดี

พวกเขาชุมนุมอยู่สักพักก็ได้ยินเสียง

รถกระหึ่มมาแต่ไกลแล้วก็เงียบเสียงลง ยศ

และเพื่อน ๆ กระชับปืนที่อยู่ในมือไว้แน่น

และเตรียมพร้อมที่จะยิงทันทีหากมีการต่อสู้

“แม่เดือนจำเมื่อไหร่พ่อจะกลับมาจ๊ะ”

เสียงเด็กน้อยถามผู้เป็นแม่ด้วยน้ำเสียงที่เจ็บไปด้วยความหวังแล้ว แต่ก็ไม่มีคำตอบหลุดออกจากปากของผู้เป็นแม่ มีแต่เพียงน้ำตาที่ไหลอาบแก้ม ริมฝีปากเรียวบางของหล่อนสั่นระริก หล่อนเองก็อยากจะปลอบประโลมลูก แต่หล่อนก็ไม่สามารถทำได้ ตัวหล่อนเองก็กลัวไม่แพ้ลูกแม้แต่น้อย ตั้งแต่มารวมตัวกันอยู่ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายอยู่ในความดูแลเอาใจใส่ของผู้เป็นพ่อแม่ตลอดเวลา แต่พอแต่งงานหล่อนก็ต้องย้ายมาอยู่กับยศสามีของหล่อน

ยศเป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่เพิ่งย้ายมาจากกรมในกรุงเทพฯ เขาเป็นผู้ชายที่มีอุดมการณ์เป็นหนุ่มไฟแรงหน้าใหม่สำหรับหมู่บ้านแห่งนี้ เขาเป็นที่รักของชาวบ้าน แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็เป็นที่รังสำหรับนายทุนบางคน

“เดือน เดือน ดินเถอะ”

“พี่ศกลับมาแล้ว พี่ศจริง ๆ ด้วย” หญิงสาวร้องตะโกนด้วยความดีใจพร้อมกับผวาถอดสามีด้วยเนื้อตัวสั่นระริก

“เบา ๆ ซิจะเดี๋ยวลูกก็ตื่นหรือ” ยศเตือนภรรยาด้วยน้ำเสียงอันอ่อนโยนและเต็มไปด้วยความรัก พร้อมกับจูบไปที่หน้าผากภรรยาเบา ๆ เป็นการปลอบขวัญที่เขากลับมาช้า

“ไปเถอะเข้าไปนอนในห้อง พรุ่งนี้จะได้ตื่นแต่เช้า”

ไม่มีคำพูดใด ๆ ออกจากปากของเดือนอีกต่อไป หล่อนรู้แต่เพียงว่า สามีอันเป็นที่รักของหล่อนกลับมาอย่างปลอดภัย และก็ไม่มียะไรจะสำคัญมากไปกว่านี้อีกแล้ว

เดือนหลับไปนานแล้วแต่ยศกลับนอนลืมตาโผลงอยู่ในความมืด เขามองกายหน้า

ผาก สายตาของเขาเหม่อมองอย่างครุ่นคิดและเต็มไปด้วยความวิตกกังวล วันนี้เขาเกือบเอาชีวิตไม่รอด เกิดการต่อสู้ระหว่างพวกที่กรมป่าไม้ กับพวกลักลอบตัดไม้ มันเป็นการต่อสู้ที่รุนแรงเอาการทีเดียว ที่สำคัญ ถ้าหากเพื่อนเขาช่วยไว้ไม่ทันเขาก็คงเป็นผีเฝ้าป่าไปแล้ว

การเป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้มันไม่ได้ง่ายอย่างที่หลายคนคิด เขาต้องลุยไปในป่าเขาที่เต็มไปด้วยสัตว์ร้าย สัตว์มีพิษหลากหลายชนิด มีทั้งงู ทั้งทากที่คอยจะเกาะกินเลือดจากพวกเขา อะไรไม่ร้ายเท่า “กับระเบิด” ที่พวกเขาต้องระวังตัวกันแน่ แต่ก็มีโอกาสพลาดมีบางคนไปเหยียบมันเข้า บางคนตาย บางคนก็บาดเจ็บสาหัส

เช้าวันรุ่งขึ้นเดือนตื่นนอนเร็วเป็นพิเศษ หล่อนคิดไว้ในใจตั้งแต่เมื่อคืนว่าจะ

ทำกับข้าวอร่อย ๆ ไว้ให้สามีทาน แต่หล่อนก็ต้องใจหายวาบ เมื่อพบว่าสามีของหล่อนไม่ได้นอนอยู่ข้าง ๆ เสียแล้ว “เขาไปไหนของเขานะ” หล่อนคิด พร้อมกับย่นกายลุกขึ้น ทันใดนั้นก็เหลือบไปเห็นกระดาดแปะติดอยู่ที่ข้างฝาบ้านในกระดาดเขียนไว้ว่า “ขอโทษที่ต้องออกไปแต่เช้า วันนี้มีประชุม” พออ่านจบเดือนรู้สึกน้อยใจอย่างที่สุด

นับตั้งแต่ที่สามีพาหล่อนและลูกมาอยู่ที่นี้เขาไม่เคยมีเวลาให้กับครอบครัวเลย แต่ถึงอย่างไรตัวหล่อนเองก็แอบภูมิใจสามีอยู่ลึก ๆ ว่าเขาเป็นคนกล้าหาญ และทำงานรับใช้สังคมซึ่งน้อยคนจะทำอย่างเขาได้

ยศมาถึงกรมแต่เช้า และได้รับคำสั่งว่าวันนี้จะต้องไปแอบซุ่มทำลายพวกตัดไม้ผิดกฎหมาย และให้เข้าประชุมเพื่อวางแผนในการทำลาย

วันนี้เขาไม่มีสมาธิในการใช้ความคิดใด ๆ ทั้งสิ้น เขาคิดถึงครอบครัว และรู้สึกผิดที่พาเดือนมาลำบาก ตั้งแต่มาอยู่ที่นี้เขาไม่เคยเอาใจใส่ครอบครัวเลย แม้แต่การหลับนอนกับเดือน

“เฮ้ยยศเป็นอะไรไปวะ”

“เปล่า ไม่ได้เป็นอะไร” เขาตอบแต่ความจริงแล้วตอนนี้ในจิตใจของเขารู้สึกสับสนและกังวลอย่างบอกไม่ถูก

เขามาถึงที่ชุมประมาณ 6 โมงเย็น พร้อมกับเพื่อนอีก 8 คน ใบหน้าแต่ละคนเต็มไปด้วยความวิตกกังวล เขาไม่รู้เลยว่าแต่ละคนคิดอะไรอยู่ เขารู้แต่เพียงว่าเขาน่าจะแวะไปบอกเดือนเสียหน่อยว่าเขาจะต้องกลับดึก...

พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว ความมืดครอบคลุมไปทั่วบริเวณ ยศและเพื่อน ๆ แอบซุ่มอยู่แถวนั้น เหนือเมตโป้ง ๆ เริ่มผุดพรายขึ้นมาบนใบหน้าของยศและเพื่อน ๆ พวกเขาซุ่มอยู่สักพักก็ได้ยินเสียงรถกระหึ่มมาแต่ไกลแล้วก็เงียบเสียงลง ยศและเพื่อน ๆ กระชับปืนที่อยู่ในมือไว้แน่นและเตรียมพร้อมที่จะยิงทันทีหากมีการต่อสู้

เสียงฝีเท้าของคนจำนวนหลายคนกำลังเข้ามาใกล้ ๆ

พวกมันโผล่กันมาหลายคนด้วยกันแต่ไม่สามารถบอกได้ว่ามีกี่คนเพราะมันมืด

มาก พวกมันกำลังทำอะไรบางอย่างซึ่งคล้ายกับการลากซุง

“เฮ้ยหยุดนี่เจ้าหน้าที่ขอให้ทุกคนวางอาวุธ อย่าได้คิดฝ่าฝืน” เสียงนั้นดังก้องฝ่าความสงบของป่าออกไป และที่สำคัญเสียงนั้นมันก้องอยู่ในหูของยศและเพื่อนตลอด มันเป็นเสียงที่ทำให้เขาและเพื่อนคิดว่าพวกเขา คือผู้พิทักษ์และเป็นผู้ที่มีเกียรติ “เปรี้ยง เปรี้ยง” เสียงปืนดังขึ้นติด ๆ กัน

ยศและเพื่อน ๆ นอนหมอบอยู่กับพื้น เขาคิดไว้อยู่แล้วว่าต้องมีการต่อสู้ ขณะนี้ใจของเขาอีกเหิม และคิดว่าเขาจะต้องจัดการกับพวกนี้ให้ได้ เขาไม่กลัวความตายอีกต่อไปแล้ว เขาลุกขึ้นยืนแล้ววิ่งอ้อมพงไม้ไปหมอบอยู่หลังโคนต้นไม้ใหญ่ระดมยิงพวกชั่วอย่างไม่หยุดยั้ง เสียงร้องของความเจ็บปวดดังก้องอยู่ในหูของเขาตลอดเวลา ทันใดนั้นสายตาของเขาก็เหลือบไปเห็นเงาของเพื่อนสนิทนอนดินทुरนทुरายอยู่ที่พื้นซึ่งไม่ห่างจากเขานัก ยังไม่ทันคิดอะไรเขาก็กระโดดออกจากโคนต้นไม้ใหญ่หวังที่จะช่วยเพื่อน แต่เขาก็ไปไม่ถึงเพื่อนเสียแล้ว กระสุนพุ่งแหวกอากาศมาจากทางไหนไม่รู้ เจาะลงที่ร่างของเขาลึบกับฟุปลงทันที เขารู้สึกเจ็บปวดอย่างบอกไม่ถูก นัยน์ตาของเขาพร่ามัว ภาพเดือนนั่งกอดลูกน้ำตาอาบสองแก้มลอยอยู่ตรงหน้า เขาเอ่ยปลอบแผ่วเบาว่า “เดือนอย่าร้องไห้ อย่าร้องไห้” บรรยากาศรอบกายเขาเริ่มมืดสนิท เขามองไม่เห็นอะไรอีกแล้ว ก่อนที่เขาจะไม่มีโอกาสได้รับรู้อะไรอีกต่อไป เขาได้ยินเสียงภรรยาสุดที่รักลอยแว่วมาไกล ๆ ว่า

“พี่ศจำ พี่ศจะเป็นนักสู้ที่ยิ่งใหญ่ อยู่ในใจเดือนและลูกตลอดไป”

ยุทธดีไซน์

ชุดแต่งงานให้เช่า

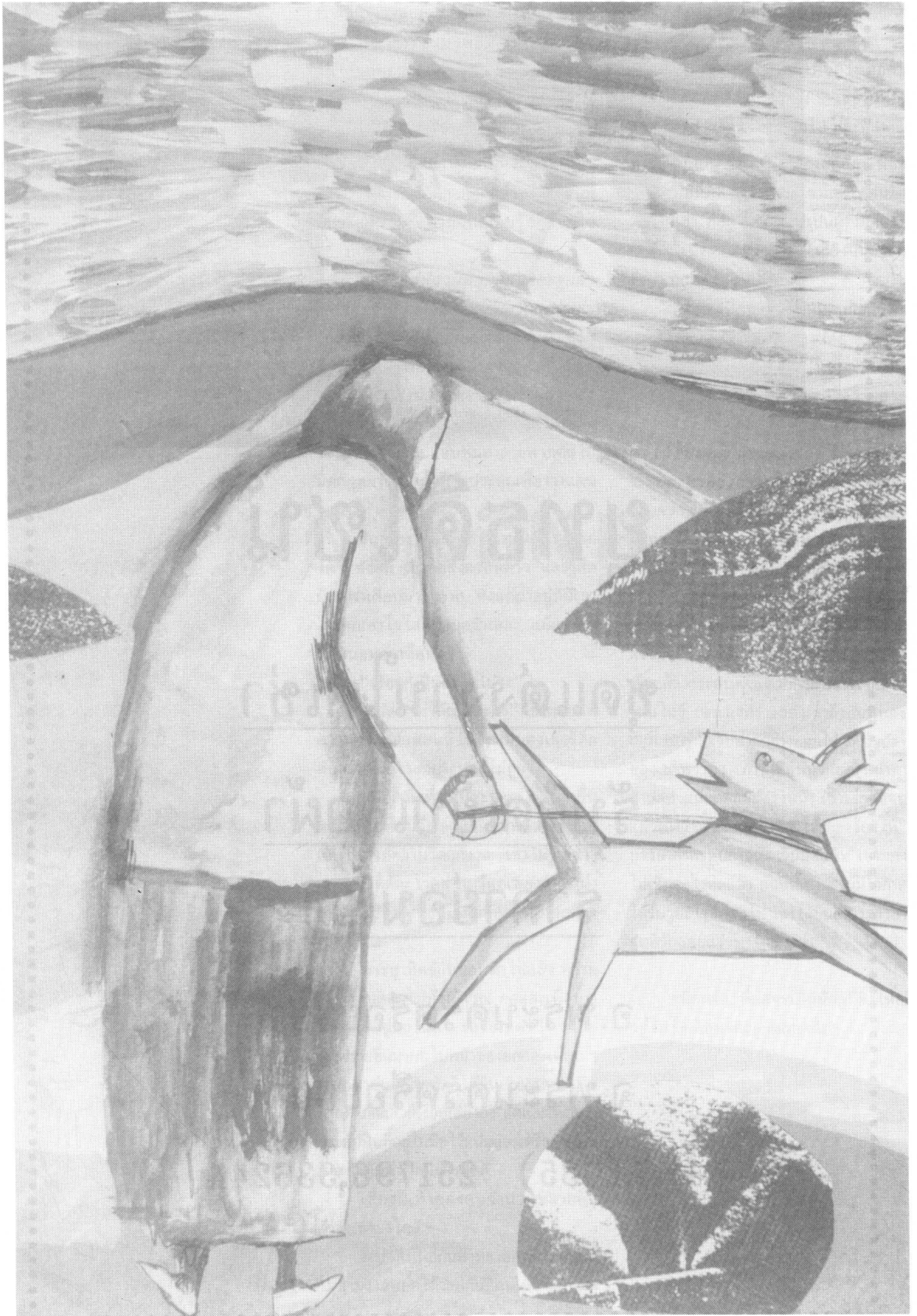
รับตัดเย็บเสื้อผ้า

ราคาย่อมเยา

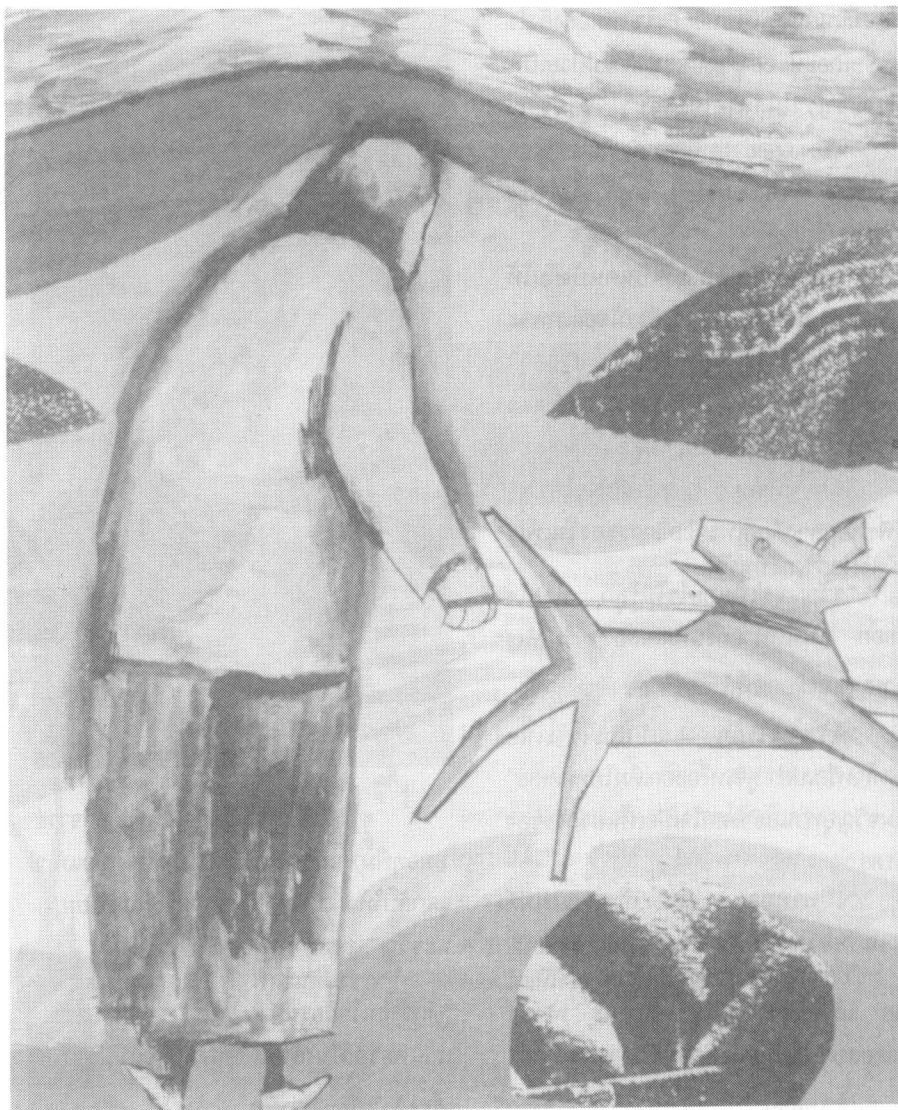
อ.พระนครศรีอยุธยา

จ.พระนครศรีอยุธยา

โทร.(035) 251796,336244

และที่สุดของคนเรา
 ตอนเกิดมาก็มาแต่ตัว
 เปล่า ไม่มีเสื้อผ้าติด
 ร่างกายมา แล้วยังมี
 อะไรที่เราต้องไขว่คว้า
 ไปกว่าความสงบสุขใน
 ช่วงสุดท้ายแห่งชีวิตอีก
 หรือ...

ร่าง

ชาวทวมของสตรีในชุด
 คนไข้ของโรงพยาบาล
 ที่เพิ่งกลับไปเพราะ ฤทธิ์ยาตรงหน้านี้ เต็ม
 ไปด้วยความหมาย ต่อชีวิตของเขายังนัก

การล้มป่วยลงอย่างปัจจุบันทันด่วน
 ของวันเพ็ญ แม่ของเขานั้นทำให้ครอบครัว
 ต้องวุ่นวายปั่นป่วนอย่างมากทีเดียว เริ่มกัน
 ตั้งแต่ ร้านซัก อบ รีด ซึ่งทำกันภายใน
 ครอบครัว รวมถึงความเป็นอยู่และอาหาร
 การกินของสมาชิกในครอบครัว

“แม่บอกแล้วว่าแม่ไม่เป็นอะไรมาก

ทำไมต้องมานอนค้างที่โรงพยาบาลอย่างนี้
 ด้วย ให้แม่กินยาแก้ปวดหัวก็พอแล้ว” วันเพ็ญ
 พุดกับจอมเทพ ลูกชายคนโตในวันที่มาตรวจ
 ที่โรงพยาบาล

“แม่อย่าตื้อนักได้ไหมอะ แค่นี้ผมก็
 โดนหมอพรีตำหนิจะแย่อยู่แล้ว ตัวเองเป็น
 หมอถึงแม้จะเป็นหมอดาก็เถอะ แต่แม่ตัวเอง
 ต้องมาป่วยขนาดต้องมานอนโรงพยาบาล
 อย่างนี้ ผมไม่เคยรู้เรื่องเลย ผมบอกก็ครั้งแล้ว
 ว่าเป็นอะไรให้บอก ผมจะได้พามารักษา...ผม
 ไม่รู้จะพุดยังไงจริง ๆ แม่ถึงจะเข้าใจ” จอมเทพ
 บ่นพึมพำ

“เถอะน่าพี่เทพ เรื่องมันผ่านไปแล้ว

ถ้าแม่...

โดย...กศิมา เฟ่งพิศ

เพียงคุณบอกได้

แม่ก็เหมือนกัน พี่เทพบอกอะไร หมอสังยังใจ
แม่ก็เชื่อเถอะนะอย่าต้อนักเลย ถ้าแม่ป่วยเป็น
อะไรจะว่าเราไม่สนใจไม่ได้ละ” จอมขวัญ
ลูกสาวครองเอ้อย่างเหนื่อยหน่าย เมื่อมารดา
และพี่ชายต่างก็ไม่ยอมจบสิ้นคำพูด คำตำหนิ
ซึ่งกันและกันเสียที

ก็จอมขวัญนั้นแหละที่เป็นคนบังคับให้
วันเพ็ญมาพบแพทย์ เพราะถึงแม้จอมเทพจะ
เป็นแพทย์แต่ก็เป็นจักษุแพทย์ที่ไม่ค่อยมีเวลา
ให้กับครอบครัวมากนัก ทำให้คนที่รับภาระดูแล
วันเพ็ญมากกว่าคือจอมขวัญนั่นเอง

คืนก่อนที่จอมขวัญจะตัดสินใจโทร.มา
หาพี่ชายกลางดึกก็เพราะอาการของวันเพ็ญ
ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน

“ขวัญ...แม่เป็นอะไรไม่รู้ลูก หายใจ
ไม่ออก แน่นหน้าอกไปหมดเลย” วันเพ็ญ
พูดพลางเอามือกดหน้าอกตัวเอง

“อ้าว...อะไรกัน แม่เป็นอะไรจะเนี่ย
ปวดหัวหรือเปล่า ดูซิเหงื่อออกเต็มไปหมดเลย”
จอมขวัญอุทานอย่างตกใจเมื่อเห็นอาการของ
มารดา

“ไปหาหมอเถอะแม่ ทำทางแม่ไม่ได้
เลยนะ รอแป็บนะจ๊ะ ขวัญจะไปปลุกพ่อก่อน”

“อย่าเลยลูก เอายาแก้ปวดหัวมาให้แม่
ก็พอ แล้วก็ไม่ต้องไปปลุกพ่อเขาอะ พ่อเขา
ไม่ค่อยสบายเข้านอนแต่ตอนหัวค่ำแล้ว อย่า
ไปกวนเขาเลยลูก”

ประโยคหลังวันเพ็ญพูดอย่างเหนื่อยอ่อน
วันเพ็ญมักเป็นเช่นนี้ เธอจะห่วงนิมมามากกว่า
ตัวเองเสมอ

“โอ...แม่ อย่าตื้อซิ งั้นให้เจ้าแป๊ะขับรถ
ไปให้ละ...นะแม่นะ”

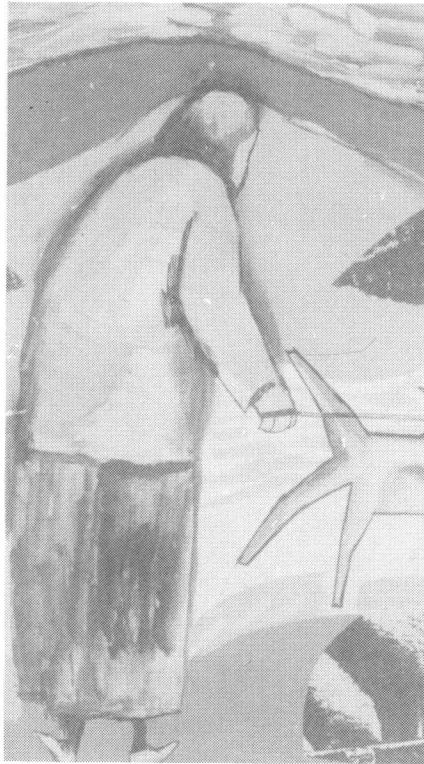
“อย่าเลย เตี่ยวพักหน่อยก็หาย ไปปลุก
น้องเตี่ยวพุงนี้ก็ไปโรงเรียนไม่ทันหรอก นี่ก็
ดึกมากแล้วนะ” วันเพ็ญยังตื้อติง

“ขวัญละเชื่อแม่จริง ๆ เลย ซุปเปอร์ดี
เลย” พูดพลางจอมขวัญก็นำมาให้มารดา
จนวันเพ็ญอาการดีขึ้น

ประโยคสุดท้าย ทำให้วันเพ็ญยอม
ตกลงด้วยเหตุผลที่ไม่ต้องการให้สามีมีความ
กังวลในสุขภาพของหล่อน

“พี่เทพ...ตกลงแม่เป็นอะไรกันแน่ บอก
ขวัญได้ไหมพี่เทพ”

จอมขวัญตัดสินใจถามพี่ชายเพราะแอบ
เห็นอาการถอนหายใจ และสีหน้าอันเคร่ง
เครียดของเขายามแม่หลับเสมอ ๆ

“ขวัญ...พี่ไม่รู้จะเริ่มยังไงนะ อาจารย์
หมอดูพี่มากเลยนะว่า ตัวเองเป็นหมอแท้ ๆ
แต่กลับให้แม่เป็นมากถึงขนาดนี้ แม่ป่วยมาก
นะขวัญ” จอมเทพพูดพลางเสียงเริ่มสั่น

“ความดันโลหิตสูง สูงมากนะขวัญ
สูงกว่าคนในวัยแม่มากทีเดียว บวกกับคลอ-
เลสเตอรอลในเส้นเลือดสูงมากจนมีเลือดไป
เลี้ยงหัวใจไม่เพียงพอ”

“อะไรกันพี่เทพ ทำไมแม่เป็นมากอย่างนี้
ละพี่ ขวัญไม่อยากจะเชื่อเลย”

“ต่อจากนี้แม่จะทำงานอะไรไม่ได้เลย
และหมอบอกพี่อีกว่า ตอนนี้ถ้าพวกเราดูแล
แม่อย่างดี และแม่ยอมกินยาตามหมอสั่ง กิน
ไปตลอดก็จะเป็นอะไรมาก ก็...ก็อีก 4-5 ปี
ข้างหน้า”

“พี่เทพคงไม่ได้หมายความว่าแม่จะมี
เวลาเหลืออยู่อีกแค่นั้นนะ” จอมขวัญถาม
อย่างหวาดหวั่น

“พี่ก็อยากจะตอบว่าไม่เหมือนกันจ๊ะ”

ข้อมูลที่จอมขวัญได้รับจากจอมเทพ
ในวันนั้นถูกถ่ายทอดให้นายนิยมฟังทุกอย่าง
นิยม...เขาบอกกับตัวเองว่า ถึงแม้เขา
จะต้องสูญเสียทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างที่เขาถืออยู่
ขณะนี้ อันเป็นสิ่งที่เขาหามาด้วยความยาก
ลำบากตลอดช่วงชีวิตแห่งการทำงานของเขา
เพื่อแลกกับการต่อระยะเวลาที่ภรรยาของเขา
จะมีลมหายใจ เเขยอยู่ยงในโลกและการต่อสู้กับ

โรคร้าย ๆ ต่าง ๆ ที่รุมเร้าอยู่ แม้ว่าเขาจะไม่
เหลือทรัพย์สินสมบัติใดติดตัวเลยก็ตาม เขาก็ยอม
ลูกสองคนก็ทำงานแล้ว เขาหรือจะมีอะไร
ที่ต้องห่วงไปมากกว่านี้ ที่ผ่านมามีว่าเขาจะ
ละเลยภรรยา แต่การทำงานเพื่อลูก ๆ และ
ครอบครัวกลับทำให้เขามองข้ามอาการป่วย
ของภรรยาไป เขาไม่อยากจะเสียใจไปกว่านี้
อีกแล้ว

และที่สุดของคนเรา ตอนเกิดมาก็มา
แต่ตัวเปล่า ไม่มีเสื้อผ้าติดร่างกายมา แล้ว
ยังจะมีอะไรที่เราต้องไขว่คว้ามากไปกว่าความ
สงบสุขในช่วงสุดท้ายแห่งชีวิตอีกหรือ...

จอมเทพ...ถึงแม้จะเป็นจักษุแพทย์ที่ไม่
สามารถช่วยเหลือในเรื่องอาการเจ็บป่วยของ
แม่ได้ แต่จอมเทพก็ถูกเรียกว่าหมอ หมอที่ถูก
ภาระหน้าผลักดันให้ไม่สามารถมาดูแลมารดา

ของตนได้ หมอที่ได้ดูแลอาการเจ็บป่วยของ
คนอื่นที่ไม่ใช่คนที่จอมเทพปรารถนาให้หาย
ป่วยมากที่สุดในชีวิต มาถึงตอนนี้เขาไม่
ปรารถนาที่จะได้ยินใครเรียกว่าหมออีกเลย

หมอที่ช่วยคนที่รักมากที่สุดในชีวิต
ไม่ได้ แล้วเขาจะเป็นหมอไปเพื่ออะไร...

จอมขวัญ...ถ้าชีวิตของคนเราเป็นตัวละคร
จริง ๆ เธอก็หวังว่าบทที่เธอต้องเผชิญขึ้นอีก
4 หรือ 5 ปีข้างหน้าจะถูกตัดทิ้งหรือถูกเซ็นเซอร์
ไปจากชีวิตจริง ๆ ของเธอ มันคงเป็นสิ่งที่รับ
ไม่ได้เมื่อเราต้องสูญเสียสิ่งที่มีอยู่หนึ่งเดียวใน
โลกไป

จอมขวัญยอมละทิ้งโอกาสต่าง ๆ มากมาย
เพียงเพื่อให้ได้มีโอกาสอยู่กับแม่ให้ได้มากที่สุด
เธอรู้ว่าการไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศ สำหรับ
เธอเป็นเรื่องที่คงจะหาไม่ได้อีกแล้วในช่วงชีวิต
ของเธอ ความฝันที่เธอเคยวาดไว้ก็จะเป็นฝัน
ที่ไม่มีโอกาสเป็นจริงอีกแล้ว แต่เธอเลือกและ
เลือก ในสิ่งที่ทุกคนอยากให้เลือก

แต่...แม่ เธอมีแม่คนเดียว แม่ที่มีอยู่
หนึ่งเดียวในโลกใบนี้ แม่ที่ไม่มีอะไรมาทดแทน
ได้ ถ้าต้องอยู่โดยไม่มีแม่ เธอจะอยู่ได้อย่างไร

**ถ้าละครแห่งชีวิตของคนเราต้อง
ถูกลิขิตให้ประสบกับภาวะเช่นนี้ มีอะไร
อีกไหมที่จะต้องทุกข์ใจและทรมานใจ
มากไปกว่านี้**

เก็บหัวใจเพื่อวันพรุ่งนี้

โดย จงกลณี อนุะมาน

พี่กายเค้ารักเพศ เดียวกันกับตัวเอง

ทิตที่รัก

อากาศที่เชียงใหม่ตอนนี้นหนาวมาก หนาวเข้าไปถึงหัวใจ ยิ่งหนาวเท่าไร ก็ยิ่งคิดถึงทิตมากเท่านั้น คิดถึงกรุงเทพฯ มาก พี่อยากให้ปิดเทอมเร็ว ๆ จัง จะได้กลับกรุงเทพฯ กลับไปเห็นหน้าทิต ไม่ต้องทนคิดถึงอยู่คนเดียวอย่างนี้ รอพี่อีกนิดนะ เผลอแป็บเดียวก็ผ่านไปหลายเดือนแล้ว เหลืออีกเพียงสองเดือนกว่า ๆ ก็ปิดเทอมแล้ว ทิตรอพี่นะ

รักและคิดถึงเสมอ

พี่กาย

ทิต อ่านจบพร้อมกับใบหน้าที่เคลื่อนไหว ยิ้ม เรอบรรจงพับจดหมายเก็บเข้าซองอย่างเรียบร้อย แล้วนำไปเก็บเข้าที่ เอาจักรีดนับจดหมายแต่ละฉบับ ที่เธอเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบ

สี่ปีแล้วสินะ ที่พี่กายคนรักของเธอ ต้องจากขึ้นไปเรียนถึงเชียงใหม่ จดหมายก็กองพะเนินจนนับไม่หวาดไหว ตามกาลเวลาที่ผ่านไป

จดหมายของพี่กายนี้ถึงแทบอาทิตย์ละฉบับ ทิตรู้ว่าพี่กายรักเธอมาก และเป็นห่วงเธอมากด้วย คงเพราะตลอดเวลาที่เป็นแฟนกัน เรียนมัธยมในโรงเรียนด้วยกัน พี่กายจะเป็นผู้คอยแนะนำให้คำปรึกษา เป็นห่วงเป็นใย เป็นทั้งพี่ชายและเป็นทั้งคนรักของทิต

ปีนี้ทิตเรียนปีสามในวิทยาลัยแห่งหนึ่ง พอทิตขึ้นปีสี่ ก็พอดีกับที่พี่กายจบปริญญาตรีที่เชียงใหม่พอดี พี่กายวางโครงการในอนาคตไว้ว่า เมื่อพี่กายจบมาก็จะหางานทำ เพื่อเก็บเงินไว้แต่งงานกับทิตเมื่อทิตเรียนจบ

ดู ๆ แล้วชีวิตของเธอช่างราบเรียบ ราบ-
รื่น เหมือนรอยไถด้วยกลีบกุหลาบไม่มีอุปสรรค
ใด ๆ เลย แต่แล้วอยู่ ๆ ทิตติก็รู้สึกว่าเหตุการณ์
เปลี่ยนแปลงในชีวิตของเธออย่างรวดเร็ว

“ทิตติ...วันนี้เธอต้องไปงานเลี้ยงวันเกิด
ของนุชให้ได้นะ นุชจัดเลี้ยงที่บ้าน ทิตติต้อง
มาให้ได้นะ ไม่งั้นนุชโกรธจริง ๆ ด้วย”

นุช เพื่อนร่วมห้องเรียนเดียวกับเธอ
เอ่ยปากชวนให้ทิตติไปงานเลี้ยงวันเกิดของเธอ
ที่ทิตติก็ไม่คิดจะปฏิเสธ เพราะเธอก็ห่างเหิน
การพบปะสังสรรค์กับเพื่อน ๆ มานานแล้ว
หลังจากที่ยุ่ง ๆ อยู่กับกิจกรรม และการเรียน
และในงานหนึ่ง ที่ทิตติได้รับการแนะนำ
ให้รู้จักกับนัทที่ เพื่อนต่างคณะดูท่าทางนัทที่
สนใจทิตติมากถึงกับเดินร่ำกับเธอเป็นเพลง
แรก และในเพลงต่อ ๆ มา นัทก็ก็แทบจะ
เหมาเสียคนเดียว ตลอดเวลาที่อยู่ในงานนัทที่
ก็ร่วมโต๊ะเลี้ยงกับทิตติ ชวนเธอคุยอย่างเป็น
กันเอง และในคืนนั้นนัทที่ก็ไปส่งทิตติที่บ้าน
พร้อมกับเพื่อน ๆ ของทิตติอีกหลายคน

นับตั้งแต่คืนนั้นเป็นต้นมา ความสัมพันธ์
ระหว่างเธอกับนัทที่ก็เริ่มงอกเงยขึ้นทั้ง ๆ ที่
ทิตติคิดว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับนัทที่
คงไม่มีอะไรเกินไปกว่าคนรู้จักกัน นัทที่
ทำหน้าที่คอยรับส่งทิตติทุกวัน จนเพื่อน ๆ
พากันล้อ

“ทิตติโชคดีจังเลย นัทที่ชอบทิตติมาก
เลยนะ ถึงเที่ยวรับเที่ยวส่งแบบนี้”

“นั่นซิ เขาเรียกว่ากำลังตกหลุมรัก
ถึงจะถูก”

เพื่อนวิจารณ์อย่างอดิฉฉาไม่ได้ แต่

ในความอิจฉานั้นก็ไม่ได้จริงจังอะไร เพราะ
กลุ่มของทิตติถึงอย่างไรก็รักกันจริง

“ทิตติ ทำเหมือนไม่มีหัวใจเลยนะ ทำไม
ถึงเจียบเจียบกับนัทที่ พวกเราสงสัยนัทที่
เอาใจทิตติสารพัด แต่ทิตติก็พยายามปฏิเสธบ้าง
ทำเป็นไม่รู้บ้าง ไม่รู้จะนิ่งไปถึงไหน” ทิตติ
ถอนหายใจเมื่อถูกเพื่อนถามเช่นนั้น

บ่อยเข้าก็จะทำให้ทิตติเองเริ่มจะเอนเอียง
นิด ๆ แต่ในความเอนเอียงนั้นก็ให้นัทที่ได้แค่
เพียงความสนิทสนมมากขึ้น ยอมรับเข้ามา
ขึ้น และปฏิเสธน้อยลง แต่จะให้นุชรักหรือ
สนใจเขาอย่างคนรักนั้น ทิตติก็ตอบใจตัวเอง
ไม่ได้เหมือนกันว่า จะยอมรับเขาถึงขนาดนั้น
ได้หรือไม่ ก็ทิตติยังมีพี่กายคอยอยู่ทั้งคนนี้นะ...

เวลาผ่านไปเกือบเดือนนัทที่ก็ไม่ได้ลด
ความพยายามเลย เขายังคงเป็นสุภาพบุรุษ
ต่อเธอ ห่วงใยและเอาใจใส่จนทิตติเริ่มเห็นเขา
เป็นที่พึ่ง เวลาที่เธอกำลังมีเรื่องไม่สบายใจ
หรือกำลังมีปัญหา

“นัท ช่วยทิตติได้ทุกอย่างนะ ขอให้
บอกนัทเถอะ นัททำให้ทิตติได้ทุกอย่างขอแต่
เพียงทิตติมองนัทบ้าง ไม่ใช่ทำเหมือนห่าง ๆ
กันแบบนี้ ทั้งที่เราคบกันมาเกือบเดือนแล้ว
นะทิตติ” นัทที่ตัดพ้อเธอ

ทิตตินิ่งเงียบ...คบกันมาแค่เพียงพักเดียว
นัทที่บอกว่าคบกันมานานแล้ว แล้วกับพี่กาย
ล่ะ คบกันมาตั้งเป็นปี ๆ แบบนั้นนะ เรียกว่า
นานมัยล่ะ แล้วจะให้นุชเปิดใจให้กับนัทที่
หรือกับใคร ๆ มันไม่ยากเกินไปหรอกหรือ

“นัทซื้อน้ำหอมมาฝาก พอดีคุณแม่นัท
ไปฮ่องกง ฝากท่านซื้อเดือนหน้าท่านก็จะไป

อีก ทิตติอยากได้อะไรเพิ่มเติมอีกมัย” นัทที่
ถามน้ำเสียงกระตือรือร้น แต่ทิตติส่ายหน้า
ปฏิเสธ

“ทิตติไม่อยากได้อะไรหรอกค่ะ แค่นี้
ทิตติก็เกรงใจนัทที่ที่จะแยะอยู่แล้ว”

“เกรงใจอะไรกัน นัทไม่ใช่คนอื่น
คนไกลนะ รู้มัยทุกวันนี้ทิตติคือคนพิเศษสำหรับ
นัทคนเดียวนะ นัทไม่เคยมีใคร หรือให้เวลา
กับใครมากอย่างนี้เลย” นัทที่ย้ำความในใจ
ให้เธอรับรู้มากขึ้นเรื่อย ๆ จนทิตติเริ่มรู้สึก
อึดอัด ยิ่งระยะนี้จดหมายของพี่กายเริ่มหาย
ห่างไปจากเธอด้วย ทำให้เธอรู้สึกกังวลใจ
อย่างบอกไม่ถูก

“มีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่าทิตติ นัท
เห็นสีหน้าทิตติไม่ค่อยดีเลย ไม่สบายหรือเปล่า
ไปหาหมอ มัย นัทจะพาไป” นัทที่ถามอย่าง
ห่วงใยในเย็นวันหนึ่ง เมื่อทิตติเลิกเรียนแล้ว
เขามาตกรอรับ

“ทิตติสบายดีค่ะ เพียงแต่รู้สึกเพลียไป
หน่อยเพราะต้องเตรียมตัวสอบ”

“ถ้ามีวิชาไหนที่เป็นวิชาพื้นฐานทิตติ
ไม่เข้าใจ ถามนัทปรึกษาได้มัย นัทยินดี
ช่วยทิตติเสมอ” เขาแนะนำอย่างห่วงใย

เย็นนั้นเขาไปส่งเธอที่บ้าน ไม่ลืมแะ
ซื้อผลไม้ต่างประเทศราคาแพงและนมสดอีก
หลายโหลไปใส่ไว้ในตู้เย็นพร้อมกับบอกเธอ
ก่อนเขาจะกลับว่า

“เหนื่อย ๆ หรือเพลีย ๆ ทานผลไม้
จะได้ชื่นใจแล้วก็ไม่วุ่นด้วย อ้อ...ก่อนเข้า
นอนอย่าลืมดื่มนมสดนะ” ทิตติพิมพ์เอาปาก
ขอบคูนเขา

นัทที่กลับไปแล้ว แต่ทิ้งให้ทิตติวนาย
ใจกับความดีของเขา ทิตติรู้สึกไม่สบายใจ
หลายอย่าง อย่างแรกก็คือจิตใจของเธอเริ่ม
เอนเอียงไม่ยุติธรรมสำหรับพี่กายที่อยู่ไกล
ถึงเชียงใหม่

อย่างที่สอง หากเธอไม่อาจรับรัก
เขาได้ทุกอย่างที่เขาทุ่มเทมันก็สูญเปล่า
เป็นศูนย์อย่างน่าเสียดายและน่าสงสารเขา
ทิตติพลิกตัวไปมาบนเตียงนอนอย่างไม่สงบ
นี่เธอเริ่มสงสัยนัทที่แล้วหรือนี้ แล้วต่อไป
มันไม่กลายเป็นความรักหรอกหรือ

“ทิตติจะ...รับโทรศัพท์ทางไกลจาก
เชียงใหม่หน่อยจ๊ะ” เสียงคุณแม่ของเธอร้อง
เรียกปลุกเธอแต่เช้า ความรู้สึกครั้งแรกทิตติ
คิดว่าเป็นโทรศัพท์ของพี่กาย แต่เมื่อเธอ

กรอกเสียงตามลงไปเธอจึงรู้ว่าไม่ใช่ ปุ๊ก
เพื่อนที่สอบติดที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่โทรมา

“ทิตินี่ปุ๊กนะ ที่ปุ๊กโทรมาหาทิตีแต่
เข้านี้ ต้องขอโทษทิตีด้วยนะ แต่ปุ๊กเก็บเอา
ความสงสัยต่อไปไม่ไหวแล้ว ปุ๊กอยากถาม
อะไรทิตีหน่อย ว่าแต่ตอนนี้ทิตีกับพี่กายยังรัก
กันได้อยู่หรือเปล่านั้น...”

“ก็ยังคงกันอยู่ มีอะไรเธอปุ๊ก มี
อะไรเกิดขึ้นกับพี่กาย เล่ามาเร็ว ๆ ซึ่ปุ๊ก”
ทิติตามเสียงรื้อร่น

“ทิตี ปุ๊กไม่รู้ว่ภาพที่ปุ๊กเห็นอยู่บ่อย ๆ
มันทำให้ปุ๊กเข้าใจผิดหรือเปล่านั้น แต่เพื่อ
ความแน่ใจ เียนทิตีลองแวะไปหาพี่กายที่บ้าน
เพราะพี่กายเขากลับไปอยู่กรุงเทพฯ ได้เกือบ
สามวันแล้ว พอติเค้าได้เปิดอ่านหนังสือก่อน
สอบปลายภาค 2 อาทิตย์นะ...ทิตีจะ ช่วง
เดือนเศษที่ผ่านมาปุ๊กเห็นพี่กายเค้าสนิท
สนมกับรุ่นน้องปีหนึ่งคนนึง ปุ๊กดูท่าทางแล้ว
จะไม่สนิทสนมกันแบบธรรมดาอย่างรุ่นพี่
รุ่นน้อง ปุ๊กเห็นเขาไปไหนมาไหนด้วยกัน
บ่อย ๆ แล้วบางทีก็จับมือถือแขนกันด้วยนะ
ทิตี ปุ๊กก็แทบทนไม่ไหวอยากจะเข้าไปกระ-
ชาดสองคนนั้นให้แยกออกจากกันเลยทีเดียว”

“ปุ๊ก...ถ้าพี่กายเขารัก เค้าชอบเด็ก
คนนั้นแล้ว ทิตีก็ไม่ว่าจะเป็นส่วนเกินของ
เขาหรอกนะ เขาอยู่ใกล้ชิดกันมากกว่าทิตี
พี่กายคงเหงาจึงเปลืองใจไปกับเขาง่าย ๆ เค้า
คงน่ารักกว่าทิตีมากนะปุ๊ก พี่กายถึงเปลี่ยน
ใจไปจากทิตีได้” ทิตีเอ่ยถามเสียงสั่น ๆ ใจ
ของเธอหวิวหวว เหมือนจะแตกออกเป็น
เสี่ยง ๆ

“ทิตี ปุ๊กจะไม่แปลกใจเลยนะ ถ้า
พี่กายจะคบหากับผู้หญิงธรรมดาทั่วไป แต่
พี่กายเค้าคบอยู่กับผู้ชายรั้วมัยทิตี พี่กายเค้า
รักเพศเดียวกันกับตัวเอง ปุ๊กถึงทนความ
ทุเรศของสองคนนั้นไม่ไหว ถึงได้โทรมา
ระบายให้ทิตีฟังนี่ไง”

“ว่าในนะปุ๊ก...นี่พี่กายเขารักเพศเดียว
กันหรือ เค้ามีจิตใจแบบนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่
ทำไมทิตีถึงไม่รู้ตัวเลยล่ะ...”

“ไม่รู้สินะทิตี ถ้าทิตียากรู้นั้นทิตี
ลองแวะไปหาพี่กายที่บ้าน แล้วทิตีจะรู้เอง
เห็นเอง เพราะได้ข่าวว่าเขาหอบกันไปถึง
กรุงเทพฯ”

**ความรู้สึกของทิติด้านขึ้นมาเฉย ๆ
นี้ความรักของเธอที่สร้างไว้นานปีจะต้อง**

มาพ่ายแพ้ต่อความรักของผู้ชายหรือไม่
เียนนั้นหลังเลิกเรียนทิตีจึงตรงดิ่งไปบ้านของ
พี่กายทันที

แล้วภาพของชายหนุ่มหน้าตาดีสองคน
กำลังนั่งหยอกล้อจับมือถือแขนอย่างหนุ่มสาว
กลางสนามหญ้าหน้าบ้านก็อธิบายเรื่องราว
ทั้งหมดให้ทิตีเข้าใจได้เป็นอย่างดี

ทิตีหันหลังให้กับภาพที่อยู่ตรงหน้า
เธอรู้สึกสมเพศกับคนทั้งสองแล้วออกวิ่งอย่าง
ไม่รู้เนื้อรู้ตัวจนไปชนเข้ากับราวใหญ่ของ
ใครคนหนึ่งนั่นแหละทิตีจึงหยุดวิ่ง พึมพำคำ
ขอโทษโดยไม่เงยหน้าขึ้นมอง ก้มหน้าก้มตา
จะเดินต่อไปแต่แปลกมือของคนที่เราวิ่งชน
กลับไม่ยอมปล่อยให้เธอก้าวเดินต่อยังคงจับ
แขนของเธอไว้นั่น ทิตีเงยหน้าขึ้นมองด้วย
ความแปลกใจ แต่แล้วเธอก็ต้องตกใจเมื่อเห็น
คนที่ยืนอยู่ตรงหน้า

“นั่นที่...เธอมาทำอะไรแถวนี้” ทิตี
ถามเสียงสั่น น้ำตาลคลอเบา

“ผมตามทิตีมานานแล้ว ตั้งแต่ออกจาก
วิทยาลัย”

“นั่นน้า เธอก็รู้เรื่องหมดแล้วใช่ไหม”

“ไม่หรอกทิตี ผมตามทิตีมาห่าง ๆ ผม

เห็นทิตีเข้าไปยืนอยู่ที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง ผม
ก็หันหลังกลับจนผมได้ยินเสียงวิ่งออกมาผม
เลยหันหลังมาดู ก็พอดีกับที่ทิตีชนผมนี่แหละ

“นั่นที่ค่ะ ช่วยพาทิตีไปให้พ้นจาก
แถวนี้ให้เร็วที่สุดได้มั๊ยคะ ทิตีไม่อาจยืนอยู่
ได้อีกแล้ว ทิตีขอร้องนะค่ะ”

“ได้ค่ะ แต่ทิตีต้องสัญญาว่าจะต่อไป
ทิตีต้องให้ออกาสกับน้าให้มากกว่าเก่า แล้ว
ยอมเปิดใจรับน้าบ้าง ไม่ว่าทิตีจะมีอดีต
อย่างไร น้าอยากให้ทิตีลืมอดีตให้หมดแล้ว
มาเริ่มต้นกับน้าใหม่ นะครับ”

“ได้ค่ะ แต่วันนี้ เวลานั้น ขอให้ทิตีได้
ทบทวน คิดถึงเรื่องราวต่าง ๆ ก่อนนะค่ะ
ไว้พรุ่งนี้ทิตีจะให้คำตอบกับน้าที่อีกครั้ง
นะค่ะ”

**ทิตีกลับบ้านด้วยความรู้สึกที่ดีขึ้น
กว่าเดิม เธอไม่ต้องเป็นกังวลกับการห่าง
หายของพี่กายอีกต่อไปแล้ว เธอเริ่มคิดจะ
เปิดใจรับน้าที่กว้างกว่าเดิม ไว้ถึงวันพรุ่งนี้
เถอะ อะไรที่เคียดค้างคาในจิตใจของเธอ
มันคงจะดีขึ้น พรุ่งนี้...**

ดนตรีเสพยา

ACID ROCK

เรื่อง สยาม พงศ์พันธุ์สุข

ก่อน

ฉบับนี้ ต้องขออนุญาตเพื่อนนักอ่านทุกท่านที่
ต้องเขียนเรื่องราวที่แหวกแนวจากศรีมูขบับ
ก่อนๆ ชักหรือยละ 8 ของพื้นที่ในหนังสือเพื่อ
เกร็ดความรู้เล็กๆ น้อยๆ

เรื่องราวที่ท่านจะได้อ่านต่อไปนี้ เป็น
เรื่องราวเกี่ยวกับดนตรี พูดถึงดนตรีแล้ว ถ้าจะ
ให้เข้าใจจริงๆ ก็ต้องเอ่ยคำว่า “แนวดนตรี”
จะเหมาะสมกว่า แนวดนตรีที่พอจะรู้จักหรือเคย
ได้ยินทุกวันก็มี แนว POP, JASS, ROCK N’
ROLL, หรือแนวดนตรีที่ปัจจุบันกำลังเป็นที่
นิยมของคนทั่วโลกคือ HEVY METTAL ถ้า
ท่านผู้อ่านเป็นนักฟังเพลงก็อาจจะรู้จักดนตรี
หลายแนว ดังกล่าวมาเป็นพื้นฐาน หรือบางท่าน
ก็อาจจะรู้จักแค่แนวดนตรีประเภท POP เพียง
แนวเดียว เพราะในเมืองไทยของเรายังเป็นที่
นิยมอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งดนตรีแนวอื่นยังไม่
สามารถเข้าถึงจิตใจคนไทยได้

แต่เรื่องราวที่จะเป็นความรู้ในศรีมูขบับ
นี้ เป็นเรื่องราวของแนวดนตรี เอซิดร็อก

ACID ROCK

เอซิดร็อก (ACID ROCK) หรือ
ไซเคเดลิก (PSYCHEDELIC MUSIC)
กำเนิดขึ้นครั้งแรกในแถบตะวันตก เอซิดร็อก
เป็นดนตรีประเภทหนึ่งที่มุ่งไปในด้านการปลด
ปล่อยให้จิตใจอยู่ในภาวะเลื่อนลอย ไม่รับรู้
ความจริงที่เกิดขึ้นมาในโลก ด้วยการใชยาเสพติด
เช่น แอล เอส ดี (LSD = LYSERGIC
ACID DIETHYLAMIDE) เข้ากระตุ้น คน
ประเภทนี้เหมาะสำหรับการฟังมากกว่าเป็น
คนครีเด้นรำ และแยกตัวออกมาจากร็อกยุค
ดั้งเดิม

การสร้างจินตนาการภายในจิตใจนั้น นักดนตรีจะใช้ซินธิไซเซอร์ ใช้ตุ้มแป้นชนิดต่าง ๆ รวบรวมเสียงฟีดแบ็ค (FEED-BACK) ทำเสียงแตก-ขาว (FUZZ-TONE) คลอจนใช้เครื่องดนตรีแถบตะวันออกกลางและอินเดีย เช่น OUD และ SITER เน้นหนักในด้านแนวทำนองที่ค่อนข้างห่อหุ้ม โน้ตที่ไหลเลื่อนไปมามากกว่าจะเป็นวรรคตอนทางดนตรีอย่างแท้จริง ทางเดินคอร์ดที่ไม่ปะติดปะต่อกัน และใช้โหมด (MODE = บันไดเสียงประเภทหนึ่ง) ต่างชนิดในการสร้างทำนองเสียงควรรูปร่างจากเครื่องอิเล็กทรอนิกส์และแสงสีบนเวที จะช่วยสร้างจินตนาการลึกลับให้กับผู้ชม

ลักษณะของแสงสีและเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เหล่านี้ ความจริงคือจิตวิทยาอย่างหนึ่งที่บีบคั้นจิตใจของผู้คนจนหลุดออกไปอยู่ภายในโลกของความฝันเลื่อนลอย นอกจากนี้เนื้อหาของเพลงยังเต็มไปด้วยความลึกลับหรือความรู้สึกภายในจิตใจมนุษย์ที่แทบจะเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้ามองให้ลึกไปกว่านี้ เอชกริออคก็คือการนำเอาเรอิคแอนด์โรลล์ยุคแรกมาดัดแปลงด้วยลีลาทางเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เสียงก็ดาร์แดก-ขาว ซึ่งไม่ใช่เสียงธรรมชาติจากตัวสัตว์จริงๆ และในความดั่งสนั่นเท่านั้นเอง

แผ่นเสียงที่ถือว่าเป็นผลงานชิ้นแรกที่เกิดจากการใช้ยาเสพติด และทำขึ้นมาเพื่อบรรดานักสูบทั้งหลายนั้นผลิตโดย บริษัท แคปปิคอล ในลอสแอนเจลิส ด้วยกลุ่มนักดนตรีในห้องบันทึกเสียงที่กำลังขยายขนาดหนัก เป็นดนตรีคลอไปกับบรรยากาศที่โคกเศร้าว่าครวญเวลาต่อมาบรรดากลุ่มนักดนตรีเหล่านี้ก็รวมตัวตั้งวงขึ้นที่ แอล เอ ภายใต้ชื่อว่า THE MUSH ROOM และ EVER-PRETEND FULLNESS จุดมุ่งหมายเพื่อแพร่ขยายดนตรีเสพยา ที่เต็มไปด้วยเสียงอิเล็กทรอนิกส์ แต่ผลงานที่ถือเป็นเอกลักษณ์สำคัญและเป็นจุดกระตุ้นศิลปินอื่นๆ ให้หันหัวเข้าสู่ดนตรีเอชกริออคได้แก่ ผลงานซิงเกิ้ลยอดนิยมและอัลบั้มของเดอะเบิร์ดส์ (THE BYRDS) เริ่มต้นด้วยซิงเกิ้ล MR. TAMBOURINE MAN ในปี 1965 ขึ้นอันดับ 1 และตามด้วยอัลบั้มขึ้นอันดับ 6 จากนั้นได้แก่ เพลง 5D และ EIGHT MILES HIGH เนื้อเรื่องเป็นเรื่องราวเสพยาอย่างโจ่งครึมจึงถูกสั่งห้ามเปิดอากาศทางสถานีวิทยุหลายแห่ง

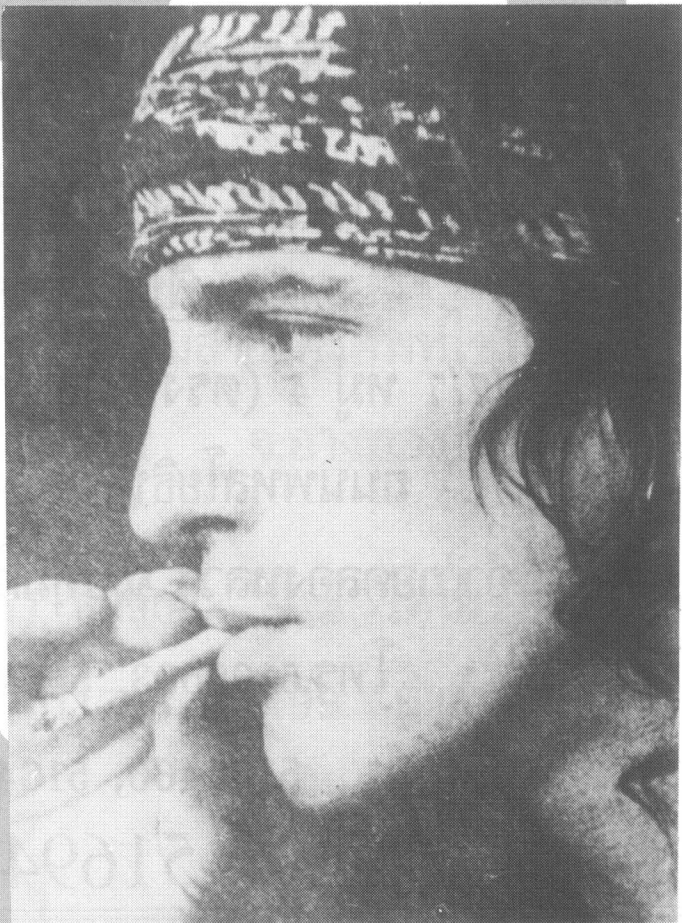
ถึงแม้ว่า เอชกริออค จะถือกำเนิดขึ้นมาแถบ แอล เอ โดยเดอะเบิร์ดส์ ก็ถือว่าก้าวหน้ามาก และกลุ่มที่ไล่หลังมาด้วย เช่น เดอะคอร์ต และมาเคอร์ส ออฟ อินเวนชัน แต่ระยะหลังศูนย์กลางดนตรีเสพยากลับมาอยู่แถบซานฟรานซิสโกอย่างรวดเร็ว มีผู้นำ 3 คน บนเส้นทางสายนี้ได้แก่ เคน คีซี นักประพันธ์ผู้ซึ่งจัดรายการ "ACID TESTS" โดยเปิดให้นักดนตรีนิยมยาทั้งหลายขึ้นมาแจมกันบนเวที ที่ฟิลมอร์และอีกหลายๆ แห่งที่จัดขึ้นในซานฟรานซิสโกระหว่างปี 1965-1966 คือ เจทอม โคนาฮิว ผู้ซึ่งเลิกเป็นนักเปิดแผ่นเสียงในรายการทอป 40 โดยหันมาเปิดในทอล์กโชว์สำหรับคนนิยมยาและนักเคมี โอวส์ลีย์ สแตลลีย์ เจ้าพ่อแห่งซินธิไซเซอร์ แวแอล เอส คี ผู้ซึ่งกลายเป็นผู้อุปถัมภ์ค่ายวงเกรทฟูลแคด

กลุ่มนักดนตรีนิยมยาชุดแรก ของซานฟรานซิสโกที่ได้เซ็นสัญญาสังกัด บริษัท อาร์ ซี เอ และกลายเป็นวงระดับชาติ ได้แก่ เจฟเฟอร์สัน แอร์เพลน เสนอความลึกลับคาถาเวทย์มนต์คลอจนชีวิตความเป็นอยู่ที่หลุดออกจากโลกแห่งความเป็นจริงเพลงฮิตของพวกเขา

คือ WHITE RABBIT, PLASTIC FANTASTIC LOVE และอัลบั้ม ชุด SURREALISTIC PILLOW ถือเป็นแรงกระตุ้นอย่างมากต่อดนตรีเสพยา (PSYCHEDELIC MUSIC) ดังกล่าว

วงเกรทฟูลแคด ที่เล่นดนตรีขนาดโสโครประสาทแทบขาดกระจุย เสนอตัวเองในการเล่นที่งานชุมนุมของคีซีซี ต่อมาออกอัลบั้มชุดแรกในปี 1967 พวกเขาเล่นดนตรีไปพร้อมๆ กับถุณยานบนเวที กว่าจะเล่นแต่ละเพลงกันได้ก็ดูเชื่องช้าเต็มประดา ค่อนข้างสายก็ดาร์นั่งนึกเพลงที่จะเล่นต่อไปคล้ายกับเป็นการเล่นดนตรีในบ้านมากกว่าจะเป็นการแสดงบนเวที ผู้ชมคงมีความอดทนที่จะรอคอยหรือไม่ก็เสพยาจนล่องลอยไปเรื่อย ๆ วงเอชกริออคอื่นๆ แถบซานฟรานซิสโกระหว่างเวลานั้นยังมีอีกเช่น ควิกซิลเวอร์ เมสเซ็น เจอร์ เซอร์วิส และ สโลแอนด์ เดอะ แฟมิลี่ สโคน

สถานที่จัดแสดงดนตรีแนวเอชกริออคที่มีชื่อเสียงมากของซานฟรานซิสโก 2 แห่ง ได้แก่ ฟิลมอร์ และอวาลอน ถือเป็นแหล่งชุมนุมของร็อคเกอร์ปุนยาชั้นนำของท้องถิ่นเช่นวง 13TH

FLOOR ELEVATORS DR. WEST'S MEDICINE SHOW และ JUG BARD ซึ่งวงทั้งหลายเหล่านี้จะทดลองแสงสีอันชวนปวดเศียรเวียนเกล้าสำหรับบุคคลระดับปกติ เสียงดนตรีแดนสนั่นและภาพยนตร์ หรือสไลด์ เขย่าขวัญ พร้อมทั้งเสียงเอฟเฟ็คที่มโหฬารโศกประสาธ

ยุคต่อมาเนื้อหาของเพลงเอซิคหรือเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น ไม่ใช่เรื่องของการเสพยาหรือจินตนาการหลอกหลอนเพียงอย่างเดียว วงคันทรี่ โจ แอนด์ เดอะพีช เสนอผลงานต่อต้านสงครามเวียดนาม วงโมบี เกรฟ เสนอผลงานที่มีเนื้อหาทางดนตรีอย่างเต็มเปี่ยม และผนวกการเล่นแจมฝีมือ ของมือกีตาร์ระดับพระกาฬอย่าง อัลคูเปอร์ และ ไมค์ บลูมฟิลด์

ขณะที่ย่านซานฟรานซิสโกยังคงเป็นเมืองแห่งยาเสพติด ย่าน เฮท-แอชเบอร์ในปี 1967 มี วงดนตรีเสพยาที่สำคัญเพียง 2 วงคือ เดอะคอร์ตส โดยมี จิม มอร์ริสันเป็นหัวเรือใหญ่ และแฟรงค์ แชนป์ปา (ผู้ซึ่งบัญญัติศัพท์คำว่า FREAK OUT ออกมาใช้เป็นชื่ออัลบั้มแผ่นแรก

หมายถึงการใช้ LSD กระตุ้นสร้างผลงานดนตรีสุดขบถออกมา) ก็ปัดันทีมแห่งวง มาเคอร์สออฟ อินเวนชั่น ย่านชายฝั่งตะวันออกมีอยู่บ้างเหมือนกัน เช่น เดอะ พิคส์, วานิลลา พิคซ์ และ เดอะบลูส์ มากูส์ ในอัลบั้มชุด PSYCHEDELIC LOLLIPOP หลังจากนั้นไม่นาน วงดนตรีอังกฤษก็เริ่มสนใจรีคิเลพียากับเราบ้าง เช่น เดอะ ยาร์คเบิร์ดส์, สมอลเฟซ, แทรฟฟิค, และฟังก์ฟลอยด์ ถือว่าเป็นกลุ่มไซคาเดลิก แนวหน้าของปี 1966-1967

วงดนตรีบางกลุ่มอาจไม่ใช่เอซิคหรือคิเลค แต่มีผลงานบางเพลงเท่านั้นที่เสนอเรื่องราวประเภทนี้ ดังเช่นเดอะบีทเทิลในเพลง LUCY IN THE SKY WITH DIAMONDS, STRAWBERRY FIELDS FOREVER และ A DAY IN THE LIFE ในอัลบั้มชุด SGE.PEPPER บ๊อบ ดีแลน มีเพลง RAINING DAY WOMAN #12 และ #35 และ MR. TAMBORINE MAN, เดอะโรลลิงส์โคนส์ มีเพลง PAINT IT BLACK, แวนดิก พาร์กส์ ในผลงาน SONG CYCLE, จิมมี

เฮ็นดริกซ์ในผลงาน THIRD STONE FROM THE SUN ทางด้านศิลปินผิวดำแห่งไม่ว่าทาวน์ ก็มี CLOUD NINE และ PSYCHEDELIC SHACK จากวงเทมปีเทชั่น แม้กระทั่งวง บีชบอย ก็ยังมีกับเขาด้วยในเพลง GOOD VIBRATIONS

ระหว่างทศวรรษ 70 เสียงดนตรีแนวถุนยาปรากฏให้เห็นในผลงานของกลุ่มนักดนตรีแถบเยอรมันตะวันตก ดังเช่น คราฟเวิร์ค และแทนเจอร์น ดริมส์

บริษัท วิรัชคอนกรีต จำกัด

จำหน่าย: เสาเข็มคอนกรีต

พื้นสำเร็จรูป

17/7 หมู่ 4 (ตรงข้ามอาคารหงสกุล)

ถนนพหลโยธิน คลองหนึ่ง

อำเภอคลองหลวง จ.ปทุมธานี 12120

โทร.5168593, 5164270

5169466, 5164208

FAX: 5169478

อภิธานศัพท์

จาก

อิมแท้ง แซ่ลิ่ม - ฟินิจ (เอ็ก) ชิตสกุล

โรงค้าไม้ชิตสกุล

จำหน่าย ไม้แปรรูป รับทำวงกบ ประตู หน้าต่าง
ปูน หิน เหล็ก ทราาย กระเบื้อง

ราคาเยา

235 หมู่ 1 ตัดชุมสายโทรศัพท์ไชโย

ถนนสายเอเชีย จ.อ่างทอง

โทร.(035) 699083 - 4 ไชโย

โทร.(035) 611783,611499 อ่างทอง

พระบรมราชานุสาวรีย์ สมเด็จพระสุริโยทัย

”

เป็นโครงการในพระราชดำริของ
พระเจ้าอยู่หัว ที่จะให้เป็นสระเก็บ
น้ำที่เป็นประโยชน์แก่ราษฎร และ
แก่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

“

ชินรัตน์ โกกนท

ช่วงนี้อยุธยามีการปรับปรุงถนนในตัวเมืองเป็นการใหญ่ ทำให้อากาศในอยุธยาตอนนี้แย่มาก ๆ เติมไปด้วยฝุ่นละออง ชาวอยุธยาก็ต้องทำใจกันหน่อยเพราะเมื่อถนนเสร็จสมบูรณ์อยุธยา ก็คงจะเป็นเมืองที่การจราจรดีกว่าที่เป็นอยู่หลายเท่า

เนื่องจากความไม่สะดวกที่ว่า ทำให้ผมต้องหลบเลี่ยงการท่องเที่ยวในตัวเมือง ขับรถออกไปตามเส้นทางสายอยุธยา-อ่างทอง ผ่านภูเขาทองถึงบริเวณที่เรียกว่าทุ่งมะขามหย่อง มองไปรอบ ๆ ก็จะเห็นเป็นบริเวณที่ลุ่มแตกต่างจากที่อื่น ๆ และสถานที่นี้คือที่ตั้ง พระบรมราชานุสาวรีย์ สมเด็จพระสุริโยทัย

หลายคนอาจยังไม่รู้จักสถานที่แห่งนี้เพราะค่อนข้างจะห่างจากตัวเมืองอยุธยาพอสมควร จึง

ธารทรงช้างศึกออกรับศพพระเจ้าน้ำพระ และถูกพระแสงของ้าวของพระเจ้าแผ่นดินพระชนม์บนช้างศึก

วีรกรรมแห่งสมเด็จพระสุริโยทัยครั้งนี้เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดโครงการสร้างพระบรมราชานุสาวรีย์ขึ้นเพื่อเป็นการเทิดพระเกียรติสมเด็จพระสุริโยทัย และยังเป็นการเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ ในวโรกาสมีพระชนมายุครบ 5 รอบ ในปี 2525 อีกด้วย

พระบรมราชานุสาวรีย์ เป็นอนุสรณ์สถานที่ประกอบด้วยคุณลักษณะอีก 2 ประการ

คุณลักษณะประการแรก คือ เป็นสระเก็บน้ำที่เป็นโครงการในพระราชดำริของ

ขอเล่าความเป็นมาของพระบรมราชานุสาวรีย์ แห่งนี้

พระบรมราชานุสาวรีย์สมเด็จพระสุริโยทัย ตั้งอยู่บนเนื้อที่ 254 ไร่ สร้างอยู่ ณ บริเวณทุ่งมะขามหย่อง ตำบลบ้านใหม่ ซึ่งเป็นบริเวณ ประวัติศาสตร์

เมื่อครั้งพระเจ้าตะเบ็งชเวตี้ยกทัพมา ใน พ.ศ. 2091 ในสมัยพระมหาจักรพรรดิ เรียกสงคราม

ครั้งนี้ว่า สงครามคราวที่พระสุริโยทัยขาดคอช้าง ในคราวนั้นพระสุริโยทัยซึ่งเป็นเอกอัครมเหสี ได้ปลอมพระองค์เป็นพระมหากษัตริย์ทรงเครื่องสำหรับราชชายันรงค์เสด็จทรงช้างพลายสุริยกษัตริย์ สูง 6 ศอก เป็นพระคชาธาร สมเด็จพระมหาจักรพรรดิราชอิรราชยาดราห์พร้อมทั้งพระเอกอัครมเหสีและพระเจ้าลูกยาเธอทั้งสองพระองค์ โดยเสด็จปะทะกองทัพข้าศึก

สมเด็จพระมหาจักรพรรดิทรงคชาธารเข้าชนกองหน้าพระเจ้าหงสาวดีเกิดเสียทีข้าศึก สมเด็จพระสุริโยทัยเห็นพระสวามีเสียทีและคงไม่พัวพันมือข้าศึก ก็ทรงพระคชา

สมเด็จพระสุริโยทัย

พระเจ้าอยู่หัวที่จะให้เป็นสระเก็บน้ำที่เป็นประโยชน์แก่ราษฎร และแก่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ทางด้านการเกษตรในฤดูแล้ง คุณลักษณะประการหลัง คือเป็นสถานที่ให้ความสงบ ความศรัทธาและความประทับใจแก่ผู้เข้ามาเยี่ยมชม โดยคงสภาพธรรมชาติเดิมของบริเวณใกล้เคียงให้มากที่สุด

องค์ประกอบต่าง ๆ ของอนุสรณ์แห่งนี้มีการออกแบบโดยยึดหลักการใช้สอยให้มากที่สุด

เมื่อถึงตอนนี้พวกเราชาวอยุธยาจะมีปอดที่ดีขึ้นกว่าเดิม เพราะธรรมชาติบริเวณนี้เป็นบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติจริง ๆ มีนก ๆ ชนิดที่เพิ่มสีสันให้กับธรรมชาติ

ด้านทิศตะวันออกติดถนนสายใหม่บางปะอิน - บางปะหัน ทิศตะวันตกใกล้แม่น้ำเจ้าพระยา จึงสามารถเข้าถึงได้ทั้งทางบกและทางน้ำ สภาพพื้นที่เป็นท้องนาเป็นที่ลุ่ม น้ำท่วมในฤดูฝนและขาดแคลนนํ้าในฤดูแล้ง จึงกำหนดแนวคิดที่จะออก

ประตูประบายน้ำเพื่อใช้ในการเกษตร

แบบดังนี้

เนื่องจากเอกลักษณ์ของสภาพเมืองอยุธยา คือ มีลักษณะเป็นเกาะบริเวณที่ตั้งของเมือง เป็นที่บรรจบของแม่น้ำเจ้าพระยาและแม่น้ำป่าสัก ทั้งยังมีการขุดคูโดยรอบเพื่อป้องกันข้าศึก จึงเป็นแนวคิดในการกำหนดให้องค์พระราชานุสาวรีย์ประดิษฐานบนเกาะกลางน้ำและบริเวณเกาะกลางน้ำนี้เองจะสามารถมองเห็นทัศนียภาพทั่วไปของบริเวณรอบ ๆ พระบรมราชานุสาวรีย์

พื้นที่ของส่วนที่เป็นน้ำมีอัตราส่วน 3 ใน 5 ของพื้นที่ทั้งหมด ซึ่งเป็นสระเก็บน้ำเพื่อประโยชน์ด้านการเกษตร

มีการกำหนดให้ทางเข้าเป็นแนวแกนเน้นนำสายตาไปยังองค์พระบรมราชานุสาวรีย์บนเกาะกลางพื้นที่น้ำ ซึ่งล้อมรอบด้วยภาพทอณา วัด บ้านเรือนและแม่น้ำเจ้าพระยาทางเบื้องหลังสะท้อนให้เห็นชีวิตและสภาพของเมืองหลวงเดิม

ขอบเขตของที่ดินเป็นคันกันน้ำ โดยนำดินที่ขุดทำสระน้ำมาทำเป็นคันกันน้ำ ซึ่งเป็นตัวกำหนดขอบเขตของที่ดินด้วย บนคันดินนั้นปลูกพันธุ์ไม้ที่สามารถนำมาใช้เป็นเชื้อเพลิงและใช้ประโยชน์อื่น ๆ ได้

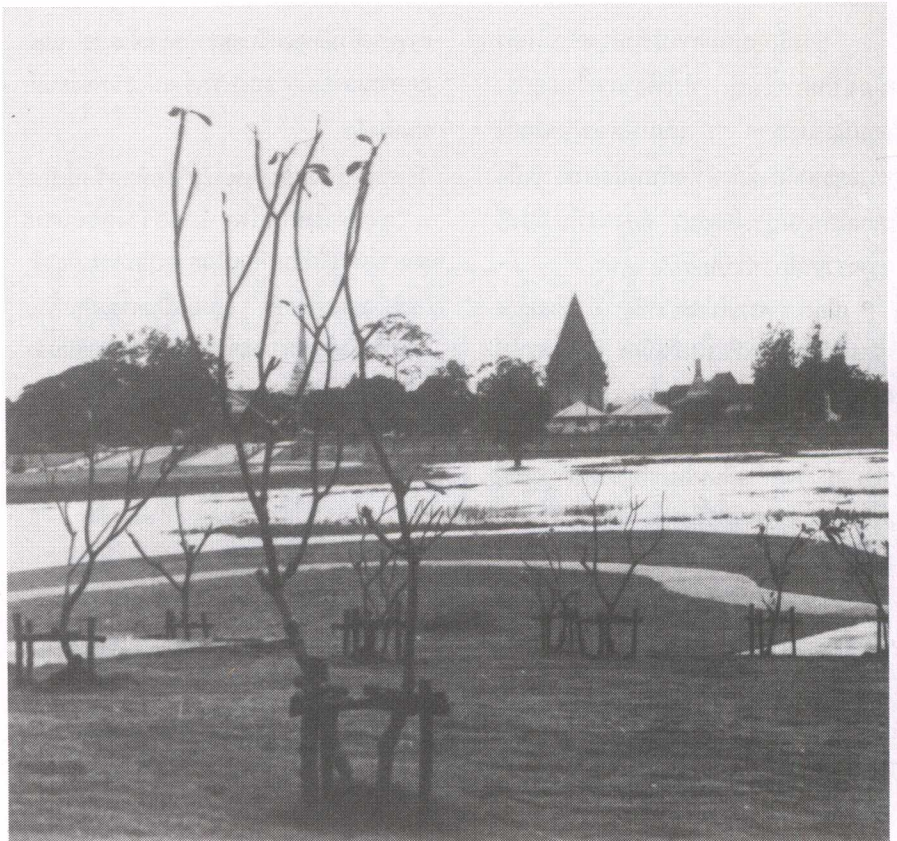
จุดเด่นของอนุสรณ์สถานที่ตั้งอยู่ที่ องค์พระราชานุสาวรีย์ซึ่งประดิษฐานบนเกาะ เป็นเนินดินพื้นที่สำหรับใช้ประกอบกิจกรรม

ด้านที่หันไปยังทางเข้าพระธานีบันไดขึ้นไปยังลานดังกล่าว เพื่อให้ประชาชนได้สักการะองค์พระราชานุสาวรีย์ อย่างใกล้ชิด

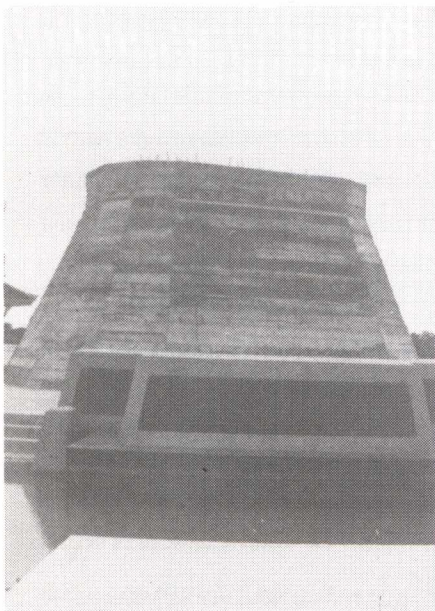
งานประติมากรรมที่อนุสรณ์สถานมี พระราชานุสาวรีย์สมเด็จพระสุริโยทัย ทรงช้างขนาดเท่าครึ่ง กองทัพข้าศึก 4 ทิศ ขนาดหนึ่งเท่า อยู่ในระดับต่ำติดกับระดับ น้ำ ประติมากรรมจำลองประวัติศาสตร์ การใช้ภูมิศาสตร์เป็นกลยุทธ์ในการ ป้องกันเมืองหลวงในสมัยกรุงศรีอยุธยา ซึ่ง สามารถเห็นได้เมื่อระดับน้ำลง และ ชาวบ้านขนาดหนึ่งเท่าอยู่บริเวณทางเข้าประธาน

ในบริเวณอนุสรณ์สถานยังมีอาคาร จำหน่ายผลิตภัณฑ์การเกษตรและอุตสาหกรรม ในครัวเรือน เป็นศูนย์สำหรับจำหน่ายและ แสดงผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ของจังหวัด พร้อมทั้งมี กิจกรรมสาธิตวิธีทำและการใช้ในเทศกาลต่าง ๆ ทั้งยังมีเรือข้ามไปยังเกาะกลางน้ำได้ นับเป็น จุดมององค์พระบรมราชานุสาวรีย์ที่งดงามและมีที่จอดรถเป็นสัดส่วน

บริเวณทางเข้าจากด้านแม่น้ำเจ้า พระยา มีรูปปั้นชาวบ้าน ด้านหน้าทางเข้าประธาน

บริเวณทุ่งมะขามหย่อง

แท่นประดิษฐานองค์พระบรมราชานุสาวรีย์

มุมมองจากเกาะกลางน้ำ

อาคารบำรุงรักษา ระบายน้ำ และ บ้านพักเจ้าหน้าที่ เป็นส่วนของเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลรักษาอนุสรณ์สถาน

สระกักเก็บน้ำมีแนวในการออกแบบ โดยกำหนดระดับกักเก็บน้ำสูงสุดไว้เท่ากับ ระดับน้ำสูงสุดของแม่น้ำเจ้าพระยา เพื่อให้เก็บ น้ำไว้ใช้ประโยชน์ได้มากที่สุด และ สะดวกในการเติมน้ำลงสระ

อาคารจำหน่ายผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร และอุตสาหกรรมในครัวเรือน

โดยออกแบบความรู้สึกของสระให้ เหมาะสมตามลักษณะ และคุณสมบัติด้าน วิศวกรรมของดินในบริเวณโครงการ เนื่องจาก ดินเป็นดินเหนียวปนดินตะกอน สภาพอ่อน และ มีน้ำใต้ดินสูง หากขุดดินลึกจะกระทบกระเทือน ต่อความมั่นคงแข็งแรงของสระ และทำให้งาน ขุดดินเป็นไปด้วยความยากลำบาก จึงออกแบบ ให้กันสระลึกจากระดับพื้นดินไม่เกิน 2.50 เมตร ดินที่ได้จากการขุดสระ กำหนดให้นำมา ใช้ถมในงานถมดินให้หมดพอดี เพื่อให้ก่อ

ประโยชน์สูงสุดในการกำหนดแบบโครงการ ใช้ พื้นที่ประมาณ 254 ไร่ มีคันกันดินกว้าง 5.50 เมตร สูงจากพื้นเดิม 3.10 เมตร ยาว 2,614.00 เมตร รอบพื้นที่โครงการความลาดคันดิน 1:3

การดำเนินการก่อสร้างมีกระทรวงมหาดไทย ได้มอบหมายกรมโยธาธิการและสำนักงานเร่งรัด พัฒนาชนบท จนใกล้เสร็จสมบูรณ์แล้ว และ ณ ที่อนุสรณ์สถานแห่งนี้ก็จะเป็นแหล่งท่องเที่ยว ทางประวัติศาสตร์อีกแห่งหนึ่ง ที่คนอยุธยา มีความภาคภูมิใจ

เสนอห้ค้าไม้

จำหน่าย

ไม้แปรรูปทุกชนิด

อิฐ หิน ปูน ทราย

ประตูโอบสัถ์

รับปลูกบ้านทรงไทยราคาเป็นกันเอง

โทร. (035) 242443

GOLDEN GROUP

ผลิต-จำหน่าย

หมวก

เสื่อ

กางเกงนั้กกอล์ฟ

โทร. 418-4556

353-5653

เคไอซ์

บริษัทจัดส่ง

น้ำแข็งหลอดพร้อมถัง

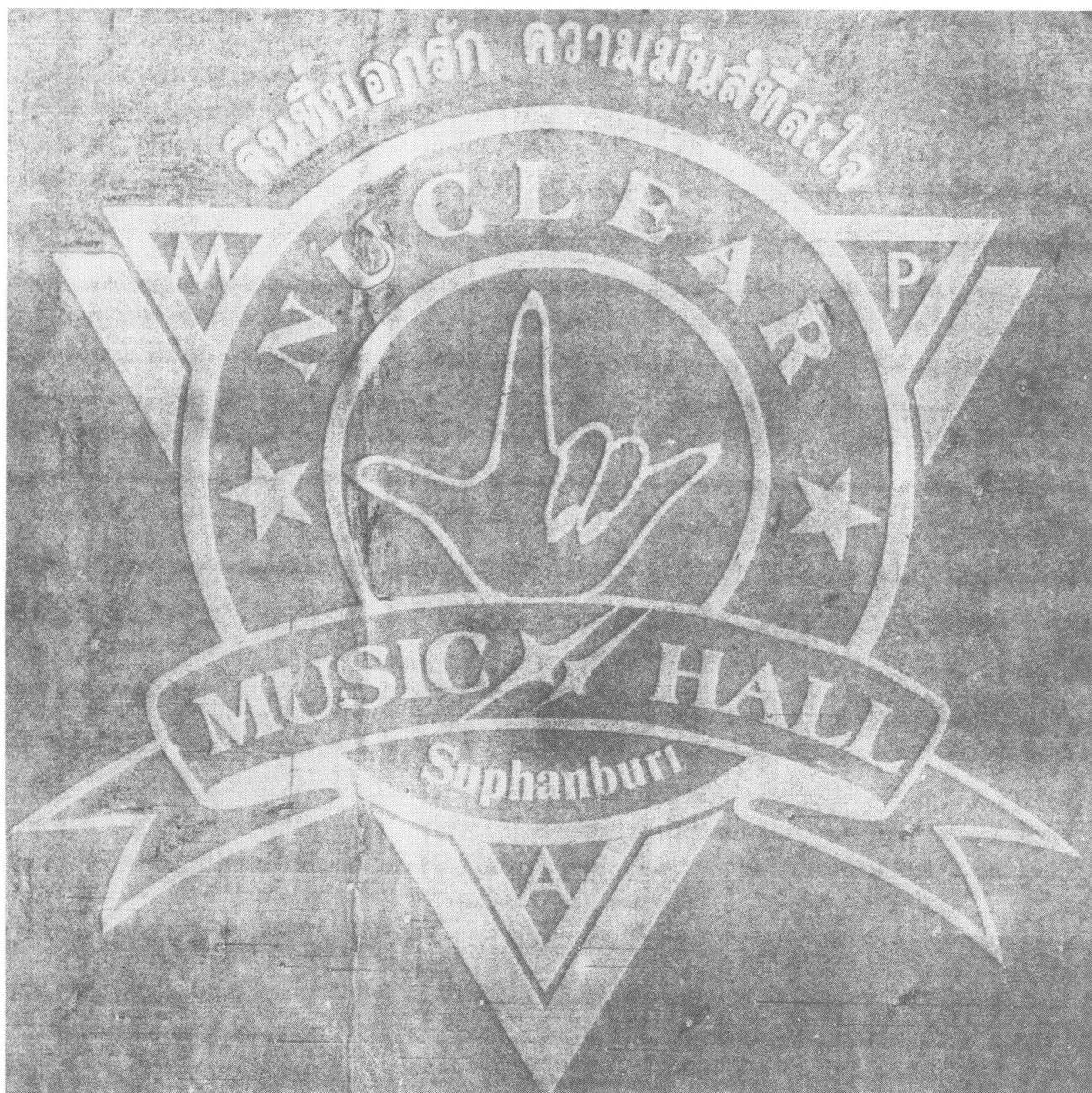
สำรอง เพื่อใช้ในงาน

เลี้ยง งานพิธีต่าง ๆ

ในราคาเป็นกันเอง

ผลิตและจำหน่าย บริษัทกรุงเก่า

พัฒนาน้ำแข็งหลอด จำกัด

อภินันทนาการ

จาก

ห้างทองวรรณวัฒน์

ทองแท้ 100% ต้องมาที่ห้างทองวรรณวัฒน์

จำหน่ายทองรูปพรรณ ราคาเยี่ยมเยา

รับเลี่ยมพระ รับซื้อทองเก่าในราคาสูง

โทร.(035) 241741

อภินันทนาการ

จาก

ร้านอาหารมานพโภชนา

อาหารตามสั่ง

และเครื่องดื่มทุกชนิด

อภินันทนาการ

จาก

ร้านฝนทอง

อาหารตามสั่งทุกชนิด

บริการรวดเร็วทันใจ

อภินันทนาการ

จาก

ริมคลองเขาวัง

รสชาติของคนสุพรรณ

อาหารขึ้นชื่อ ต้มแมงดา

ปลาช่อนเผา แยกเก้าห้อง บาง

ปลาม้าสุพรรณบุรี 035-587141

อภินันทนาการ

จาก

ห้างทองดีศรีพระนคร

ตลาดเจ้าพรหม ถ.นเรศวร

จำหน่ายสินค้าใหม่ ๆ ราคาถูก

สร้อยทองคำ รับเลี่ยมพระ

อภินันทนาการ

จาก

โรมแรม

ศรีสมัยอยุธยา

โทร.(035) 245228

- 245229

อภินันทนาการ

จาก

ร้านทองแม่นงค์

หน้าตลาดหัวรอ

จำหน่ายทองรูปพรรณ 100%

รับเลี่ยมพระ

และทำแหวนทุกชนิด

ฝีมือประณีต

โทร.(035) 252193 - 4

อภินันทนาการ

จาก

ร้านบัวหวาน

จำหน่ายยีนส์ 501

เก่า ใหม่

เข็มขัด แวนตา

เสื้อผ้าสำเร็จรูปของ

U.S.A.

อภินันทนาการ

จาก

บริษัทโรงงาน

ผลิตภัณฑ์

อาหารไทย

จำกัด

ร้าน

นำเจริญการแวน

จำหน่าย

แวนตา นาฬิกา

รับซ่อมนาฬิกา

ประกอบ

แวนสายตา

ท.จ.ก.

สุพรรณอะไหล่

แทรกเตอร์

จำหน่าย

อะไหล่ caterpillar

อะไหล่ Komatsu

และบริการ

สั่งอะไหล่ทุกชนิด

ร้านเฮียเป้ง

บริการโทรศัพท์

ทางไกล

ถ่ายเอกสาร

จำหน่ายเทปเพลง

ของใช้เบ็ดเตล็ด

อภิธานการ

จาก

โรงแรม ห้องอาหารเพชร

อำเภอเมือง

จ.สุพรรณบุรี

อภิธานการ

จาก

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด

สาขางปหล้าม้า

โดย นายสมปอง ทับแก้ว

ผู้จัดการสาขา

วิกฤตแห่งโบราณสถาน

สีสันของเทคโนโลยีและวิทยาการ สะท้อนให้เห็นวิกฤตการณ์ใหม่ที่มนุษย์ต้องยอมรับ นั่นคือ การมองผ่านความสำคัญของโบราณวัตถุและโบราณสถานที่ซึ่งเป็นแหล่งบอกกล่าว เล่าขานถึงอดีตอันรุ่งเรืองของชาติ

โบราณสถานและโบราณวัตถุที่เราเห็นอยู่ทุกวันเปรียบเสมือนอารมณ์ทางวัฒนธรรมของโลก เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความเชื่อทางศาสนา ความเข้าใจในศิลปะและวิทยาการอันยิ่งใหญ่ที่สืบทอดกันมา แม้ว่าปัจจุบันมนุษย์จะคิดค้นและสร้างสิ่งใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลาก็ตาม มนุษย์เองก็มีเคยละทิ้งอดีตอันยาวนานของตน

อุทยานประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา มีโบราณวัตถุและโบราณสถานที่ผ่านกาลเวลามาเนิ่นนาน รอดพ้นภัยพิบัติทางธรรมชาติ และยืนหยัดอยู่ท่ามกลางกระบวนการทำลายล้างต่าง ๆ ทั้งโดยจากธรรมชาติและผลกระทบจากกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ ดังนั้นโบราณสถานและโบราณวัตถุต่าง ๆ จึงมีสภาพที่เต็มไปด้วยร่องรอยของการผุกร่อน เสื่อมโทรมและหักพังลงไป ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้ถูกทอดทิ้งและเราก็มองไม่เห็นความสำคัญกันเท่าที่ควร มีโบราณสถานเพียงไม่กี่แห่งที่ได้รับการอนุรักษ์และดูแลรักษากันอย่างจริงจัง โบราณสถานหลายแห่งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่กำลังพบกับภัยคุกคามอันยิ่งใหญ่ไม่ว่าจะเป็นการขยายตัวของชุมชนเมือง ทำให้เกิดการรุกล้ำเข้าไปสร้างที่อยู่อาศัยในเขตโบราณสถาน เมืองโบราณหลายแห่งเปลี่ยนสภาพไปเป็นไร่่นาบ้าง กลายเป็นเนินดินไปบ้าง นอกจากนี้ ภัยที่ร้ายแรงที่สุดที่ยังไม่มีแววว่าจะลดน้อยลงก็คือ มนุษย์ที่ลักลอบขุดทำลายโบราณสถานเพื่อหวังจะได้ของมีค่า ทำให้เกิดความเสียหายต่อโบราณสถานโดยประมาณค่ามิได้

อุทยานประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยามีประวัติความเป็นมายาวนาน มีหลักฐานร่องรอยของบรรพชนสืบทอดมานาน มีโบราณสถาน วัตถุอารามเก่าแก่มากมาย แต่ปัจจุบันโบราณสถานเหล่านี้ถูกบุกรุกทำลายและเสื่อมสภาพลงอย่างรวดเร็ว แม้ว่ากรมศิลปากรซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการดูแลรักษาสภาพของโบราณสถานจะได้ทำการระดมกำลังและค้นคว้าวิธีการใหม่ ๆ ในการปกป้องคุ้มครองและดูแลรักษามรดกล้ำค่าดังกล่าวอย่างเต็มที่แล้วก็ตาม ก็ยังไม่อาจจะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้หมดสิ้น เพราะจำนวนโบราณสถานมีจำนวนมากเกินกำลังคนที่จะใช้ดูแล อยุธยา มีโบราณสถานอยู่กว่า 40 แห่งประกอบกับทุกวันนี้มีกิจกรรมที่ส่งผลกระทบต่อโบราณสถานมากมาย

อุทยานประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา นับเป็นแหล่งโบราณสถานที่มีคุณค่าอย่างยิ่งทั้งทางด้านประวัติศาสตร์ ศิลปกรรมและโบราณคดี จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะได้รับการอนุรักษ์ไว้เป็นมรดกของโลก แต่เพียงแค่นั้นยังไม่พอ เพราะถ้าเราต้องการให้อุทยานแห่งนี้อยู่คู่กับคนไทยและโลกใบนี้ไปได้ยาวนาน เราทุกคนต้องช่วยกันสอดส่องดูแล ปกป้อง คุ้มครองเสมือนหนึ่งว่า โบราณสถานเป็นสมบัติล้ำค่าที่เราจะเก็บไว้ให้ลูกหลานของเราในอนาคต

กองบรรณาธิการ

ตลาดสี่มุมเมือง(รังสิต)

บริษัท ดอนเมืองพัฒนา จำกัด

355/115-116 ถ.พหลโยธิน ต.คูคต อ.ลำลูกกา

จ.ปทุมธานี 12130 โทรศัพท์ (02) 531-2946-5,

531-0402 แฟกซ์ (662) 531-5791

เจ้าของ นางนงลักษณ์ ภัทรประสิทธิ์

นายสง่า เลาจரியกุล

ผู้จัดการทั่วไป นายเกียรติ องค์กรชัยวัฒนะ

สนับสนุนโดย วารสารเผยแพร่เพื่อการเกษตร

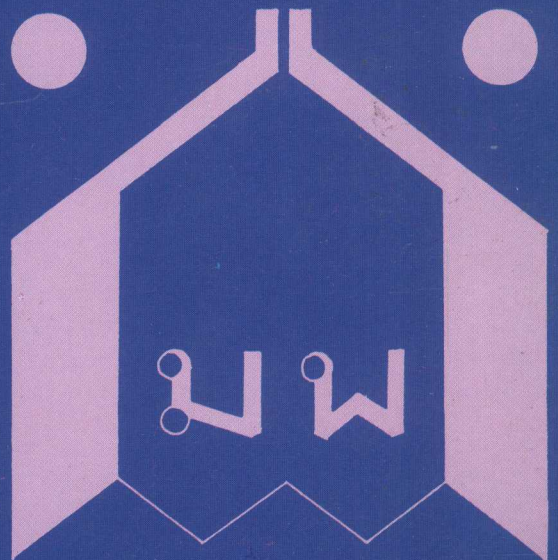
หนังสือพิมพ์ ข่าวสี่มุมเมือง

มูลนิธิมนตรี พงษ์พานิช

มนตรี พงษ์พานิช

นายมนตรี พงษ์พานิช
หัวหน้าพรรคกิจสังคม
ประธานมูลนิธิ

มูลนิธิ มนตรี พงษ์พานิช

ก่อตั้งเมื่อวันที่ 29 กันยายน 2532
เพื่อ

ส่งเสริมการศึกษาและสาธารณประโยชน์

สถานที่ตั้ง: เลขที่ 7/89 หมู่ 9 แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

ศูนย์ประสานงาน: เลขที่ 94/9 หมู่ 3 ถนนโรจนะ ต.ไผ่ลิง อ.พระนครศรีอยุธยา จ.พระนครศรีอยุธยา 13000

โทร. (035) 241522